

“DARABE”
KADINLARI DÖVÜN
MEÂLİ DOĞRU MUDUR

İsmail Dinçer

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ / 5
KELİMELERİ GERÇEK
ANLAMLARINA GÖRE İFADE ETMEK / 13
KUR'ÂN'DA GEÇEN DARABE ÂYETLERİ / 46
KADINLARI DÖVÜN DİYE
YAPILAN MEÂL DOĞRU MUDUR? / 96
KADINLAR İNSAN DEĞİL Mİ / 132
ZALİMLEŞMEK / 144
KERİH GÖRME / 162
SON DEĞERLENDİRME / 169

ÖNSÖZ

Bu kitâbımızda, Nisâ Sûresi 34. âyette geçen “darabe” kelimesini inceleyeceğiz.

Yüzyıllardır kadını dövün meâlini okuttular.

Maalesef birçok insan, bu ve bunun benzeri meâllerden dolayı Kur’ân’dan uzaklaşıyor.

Dinden soğuyor, dinin hakikatini anlamaktan uzaklaşıyor.

Allah’ı ilmi olarak anlamaktan soğuyor.

Hazreti Muhammed’in hakikat yolunda gayretini anlamaktan uzaklaşıyor.

Hazreti Muhammed’i layıkıyla tanıyamıyor.

Bu meâl gerçekten böyle midir?

“Darabe” kelimesinin kadını dövün diye çevrilmesi doğru mudur?

Çoğu inanç grubu kadının dövülmesi gerektiğine inanır.

Ve bunu Allah’ın emri, dinin emri sayar.

Meâllerin çoğunda da kadını dövün çevrimine rastlarız.

İşte biz de bu konuyu, detay bir şekilde inceleyip, kitap haline getirelim diye düşündük.

Bu kitâbı yazmak istememize sebep olan birkaç olaydan biri şöyledir.

Bizi telefonla arayıp konuşmak isteyen bir arkadaş yanımıza geldi.

Ve konuşmanın bir yerinde “bu âyet benim dinden çıkmama sebep oldu” dedi.

Aslında nice kimseden bu sözü duymuştum.

Bu duyguyla kendi kendime dedim ki “bu âyeti kitap haline getir.”

Ve kitâbımıza “Kadınları Dövün Diye Yapılan Meâl Doğru mudur?” başlığını uygun gördük.

Ve Diş doktoru arkadaşına, meâl sıkıntılarından bahsettim.

Âyet, meâl, tefsir inceliğinden bahsettim.

Çok güzel tertemiz bir gönüldü.

Dinden soğumuş ama gönlü ona “dinin gerçek anlamını araştır” hissini güçlü bir şekilde sunuyordu.

Bu duygu yüklü buluşmanın ardından bu kitâbı yazmak gönlümüze düştü.

O duygu yüklü gencin yolculuğu, aslında benim yolculuğumdu.

Ben de zamanında nice sorgulamalar yapardım ve dinden çıkıyor muyum diye korkardım.

Çoğu insan mevcut meâllerden dolayı dinden soğuyor.

Ateist oluyor, Allah hakikatini anlamaktan uzaklaşıyor.

Bunun için doğru meâller yapılması çok önem arz ediyor.

Kelimeleri gerçek anlamlarına göre ifade etmek çok önemli oluyor.

Adeta Kur’ân’ın tavsiyesiyle farz oluyor.

Bu kitâbımızda “darabe” kelimesini araştıracağız.

Yüzyıllardır topluma, Kur’ân meâllerini delil göstererek kadın dövülebilir diye anlatıldı.

Kur’ân’da dövün âyeti var diyerek beyinleri zehirledik.

Zulme yol açan aslı olmayan bilgileri beyinlere ektik.

Kadınları dövdük, dışladık, kâlblerini kırdık, öldürdük, nice zulümler yaptık.

Yüzyıllardır beyinlerimize bu zulmü işledik.

Kadınları dövün diye yapılan meâllerin ne kadar doğru çevrilip çevrilmediğini anlamaya çalışacağız.

Din adına, ufacık beyinlere zulme yol açan bilgilerin ekilmesini araştıracağız.

Allah'ın âyeti diyerek, Allah böyle emretmiş diyerek, kadınlara yapılan kötülüğü incelemeye çalışacağız.

Kelimelerin asli anlamlarının hangi anlamlara dönüştüğünü anlamaya çalışacağız.

Yüzyıllardır “darabe” kelimesini dövün diye çevirdik ve bunu din adına her yerde anlattık.

Bu kelimenin ve diğer kelimelerin asli anlamları nedir diye düşünmedik.

İlk ortaya çıktığı anlamı araştırmadan, bizlere aktarıldığı gibi inandık ve aslı varmış gibi orada burada anlattık.

Beyinlere sokulan aslı olmayan bilgilerle nice zulümlere kapılar açtık.

Her yıl ülkemizde resmi kayıtlara göre 400-500 civarı kadın öldürülür.

Dövülen, zulme uğrayan kadın sayısı yüzbinleri bulur.

Dövüldüğünü gizleyen kadınların sayısı ise belli değildir.

Peki, bu dövmele, öldürmele, zulümler nereden geliyor olabilir?

Beynimize kadın ile ilgili bu zalimlikler nereden ekiliyor olabilir?

Hele Allah adına, din adına bu bilgilerin beyinlere ekilmesi ne kadar acıdır.

Toplumun adetleri, inançları, elbette en büyük faktördür.

Bir inanç düşünün ki, kadınların dövülmesini dini yaptırım sayıyor.

Bir inanç düşünün ki okuduğu meâllerde, kadınların dövülmesi diye yapılan çevrimi Allah'ın âyeti sayıyor.

Yapılan meâlleri düşünün ki, kadını insan yerine koymuyor, insan denilince erkek var sayılıyor.

Yapılan meâllerde, kadın erkeğin kullanacağı bir mal gibi sunuluyor, hatta yetmiyor öldükten sonra cennette sayısız bakireler, dullar, iri gözlü huriler, memeleri yeni çıkmış yaşıt kızlar sunulacağı bildiriliyor.

Evet, kadın dövülür diye yüzyıllardır cemaatlerde, tarihatlarda, dini sohbetlerde anlattılar.

Ve bunu Kur'ân'ı delil göstererek oradan meâl okudular.

Küçücük beyinleri zehirlediler, dövmeyi normal gibi kabullendirdiler.

Kadın insan değil, kadının ruhu yok, kadından imam olmaz, dediler.

124 bin peygamber geldi hepsi erkekti dediler.

Kadını yok saydılar, kadını sosyal hayattan dışladılar.

Ve bunu İslâm adına yaptılar, din adına yaptılar.

Ve hâlâ da her gün bunlar yapılmakta.

Ve hâlâ kadınlar dövülebilir, küçük yaşta kızlar evlendirilir denmekte, beyinlere kazanmakta.

Kadınlar inanç dünyasında insan yerine konmamıştır.

Yeri gelmiş köle olarak değerlendirilmiş,

Yeri gelmiş alınıp satılan bir mal olarak görülmüş,

Rûhu yok diye anlatılmış.

Kadın yarımır, erkek tamdır diye anlatılmış.

Cehennemın çoğu kadınlardan oluşacak diye anlatılmış.
Cenneti erkeğe göre anlatmışlar ve orada bile kadınları erkeklere adeta peşkeş çekmişler.

Kadınlar gerçek kimliklerine bir türlü ulaşamamışlar.
Her dönemde onlara olan baskılar onların içsel yeteneklerini açığa çıkarmaya engel olmuş.

Tüm dünya inanç gruplarında kadın yok sayılmıştır.
Şahit olduk, bir Budist rahip bir kadınla fotoğraf çektirmeyi kabul etmedi.

Tüm inanç guruplarında kadından bir imam göremiyoruz.
Bu duruma dünyadaki tüm inanç guruplarında rastlıyoruz.
İncelediğimiz zaman, kadından bir resûl, bir nebî olmaz sözlerine rastlıyoruz.

Hepimizi doğuran bir kadındır.
Hepimiz bir kadının rahminden süzülüp geldik.
İnsanlık nesli kadından devam eder.
Nasıl olur da, kadın dövülebilir diye beyinlere din adına aslı olmayan bilgiler ekeriz.

Sosyal alanın içinde olmak isteyen kadın, bizim toplumumuzda bile "elinin hamuruyla erkek işine karışma" diye azarlanır.

Düşünen, gerçeği anlayan insanlar, hiçbir zaman kadın erkek ayrımı yapmamışlar, kadına saygı duymuşlardır.

Kadın erkek ayrımı, genelde tüm toplumlarda dini alanda görülür.

Kadını yarım sayan zihniyetler, tüm inanç gruplarında vardır.

Hazreti Muhammed veda hutbesinde; "kadınların haklarını gözetmenizi ve bu hususta Allah'tan çekinmenizi tavsiye

ederim” diyerek kadının da insan olduğunu ve kadınların da aynı haklara sahip olması gerektiğini bizlere sunmuştur.

Geçmiş topluluklar kadına nasıl bakıyordu bunu incelemek gerekir.

Hazreti Muhammed “kadın erkek eşittir” dediğinde o günün toplumu onunla alay etmişlerdi.

Hazreti Muhammed zamanında ve öncesinde çoğu zihniyetler kadını insan yerine koymazlardı.

Kadının rûhu yok derlerdi.

Kadını erkeğin hizmetçisi sayarlardı.

Kadın erkek hiç eşit olur mu diye alay ederlerdi.

Hazreti Muhammed “kadın erkek farklıdır ama eşittir” dediğinde, Mekkeliler Hazreti Muhammed ile alay etmişlerdi.

Ne yazık ki bugünkü İslâm dünyası hâlâ aynı zihniyeti devam ettiriyor?

Televizyonlara çıkan ama siyasiler olsun, ama din adına konuşanlar olsun ”Kadın erkek hiç eşit olabilir mi?” diyorlar.

Neden hâlâ bugün kendilerini İslâm sayan ülkelerin çoğunda, kadın insan yerine konulmaz?

Neden, kadınlara bazı ülkelerde nüfus kağıdı vermezler, ehliyet alma izni vermezler?

Neden erkeğe çok eşliliği normal sayarlar?

Neden erkeğe çok kadın almayı normal sayarlar?

Neden küçük yaşta kızların evlenmesini câiz sayarlar?

Neden kızın rızasını almazlar?

Neden Hazreti Muhammed’in; “kızlarınızı zorla evlendirmeyin, onlara rızalarını sorun” demesini görmezlikten gelirler.

Neden kadını adeta kullanılacak bir eşya imiş gibi görürler?

Neden kadınla şeytan bir tutulur?

Neden kadın dışlanır, hor görülür?

Neden kadının ruhu yok, kadın yarımdır denilir?

Neden cehennemın çoğu kadından oluşacak derler?

Neden cennette erkeğe istediği kadar dullar, bakireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kız çocukları verilecek derler?

Bu anlatılanlar Kur'ân'ın gerçeği olabilir mi?

Bu anlatılanlar dini değer olabilir mi?

Bu gerçekten İslâm olabilir mi?

Yoksa bunu yayanlar, İslâmı küçük gösteren, yok sayan zihniyetler olabilir mi?

Yoksa bu, İslâma terör dini, Müslüman'a terörist diyen zihniyetler tarafından bir kurgu olabilir mi?

Bir kişi annesine, kız kardeşine, eşine, kızına "bunlar insan değil" diye bakabilir mi?

Erkeği büyük görüp kadını küçük görebilir miyiz?

Kur'ân'ı Kerim kadını da erkeği de bir insan olarak görmüştür.

"Kadına da erkeğe de ilim öğrenmek farzdır" âyeti bizlere en güzel yolu göstermiştir.

Bir fakültede dalında bilim üreten, profesör olan, kürsü başkanı olan bayana insan değil gözü ile bakmak nasıl bir karanlık düşünce olabilir.

Kadın da erkek de kendine sunulan aklı kullanabilecek, araştırma yapabilecek, bilim üretebilecek bir kapasiteye sahiptir.

İncelediğimizde her toplumda kadının farklı konumlarını görüyoruz.

İşte bu kitâbımızda;

Nisâ Sûresi 34. âyette geçen “darabe” kelimesinin gerçekte anlamı nedir?

Darabe kelimesi, Kur’ân’da diğer yerlerde ne anlamda kullanılır?

Allah gerçekten böyle bir âyet sunmuş olabilir mi?

Yoksa müellifler mi böyle çeviriyor?

Bunları en ince bir şekilde araştıracağız.

Kur’ân ölçüsüyle gerçeğin ne olduğunu anlamaya çalışacağız.

Çoğu inanç grubu, Allah’ın emri diyerek, kadının dövülmesini normal karşılarken, vicdanlara uymayan bu zulmü en ince bir şekilde araştıracağız.

Hatamız noksanımız olursa Rabbim bizi affetsin.

İsmail Dinçer

14-2-2024

KELİMELERİ GERÇEK ANLAMLARINA GÖRE İFADE ETMEK

Darabe kelimesini gerçek anlamına göre çevirebildik mi?

Sadece dövmek diye çevirdik ve kadını dövün dedik.

Darabe kelimesinin asli anlamı bu muydu?

Kur'ân'da geçen darabe kelimeleri dövmek anlamına mı geliyor?

Din adına çoğu müellif “vadribû hunne” âyetini “onları dövün” diye meâl etmişler.

Bazı müellifler, “azıcık dövün.”

Bazıları “acıtmadan dövün.”

Bazılar “bezle dövün.”

Bazıları “elinizin tersiyle hafifçe vurun.”

Bazıları “süpürgeyle dövün” diyerek darabe kelimesini çevirdiklerini düşünmüşler.

Ve sonuçta hemen hemen hepsi kadın dövülmeli konusunda birleşmişler.

Sadece nasıl dövülmeli metodunda ayrılmışlar.

Mekkeli müşriklerin inancını din adına anlatmışlar.

Kelimelerin ilk kullanıldığı anlama göre mi konuşuyoruz, yoksa yüzyıllar içinde anlamlarını değiştirdik mi?

Kelimelerin anlamlarının değiştirildiğini, Kur'ân bizlere birçok yerde belirtiyor.

Kelimeleri ilk ortaya çıktığı asıl anlama göre ifade etmezsek, Allah'ı ve onun hakikatlerini anlayamayız.

Kelime, Allah'ın kelâm sıfatından gelir.

Her varlık her hücre bir kelâmdır, bir kelimedir

Allah'ın kelâmı, görünen görünmeyen tüm varlığın yapısında satır-satır yazılı olan ilimden tecelli eder ve kelime, o ilmin söze dökülmüş halidir.

Mâide Sûresi 13: “Ve cealnâ kulûbehum kâsiyet yuharîfûnel kelime an mevâduhî ve nesû hazzan mimmâ zukkirû bih.”

Ve cealnâ kulûb hum	: Yapmak, eylemek, biz, kâlbler, onlar,
Kâsiyet	: Katılık, karanlık, cehalet karanlığı, idraksizlik,
Yuharîfûn el kelime	: Döndürme, anlamını değiştirme, kelime,
An mevâdı hi	: Onun yerine, başka şeye, farklı,
Ve nesû hazzan	: Unuttular, pay, öğüt, huzur, memnun,
Minmâ zukkirû bi hî	: Şeylere, anma, hatırlama, onun,

Meâli: “Onlar hakikatlerin sözlerinin anlamlarını değiştirip, onu başka anlamlara döndürürler. Onlara hatırlatılan o hakikatlerin sözlerini unuturlar.”

Âyette belirtildiği gibi çoğumuz, kelimeleri gerçek anlamlarına göre ifade etmiyoruz.

Başka anlamlara dönüştürülmüş ifadesini kullanıyoruz.

Bakara Sûresi 59: “Fe beddelellezîne zalemû kavlen gayrellezî kîle lehum fe enzelnâ alellezîne zalemû riczen mines semâi bimâ kânû yefsukûn.”

Fe bedel	: Böylece, değiştirdi, başka bir anlayışa döndürme,
----------	---

Ellezine zalemû	: O kimseler, zalim, ilmi sahiplenen, kendini alîm gören,
Kavlen gayra ellezi	: Söz, ondan başka, ondan, o kimse,
Kile lehum	: Söylenen, söz, onlara,
Fe enzel na	: Böylece, gönderdik, sunduk, biz, üzerlerinde, onlardaki,
Ala ellezine zalemû	: Üzerine, için, göre, karşı, o kimseler, zulmettiler, zalim,
Riczen	: Şiddetli sıkıntı, müşkil, bir azap,
Min el semâi	: Ulvi âlem, ulviyet, semadan,
Bimâ kanu yefsukun	: Sebebiyle, oldukları, fasık, hakikatlerden uzaklaşma,

Meâli: “Fakat onlardan zalim olan o kimseler; onlara söylenen hakikatlerin sözlerini, başka bir anlayışa sebep olan sözlerle değiştirdiler. Böylece onlara sunduğumuz üzerlerindeki hakikatleri anlamadılar, yapmış oldukları zalimlikler sebebiyle şiddetli sıkıntılarda kaldılar, ulviyeti anlamada hakikatlerden uzaklaşıp, kendi cehaletlerine saptılar.”

Burada belirtildiği gibi, kelimeyi gerçek anlamına göre ifade etmezsek, zulme yol açmış oluruz.

Zalimleşmiş kimseler de kelimeleri hep kendi zanlarına, çıkarlarına göre çevirirler.

Bakara Sûresi 75 “E fe tatmeûne en yuminû lekum ve kad kâne ferîkun minhum yesmeûne kelâmallâhi summe yuharrifûnehu min badi mâ akalûhu ve hum yalemûn.”

E fe tatmeûne	: Rahatlama, doyunluk, mutmain, gıpta,
En yuminû lekum	: İnanmaları, size, sizin anlattıklarınıza inanma,
Ve kad kâne ferîkun minhum	: Olmuştu, fırka, grup, onlardan,
Yesmeune	: İşitmek, dinlemek, kulak vermek,

Kelam Allah	: Kelam, söz, hakikatlerin sözleri, Allah,
Summe yuharrifûne hu	: Sonra, tahrif etme, değiştirmek,
Min badi ma aklu hu	: Ondan sonra, anladıkları şekilde, anlamadan
Ve hum yalemun	: Onlar, bilir, bilirler,

Meâli: “O gaflet içinde olanlar, sizin anlattıklarınıza inanmazlar, mutmain olmazlar ve onlardan bazıları Allah’ın kelamını dinler gibi görünür, sonra da onun hakikatini anlamadan, kendi anladıkları şekilde değiştirirler ve onlar yalnız kendi anlayışlarını bilirler.”

Bu âyette de belirtildiği gibi, bir kelimenin taşıdığı anlamı bilerek onu ifade etmeliyiz.

Gaflet içinde olan kimseler, kelimelerin gerçek anlamlarını bilmeden kullanırlar ve beyinlere nice zulme yol açacak bilgiler ekerler.

Anlaşıyor ki, Allah’ın kelimelerini, yüzyıllar içinde kendi hevâmıza, çıkarımıza göre değiştirdik.

Kullandığımız kelimelerin asıl anlamlarını unuttuk, unutturulduk.

Şimdi bunlara bazı örnekler verelim:

1-Fâiz Kelimesi:

Fâiz kelimesini bankada para ilişkisi olarak anladık ve Kur’ân’î anlamını değiştirdik.

Oysa Kur’ân’î anlamda fâiz; feyz bulmak, kazanmak, başarmak, hakikatlerin idrakine ulaşmak, hakikat yolunda başarılı olmak gibi anlamlara gelir.

Haşr Sûresi 20: “Hum el fâizune.”

Haşr Sûresi 20: “Lâ yestevî ashâbun nâri ve ashâbul cenneh ashâbul cenneti humul fâizûn.”

Lâ yestevî	: Yok, bir olmaz, eşit olmaz,
Ashabu el nâri	: Sahip, yakıp yıkıcı, ateş,
Ve ashâbu el cenneti	: Sahip, kavuşmuş, cennet, huzur, bahçe,
Ashâbu el cenneti	: Sahip, cennet, huzur,
Hum el fâizune	: Onlar, kazananlar, başaran, çoğalmış, feyz bulmuş,

Meâli: “Yakıp yakıcı hâllere sahip olanlarla, huzura kavuşmuş olanlar bir değildir. Huzura kavuşmuş olanlar kazananlardır, feyz bulmuş olanlardır.”

Mü'minûn Sûresi 111: “Hum el fâizune.”

Mü'minûn Sûresi 111: “İnnî cezeytuhumul yevme bimâ saberû ennehum humul fâizûn.”

Enni cezeytuhum	: Muhakkak ben, karşılık, onlar, mükâfat,
El yevme bima saberu	: Bugün, vakit, zaman, sabırlı olmaları sebebiyle,
Enne hum	: Muhakkak ki onlar,
Hum el fâizûn	: Başarılı olan, kazananlar, galip olanlar, arttıran, feyz bulan,

Meâli: “Muhakkak ki sabırlı olanlara her zaman karşılıklar vardır. Muhakkak ki onlar kazananlardır, feyz bulanlardır.”

Fâiz kelimesini Kur'ân anlamıyla dikkatlice incelediğimizde, karşımıza çıkan anlam sosyal alanda kullandığımız gibi değildir.

2- Ribâ kelimesi:

Kur'ân'da geçen ribâ kelimesini de maalesef fâiz diye çevirdik.

Hâşâ Allah sanki o kelimeyi unutmuş bizler böyledir diye yorum yaptık

Kur'ân geçen “ribâ” kelimesi, “Rabb” kelime kökünden gelir.

Ribâ, fâiz aynı kelime midir?

Ribâ kelimesini hep fâiz diye biliriz.

Fâiz kelimesini de bankada paranın getirisi olarak değerlendiririz.

Oysa Arapçada hem fâiz, hem de ribâ kelimeleri vardır.

Her iki kelimeyi de araştırdığımızda görüyoruz ki, her iki kelime de kendi içinde farklı anlamlar taşıyor.

Arapçada, ribâ, fâiz kelimesinin yerine “istismar” kelimesi kullanılır.

İstismar kelimesinin kökeni de “semere” kelimesidir.

Sömürmek, semirmek kelimesi de buradan gelir.

İşte Arapçada; ribâ ya da fâiz kelimesinin yerine aslına uygun olan “istismar-semirmek-sömürmek” kelimeleri kullanılır.

Ribâ kelimesinin Rabb kelimesiyle bir ilişkisi olabilir mi?

Ribâ ve Rabb kelimeleri aynı kökten geliyor olabilir mi?

Rabb: “رَبِّ”

Ribâ: “الرِّبَا” El ribâ

Rabita: “رَابِطٌ”

Rabb kelimesi ile ribâ kelimesinin yazılımlarını incelersek, “Rı, ر Be ب” harfleri ile yazıldığını görüyoruz.

Ribâ kelimesinin sonunda hemzeli elif harfinin olduğunu görüyoruz.

Ribâ kelimesinin geldiği kökeni incelediğimizde görüyoruz ki:

Riba, rib, ribât, ribbi, ribbuyyûn, Rabb, rabbânî, rabbâniyyûn, rabita aynı kökten gelen kelimeler.

Ribâyı anlamamız için, Rabb kelimesini incelemeliyiz.

Rabb; vücûdlandırıran, şekillendiren, biçimlendiren, vücûdun sahibi gibi anlamlara gelir.

Kişinin vücûdunu şekillendiren, yani kişiyi vücûdlandır-
ran ve her an vücûdda işleyişiyle kendini gösteren, vücûdu
tutan demektir.

Allah'ın kişideki esması, ismi Rabb'dir.

Şöyle düşünelim; bir tohumdan ağacın ortaya çıkışı ve
ağacın şekillenmesi ve ağacın işleyişi “Rabb” tecellisidir.

İşte bir bebeğin vücûdlanması, şekillenmesi, vücûdun her
an işleyişi “Rabb” boyutudur.

Bedenin sahibi Rabb iken, benim deme egosuna düş-
mek ribâdır.

Rabita kelimesi de buradan gelir.

İşte rabita; her varlığın birbiriyle olan bağıdır, bu bağda
Allah hakikatidir.

İşte rabita şuurunda yaşamak; öncelikle kendi vücûdu-
muzda ki Rabb'e bağlanmak ve Rabb'ül Âlemin olan yani
tüm vücûdların sahibi olan Allah'a bağlı olduğumuzun şuu-
runda yaşamaktır.

Her varlığın vücûdunu tutan ve vücûdları şekillendiren
ve vücûdlarda her an tecelli eden Rabb'tir.

Ve her varlığın birbirine bağlılığı rabita'dır.

Ribâ'da; vücûdlarda ki Rabb'i görememek ve varlığın bir-
biriyle olan bağını anlayamamaktan gelen şahsileşmek, ego
haline düşmek ve kendi çıkarları, menfaatleri için varlığa
yaklaşmak demektir.

Ribâ bakışında olan kişi, “ben benim, sen sensin” zan-
nındadır.

Yani benim vücûdum bana ait, senin vücûdun sana ait
diye bakmaktır.

Yani vücûdları tutan Rabb hakikatinin şuurundan uzaktır.

Rabb; her vücûdu tutan, her vücûdu şekillendiren, Allah'ın o varlıktaki adı.

Rabita; bağlılık, bağlanmak, bütünlük, birleşmek, her vücûdu ve cümle vücûdu tutan bağı anlamak, demektir.

Ribât; bağlılık, ip, bağlı olduğu yolda ilerlemek, sağlam yapı,

Ribâ; Rabb şuurundan uzak olmak, bağlanmamak, kendine vücûd nisbet etmek, ben benim demek, kendini Allah'tan ayrı sanmak, şahsi çıkar peşinde olmak demektir.

İşte ribâ, her varlığı tutan bağı anlamamak, Rabb şuurundan uzak olmaktır.

İşte ribâ; seni de onu da bağlayanın bağından, şuurundan uzaklaşmak, şahsi çıkarlara düşmek, ben egosuna kaymak demektir.

Bakara Sûresi 276: “Yemhakullâhur ribâ ve yurbîs sadakât vallâhu lâ yuhıbbu kulle keffârin esîm.”

Yemhaku Allah	: Yok etmek, yıkım, başarısız, Allah,
El ribâ	: Şahsi menfaat peşinde olmak, çıkarıcılık, ben egosu,
Ve yurbi	: Eğiten, yetißen, başarmak, artmak,
El sadakati	: İçten, samimi olan, sadık olan, dosdoğru olan,
Ve Allâh la yuhıb	: Allah, yok, sevgi,
Kulle keffârin esimin	: Bütün, hepsi, hakikatleri örten, fena, günah,

Meâli: “Ben egosuna düşüp, kendi çıkarları peşinde olanlar, Allah'ı anlamada başarısız olurlar. Dosdoğru hareket edenler ise başarılı olurlar. Fenalarda olup, hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerde Allah sevgisi yoktur.”

Âl-i İmrân Sûresi 130: “Yâ eyyuhâllezîne âmenû lâ tekulur ribâ adâfen mudâafeh ve ittekû allâhe leallekum tuflihûn.”

Yâ eyyuhallezine âmenû	: Ey iman edenler,
Lâ tekulu	: Yok, beslenmek, fayda, olmayın,
El ribâ	: Ben egosu, çıkar içinde olmak, şahsi çıkar peşinde olmak,
Adafen mudâafeten	: Katlanmış, artırılmış, çoğaltılmış, abartmak,
Ve ittekû Allâh	: Fenalardan sakınının Allah'a ortak koşmayın,
Lealle kum tuffihun	: umulur ki, siz, felah bulma, kurtulma, başarılı olma

Meâli: “Ey iman edenler! Bir ego içinde, çıkar peşinde olmayın, hakkınızı abartıp katlamayın ve fenalardan sakının, Allah'a ortak koşmayın. Umulur ki siz başarılı olursunuz.”

Âyetlerde belirtildiği gibi, ben egosuyla hareket etmek, çıkarı için birine yaklaşmak, kendine menfaat edindirmek için olan egosal yaklaşım ribâdır.

Eğer bizler, karşımızda ki kişinin de vücûdunu tutanın Rabb olduğunu anlarsak ve tüm vücûdları tutanın da Allah olduğunu anlarsak, kişilere olan yaklaşımımız Allah rızası için olur, asla kendi çıkarımız için olmaz, ego içinde olmaz.

İşte ribâ; Rabb şuurundan kopmaktır.

Rabb şuurundan kopan kişi, ben benim sen sensin yaklaşımı içinde olur.

Beni de seni de tutan Allah'tır şuurunda olmayan kişidir.

Ben benim, sen sensin zihniyetinde olan kişi, her varlığı ayrı olarak görür, varlığı eşya boyutunda görür, tüm varlığı tutan Allah'ı idrak etmekten uzaktır.

Böyle olunca kişi; kişilere, varlığa öncelikle hep şahsi menfaatleri için yaklaşır ve kişileri, varlığı kullanır, kişilerin ve varlığın kişisel haklarını zedeler.

İşte ribâ; şahsi menfaat peşinde olmaktır, çıkar için yaklaşmaktır, kendi egosuna göre yaklaşmaktır.

Her bir vücûdu tutan Rabb'tır.

Her bir vücûdu tutan Rabb'i görememek ise ribâ'dır.

Ribâ'ya düşen kişi artık varlığın dış boyutunda yani iblislik boyutunda kalır.

Ve o kişi varlığa, kendi şahsi çıkarına göre yaklaşır.

Bir kişiye kendi şahsi çıkarı için gitmek ribâ'dır.

Kişi bir arkadaşına onun derdi için değil, kendi çıkarı için gitmesi ribâ'dır.

“Hadi arkadaşına gideyim, bir çayını içeyim” niyetiyle arkadaşına gitmek ribâ'dır.

Ama arkadaşına giderken onun derdi için gitmek ve giderken de elinde bir hediye ile ona gitmek ise insanlıktır.

Karşılıklı çay ikramı, gönül muhabbetidir.

İşte kişileri, kendi çıkarı için hangi alanda olursa olsun kullanmak ribâ'dır.

Bir siyasetçinin halktan oyunu istemek, halk için devlet için değil de kendi şahsi çıkarı içinse bu bile ribâ'dır.

Çünkü ribâda kişi, cümle vücûdları tutan Allah şuurundan uzaktır.

Eğer kişi, her vücûdu olan Rabb'dır, şuurunda olsa hiçbir varlığa zerre kadar zarar için yaklaşamaz.

Yani sûreti değil, sîreti idrak edebilse, varlığa zarar için yaklaşamaz.

İşte ribâ; Rabb şuurundan uzak olmaktır.

İşte dikkatlice incelediğimizde anlıyoruz ki; fâiz Kur'ânî anlamda başka bir anlam ifade ediyor.

Ribâ başka bir anlam ifade ediyor.

Toplumda kullandığımız gibi, fâiz haramdır dersek, Kur’ânî anlamını değiştirmiş oluruz.

Fâiz haram değil bilakis helaldir.

Kur’ân’i anlama göre fâiz feyz bulmak demektir.

Bankada kullanılan parasal anlamı ile alakası yoktur.

Ribâ; egoya düşmek, ben benim demek, Rabb şuurun-
dan uzaklaşmak, bedeni kendine nisbet etmek, şahsi çıkar
peşinde olmak demektir.

3- Sünnet Kelimesi:

Toplumda hep peygamberin sünneti kelimesi kullanılır.

Oysa Kur’ân’da “sünnetullah” kelimesi vardır.

Allah’ın sünneti mi?

Peygamberin sünneti mi?

Hep bizlere peygamberin sünneti diye öğrettiler.

Allah’ın sünneti nedir hiç bahsetmediler.

Kur’ân’da sünnetullah mı geçer, yoksa peygamberin sün-
neti diye mi geçer?

Sünnetullah nedir? Diye düşünelim.

Kur’ân açısından araştıralım.

Allah’ın sünneti ne demektir, ince ince düşünelim?

Toplumda “peygamberin sünneti” diye öğretilen bilgiler,
Allah’ın sünneti hakikatini örtüyor olabilir mi? Düşünelim.

Kur’ânda geçen sünnetullah kelimesinden bazı örnekler;
Ahzab Sûresi 38-62, Fetih Sûresi 23, Fatır Sûresi 43

Dikkat edelim “peygamberin sünneti” derken Allah’ın
sünneti hakikatini örtmeyelim.

Bizlere Hazreti Muhammed’in yaşantısında yaptığı şey-
ler için “peygamberin sünneti” diye öğrettiler.

Oysa Kur’ân, onun yaşantısındaki hâl ve davranışlara “güzel örnekler vardır” diye işaret eder. Ahzâb Sûresi 21

Peki, nedir Kur’ân anlamında sünnetullah?

Fetih Sûresi 23: “Sunnetullâh elletî kad halet min kabl ve len tecide li sunnetullâh tebdîlâ.”

Sunnete Allah : Sünnet, kanun, yol, işleyiş, işleyiş yasaları,
Elleti kad : Ki o oldu, olan,
Halet min kablu : Gelip geçen, daha önce, geçmişten geleceğe,
Ve len tecide : Asla bulamazsın,
Li sunneti Allah : Sünnet, kanun, yol, işleyiş, işleyiş yasaları,
Tebdilen : Değişme, yaratma inceliği, değişiklik,

Meâli: Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider ve Allah’ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsınız.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, varlıktaki işleyiş yasaları sünnetullahtır.

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki:

Din: Varoluş yasalarıdır.

Sünnet: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Yani anlıyoruz ki varlığın; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik işleyişi sünnet hakikatidir.

Varlığın; Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik işleyişi, Evren var olduğu müddetçe, Evrenin sonuna kadar devam edip gidecektir.

Yani sünnetullah hakikati; âyette belirtildiği gibi: “Allah’ın varlıktaki işleyiş yasaları geçmişten geleceğe devam eder gider” hakikatidir.

İnanç dünyasının dilinde hep, “peygamberin sünneti” kelimesi vardır.

Oysa Kur’ân’da; “Sünneti nebî” kelimesi yoktur.

“Sünnetullah” kelimesi vardır.

Yani peygamberin sünneti olmaz. Allah’ın sünneti olur.

Allah’ın sünneti, varlığın işleyiş yasalarıdır.

Bu işleyiş yasaları da varlıkta her an kendini gösterir.

Evet, dikkat edelim, birilerinden peygamberin sünneti sözünü duyduğumuzda hemen onlara:

Peki, Allah’ın sünneti nedir? diye soralım.

Evet, Sünnetullah: Varlığın işleyiş yasalarıdır.

Hazreti Muhammed’in yaşantısındaki hâl, hareket, davranışlar ise, Kur’ân deyimiyle “güzel örnekler” dir.

Sünnetullah; varlığın işleyiştir, evrenin işleyiştir.

Suyun işleyişi, toprağın işleyişi, bitkilerin yeşermesi, dalanması, yapraklanması, çiçeklenmesi, meyveye yürüyüşü hep sünnetullahtır.

Hayvanların dünyaya gelişi, yaşamı, beden işleyişleri hep sünnetullahtır.

Suyun buharlaşması, yağmurun yağışı, kar oluşumu, dolu oluşumu, hep sünnetullahtır.

Gökte ve yerde olan her türlü işleyiş sünnetullahtır.

Evet, sünnetullah, varlığın işleyiş yasalarıdır.

Kur’ân bizlere varlığın işleyişine iyi bakmamızı işaret eder.

Çünkü Allah hakikati varlığın işleyişinde gizlidir.

Hiçbir varlık kendi bedenindeki işleyişi gerçekleştirmez.

Peki, nedir bu olanlar, nedir bu işleyiş?

İşte bunu anlamak sünnetullahı anlamaktır.

Evrenin muhteşem bir işleyişi vardır.

İnsan aklını aşan bir muhteşemlik evrende hep kendini gösterir.

Bir tohumdan filizin çıkması ile başlayan ağalanma süreci, okunması gereken bir işleyiştir.

Sünnetullah; Allah'ın varlıktaki ilk andan son ana kadar devam edip giden değişmeyen işleyiş yasaıdır.

Snnetullahı okuyan, var oluş ve var eden hakikatini az çok anlar.

Allah'ın sünneti; Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji olarak tecelli eder.

Matematik, Fizik, Kimya, Biyoloji, varlığın işleyişinde değişmeyen yasalardır.

İnsan vücûdunda; her bir organın, her bir hücrenin ve vücûdun işleyişinde, Matematiksel, Fiziksel, Kimyasal, Biyolojik bir düzen vardır.

Mesela, bir gözün oluşumu ve işleyişi muhteşem bir Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojik bir düzendir.

Kâmil kişiler hep snnetullaha dikkat çekmiştir.

Çünkü şahitlik sırrı sünnetullahı anlamakta gizlidir.

Ama maalesef toplumda ise, peygamberin sünneti dener, sünnettullah hakikati rtlmştir.

Onun için toplum Allah'a inanır ama şahit olamamıştır.

Din adına anlatılanlara inanır ama şahit olamamıştır.

Çünkü toplum sünnetullah hakikatinden uzaktır.

Kur'ân ise hep şahit olmaktan bahseder.

Hazreti Muhammed, düzenlediği ezanda günde 20 defa "Eşhedü" kelimesiyle şahit olmaya işaret eder.

Çünkü şahitlik sırrı sünnetullahtır, yani varlığın işleyişine yönünü döndürmek ve o işleyişi anlamaktır.

Ahzâb Sresi 38: "Sunnetallhi fi ellezine halev min kabl ve kâne emri Allâh kaderen maktr."

Meâli: "Allah'ın varlıktaki işleyişi, önceden belirlenmiş bir takdir bir ölçü iledir."

İşte bu takdir ve ölçü sünnetullahtır.

İşte bu ölçü ve takdir, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojidir.

İşte şahitlik, bu takdir ve ölçüyü varlıkta görmektir.

Fatır Sûresi 43: "Fe hel yenzurûne illâ sunnetel evvelin fe len tecide li sunnetillâhi tebdîlâ ve len tecide li sunnetil-lâhi tahvîlâ."

Fe hel yenzurûne : Bundan sonra, artık, bakıp ta görmezler mi?

İllâ sunneten : Var, sünnet, yaratılış incelikleri, işleyiş yasaları,

El evvelin : İlk andan beri, evvel, önceki,

Fe len tecide : Böylece, işte, asla bulamazsın,

Li sunnetillâhi : Sünnet, Allah, varlığın işleyiş yasaları, incelikleri,

Tebdilen : Değişme, sapma, çarpıklık,

Ve len tecide : Asla, değil, asla bulamazsın, göremezsın,

Li sunnetillâhi : Allah'ın sünnetinde, yaratma kanunu, işleyiş yasaları,

Tahvilen : Değişmek, dönüştürmek, çevirmek, havale,

Meâli: "Artık ilk andan beri var olan, varlığın işleyiş yasalarına bakıp ta görmezler mi? İşte, Allah'ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir değişiklik bulamazsın ve Allah'ın varlıktaki işleyiş yasalarında asla bir sapma bulamazsın."

Allah'ın, Matematik, Fizik, Kimya, Biyolojinin işleyiş yasalarında, bir sapma bir değişiklik olmadan, var oluş devam eder gider.

İşte sünnetullah hakikatini çok iyi anlamalıyız.

Ve bilmeliyiz ki, sünnetullahı bilmeden Allah hakikatine eremeyiz.

Sünnetullah hakikatini bilmeden; inancımız imana dönmez, şahitlik gerçekleşmez.

Hazreti Muhammed yaşadığı dönemde hep sünnettullah hakikatine işaret etmiştir.

Ama maalesef bizler, peygamberin sünneti diyerek, sünnettullah hakikatinden uzaklaştık.

Kur’ân’da onlarca âyette “bakıp görün” diyerek varlığın işleyişini anlamamız işaret edilmiştir.

Bakara Sûresi 210: “Varlıktaki işleyişi her an Allah’ın döndürdüğünü, bakıp ta görmezler mi?”

Mülk Sûresi 3: “Haydi, çevir döndür bakışlarını, bir yarıklık bir çatlak görüyor musun?”

Mülk Sûresi 4: “Sonra tekrar tekrar bakışlarını döndür, incele, bakışlarını kendine çevir, acizliğini ve hiçbir şeyin sahibinin sen olmadığını anla.”

Kur’ân’ı incelediğimizde anlıyoruz ki, sünnetullah hakikati çok önemlidir.

Varlığın işleyiş yasalarını anlamak, Allah’ı idrak etmektir.

Anlıyoruz ki, sünnetullah ile tanışmayan hakikatleri anlayamaz.

Anlıyoruz ki; Allah’ı layıkıyla idrak edebilmek sünnettullah hakikatinde gizlidir.

Ve şunu da hiç unutmamalıyız, Muhammed boyutu sünnettullah boyutudur.

Halk boyutu, Nûr boyutu, sünnettullah boyutudur.

Hakk kendini Halkiyetten izhar eyler.

İşte halkiyet sırrı, varlıktaki sürüp giden sünnettullah sırrıdır.

Hazreti Muhammed, sünnettullahtır.

Sünnetullah; varlığın işleyiş yasaları boyutudur.

Şeriat; Allah'ın varlıktaki ilâhî nizamı, ilâhî varoluşu, işleyiştir.

Şeriat; Allah'ın varlıktaki “kader makdûr” sırrıdır, Ahzâb Sûresi 38

Sünnetullah; Allah'ın varlıktaki kaderidir.

Sünnet: “Snn, Sunna, Sâna, kelimelerinden gelir.

“Sünnetullah” kelimesi de buradan gelir.

İşte görüldüğü gibi sünnettullah “Allah'ın sünneti” demektir.

Yani, varlığın işleyiş yasaları.

Oysa bizlere sünnet diye, Hazreti Muhammed'in yaşadığı hâl, hareket, davranışları diye öğretiler.

Oysa Kur'ân, Hazreti Muhammed'in örnek alınacak hâl, hareket, davranışları der.

Erkek çocuklara yapılan operasyona da sünnet dedik.

Oysa Kur'ân'î anlamda sünnet: Allah'ın varlıktaki işleyiş yasalarıdır.

Din: Varoluş yasalarıdır.

Sünnet: İşleyiş yasalarıdır.

Sunnî-سُنِّي kelimesi de buradan gelir: Peygamberin sünnetini izleyen, anlamında kullanılır.

Oysa Sunni; Allah'ın varlıktaki işleyiş yasaları üzere hareket eden demektir.

4- Celâl Kelimesi:

Celâl kelimesini, Allah'ın öfkelenmesi, kızması, hiddetlenmesi anlamında kullandık.

Öfke, hiddet, kızgınlık, “Gadap” kelimesidir.

Ve bu kula aittir.

Oysa “Celâl” kelimesi de “Cemâl” kelimesi de güzel anlamında kullanılır.

Celâl: Güzel, büyüklük, azamet, yücelik anlamındadır
Kesrette vahdetin güzelliği “Celâl”

Vahdette vahdetin güzelliği “Cemâl”

Yani çokta tekin güzelliği “Celâl”

Tekte tekin güzelliği “Cemâl”

Yani tüm kesret âlemini tutan yüceliğinin güzelliği “Celâl”dir.

Yoksa kızgınlık, öfke anlamında değil.

Rahmân Sûresi 78: “Tebârekesmu rabbike zu’l celâli vel ikrâm.”

Tebâreke : Tüm varlıkta yüceliğini gösteren, bereket, mübarek,

İsmu : Adı, ismi, manası, işaretleri, delilleri,

Rabbi ke : Rabbin, seni vücûdlandırıran,

Zu el celâli : Sahip, Zâtı, celal, sonsuz yücelik, güzel, kesretteki teklik,

Vel ikrâm : Lütuf, sıfatlar, sunan, veren, sıfatlandıran, ikram, kerem,

Meâli: “Sıfatlarının sahibi olan ve tüm varlığı Zâtıyla tutan Rabbin; işaretleriyle tüm varlıkta yüceliğini gösterir.”

5- Sîn Kâf, sin kâflı konuşmak

Toplumda “Sîn-Kâf”lı konuşmayı küfürlü konuşmak diye anladık.

Yani sövmek üzere konuşmak.

Asıl mânâsı; örtülü konuşmak demektir.

Sîn; Kişinin enfûs âlemidir.

Yani iç âlemi, İns yönü, ulvi yönü, mânâ yönü.

Kişideki rûh, nûr boyutudur.

Kâf: Kişinin ten, beden boyutudur, varlıktaki tecelliler boyutudur.

Kâf dağının ardı kelimesi buradan gelir.

Kâf dağı, kişinin beden dağdır, beden dağının ardı, “Sîn” boyutudur.

Kaf dağının ardında Zümrüdüanka vardır diye bahsedilen konu, kişinin ten dağının ardında teni tutan cân kuşu vardır.

İşte o da Allah'ın kendi zâtıdır.

Küfür; kâfir kelimesinden gelir, örtmek, örtülü, anlamındadır.

Hazreti Muhammed Hazreti Ali ile “Sîn, Kâf” sırlarından konuşurken, Halife Osman gelir, konuşulanları dinler ama anlayamaz ve gider.

Yolda Halife Ömer ile karşılaşır.

Ömer sorar: “Ne konuşuyorlar?”

Osman der ki: “Sîn-Kâf konusunu küfürlü konuşuyorlar.”

Yani örtülü konuşuyorlar, anlamadım.

6- Cum'a Kelimesi

Cum'a; Cm, Cem kelimesinden gelir. Birlik, bütünlük, toplama, beraberlik anlamındadır.

Tüm kâinatın birlik, bütünlük hakikatidir

Kâinat birlik içindedir ve onu tutanda Birdir.

Oysa biz bunu haftanın bir günü olan Cuma gününde Cuma namazı olarak anladık ve hep öyle kullanmaktayız.

Cuma, Cem, Cami, Cemaat, Cima aynı kökten gelen kelimelerdir.

7- Âyet Kelimesi

Âyet kelimesi: İz, işaret, delil, simge, sinyal, alamet anlamındadır

Mûshâf'ta âyet; yaratıcının varlıktaki işaretleri, delilleri, ispatları anlamında kullanır.

Oysa bizler âyet denilince, Mûshâf'ta yazılan kelimeleri anladık.

Yûsuf Sûresi 105: “Ve keeyyin min âyetin fîs semâvâti vel ardi yemurrûne aleyhâ ve hum anhâ muridûn.”

Meâli: “Göklerde ve yerde nice âyetler vardır ki yanından gelip geçerler ve onlar onun farkına varmazlar.”

8- Fâhişe Kelimesi

Kur'ân'î anlamda fâhişe: Ego, kendini büyük görmek, kötü olan, benlik, taşkınlık, hadsizlik, büyüklük, anlamında kullanılır.

Biz bu kelimeyi kadınlara yapıştırdık.

“Bunun fiyatı çok fahiş” kelimesi de buradan gelir.

Nisâ Sûresi 15: “Vellâtî yetînel fâhişete min nisâi kum.”

Ve ellati yetine : Onlar, yapar, olur, öyle yaparsa,

El fâhişet : Ego, benlik, edepsiz, haddi aşmak, büyük görmek,

Min nisâi kum : Nefsini tanıma yolunda olanlar, nas yolunda olan, kadın, siz,

Meâli: “Sizden nefsin tanıma yolunda olanlardan, haddi aşp bir benlik içinde olanlar olursa.”

Nisâ Sûresi 25: “Fe in eteyne bi fahişetin.”

Meâli: “Eğer onlar bir benlik, taşkınlık halinde gelirlerse.”

9- Kurban Kelimesi

Kurban kelimesi, kurbiyetten gelir, yani yakınlık anlamındadır.

Kurban “Kurb” kelime kökünden gelir, yakınlık demektir.

Kur'ân'da; kurb, karîb, akrebu, kurban gibi kelimeler defalarca geçer.

Mukarreb: Yakınlaşmış anlamındadır.

Kur'ân'da "Kurb" âyeti yakınlık anlamında kullanılmıştır.

Öncelikle de Allah'a yakınlık anlamında sunulmuştur.

Yani "Kurb-Kurban" Allah'a arif olma hakikatine işaret eder.

Oysa bizler bunu hayvan kesmek olarak çevirdik.

Hayvan kesmeyi, kurban diye bildik.

Kendi varlığımızdan geçmeyi unuttuk.

Hayvan kesmeyi kurban sandık.

Kurban'dan içeri kurban'ın ne olduğunu anlayamadık.

"Karrebâ kurbânen" âyetinin sırrına eremedik.

Hayvan kesmekle Allah'a yakın oluruz sandık.

Allah'a yakınlık olan kurbiyet sırrını unuttuk.

Yüzbinlerce hayvanı kestik.

Kendi hayvaniyetimizi kesemedik.

Kendi varlığımızdan geçemedik.

Kurban vardı, kurbandan içeri, anlayamadık.

Kurban vardı, kurbiyete kapı açan, o kapıyı bulamadık.

Allah'ı kendimizden uzakta, gökte bir yerde sandık.

O, her an bizde imiş, bilemedik, fark edemedik.

Kâf Sûresi 16: "Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil ver'îdi."

Ve nahnu akrebu ileyhi : Biz, yakınlık, kurbiyet, yakın, ona,

Mîn habli el veridi : Damar, can damarı, şah damarı,

Meâli: "Biz ona şahdamarından daha yakınız."

Kur'ân'da "kurb" kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.

Kâf Sûresinde geçen "kurb" kelimesinin mânâsına eremedik.

Kur'ân'da birçok farklı kelimeyi hep kurban kesmek diye çevirdik.

Farklı anlamları da olabileceğini hiç düşünmedik.

“Hediye” kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.

Vücûdumuzun, Allah'ın bize hediyesi olduğunu anlayamadık.

Vücûdları tutanın, Allah olduğunu göremedik.

Vücûdların, Allah'a açılan bir kapı olduğunu anlayamadık.

Vucudlardan, Allah'ın “Hûdâ” ismiyle yol gösterdiğini bilemedik.

Vücûdumuzu sahibine verip, O'na hediye edemedik.

“El hediye - الأهدى” kurban kesmek. Bakara Sûresi 196

“Bi kurbânin” kelimesini de “bir kurban kesmek” diye çevirdik.

“Kurb” kelimesinin yakınlık olduğunu düşünemedik.

Bu yakınlığın ne olduğunu çözemedik.

Kul ile Allah yakınlığının şuuruna eremedik.

“Bi kurbânin- قُرْبَانٍ” kurban kesmek. Âl-i İmrân Sûresi 183

“Nusuk” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

Tüm günahlardan arınıp, Allah'a teslim olmanın “nusuk-nâsik” olduğunu öğrenemedik.

Varlığından geçip, benliğinden eriyip, kulluk elbisesi giyenin “nusuk-nesike” olduğunu bilemedik.

Varlığından geçip, tüm benlik kirlerinden arınan, kulluk makamına eren kişiye” nâsik” dendiğini hiç duymadık.

“Nusuk” kelimesinin “düzen, intizam, donanım, sistem, tertip” olduğunu, tüm âlemin Allah'ın sistemi olduğunu ve o sisteme nasıl teslim olacağımızı öğrenemedik.

“Nusuk- نُسُكٍ” kurban kesmek. En'âm Sûresi 162

“Budn” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Budn” kelimesinin “gövde, vücûd, beden” anlamına da geldiğini öğrenemedik.

Vücûdların, Allah’a teslim edilmesi gerektiğini bilemedik.

Vücûdları tutan Zâtın Allah olduğunu bilemedik.

Vücûdlara benim demekle, ne kadar büyük bir gaflete düştüğümüzü fark edemedik.

“El budne- الْبُدْنُ” kurban kesmek. Hacc Sûresi 36

Kalâid kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

Kalâid kelimesinin; varlıktaki işaretler, varlıktaki şekiller, süsler, varlığın değerleri olduğunu bilemedik.

Ve tüm bu değerlerin, Allah’a ait olduğunu anlayamadık.

Bizdeki tüm sıfatların, Allah’a ait olduğunun sırrına eremedik, sıfatları sahibine teslim edemedik.

“El kalâid- الْقَلَائِدُ” kurban kesmek. Mâide Sûresi 2

“Karrebâ kurbânen” kelimesini de “birer kurban kesmek” diye çevirdik.

“Karrebâ kurbânen” kelimesinin, yakınlığın içindeki yakınlık olduğunu çözemedik.

“Kurban var kurbandan içeru” sırrına eremedik.

“Karrebâ kurbânen- “فَرَبًا فُرْبَانًا” kurban kesmek, yakın olmak için kurbanlar. Mâide Sûresi 27

Ki burada ki her iki kelime de aynı kökten geliyor, bunu anlayamadık.

Fakat, kelimenin birini yakınlık, birini kurban olarak çevirdik, neden böyle diye kendimize sormadık.

“Keffaret” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Keffaret” kelimesinin, “kefaret, arınma, temizlenme, gidermek, yok etmek” olduğunu bilemedik.

Kendimize varlık isnat etmenin günahından arınmanın, nasıl olduğunu anlayamadık.

Fenâfillah yani Allah'ta yok olmanın sırrına eremedik.

Kefaret'in; benlikten, günahlardan arınmak olduğunu, Allah'ın ilmiyle temizlenmek olduğunu hiç düşünmedik.

Bedenimizin kefareti veremedik.

“Keffaret- كَفَّارَةٌ” Kefaret kurbanı, diye çevirdik. Mâide Sûresi 95

“Venhar” kelimesini de kurban kesmek diye öğrendik.

“Venhar” kelimesinin “enhar” kelimesinden geldiğini bilemedik.

“Enhar” kelimesini, bir nehrin akıp gidişi olarak öğrenemedik.

Gönüllere Allah'ın ilminin aktarılmasının ne olduğunu bilemedik.

Bu âlemin, bir nehir gibi Allah'tan geldiğini, Allah'a akıp gittiğini, göremedik.

Vücûdumuzda olan ilâhî bir akışın sırrını çözemedik.

“Venhar- وَأَنْحَرُ” Ve el nhr. Kurban kesmek diye çevirdik. Kevser Sûresi 2

“Zibhın” kelimesini de kurban kesmek diye çevirdik.

“Mezheb-Mezbaha” kelimesi de oradan geliyordu, anlamı neydi bilemedik.

“Zibhın” kelimesinin, Hakk'ın yolunda kendinden geçmek, varlığından geçmek, olduğunu idrak edemedik.

Özünü görmek, içini görmek, aslına ulaşmak, olduğunu anlayamadık.

Zibhın- ذَبْحٌ” kurban kesmek. Saffat Sûresi 107

“En'âm” kelimesini de kurban kesmek olarak çevirdik.

“En’âm” kelimesinin; nimetler, varlıklar, mahlukât, hareketli olan her şey olduğunu düşünmedik.

Hacc Sûresi 34. âyette geçen “mensek” kelimesini kurban kesmek diye çevirdik.

Oysa mensek; Hakk’a yönelme yolu, ibadetgâh, usul, yol, tarz anlamlarına da geliyordu.

Diyanet: “Her ümmet için, Allah’ın kendilerine rızık olarak verdiği hayvanlar üzerine ismini ansınlar diye kurban kesmeyi meşru kıldık. İşte sizin ilâhınız bir tek ilâhtır. Şu hâlde yalnız O’na teslim olun. Alçak gönüllüleri müjdele!”

Tevhîd-i Kurân Meâli: “Bütün topluluklar için, Allah’ın tüm varlıktaki işaretlerini anlasınlar diye her varlığı bir yol yaptık. Kendilerinde olan sıfatları, tüm mahlûkatı tanımada akılsızlık etmesinler. Sizin ilahınız bir ilahtır. Bundan sonra tüm varlığınıza teslim olup, barış ve huzur üzere olun. Alçak gönüllü, bir sevgi içinde ümit verenlerden olun.”

Bu âyetleri neden hep kurban kesmek diye çevirdik? Düşünmedik.

Her bir kelimenin farklı anlamları da var mıydı? Anlamadık.

Kurban’ı hayvan kesmek sandık.

Kurbiyet sırrına eremedik.

Oysa Kur’ân’da birçok yerde geçen “Kurb” kelimesini yakınlık olarak çevirdik.

Lâkin yakınlık nedir, idrak edemedik.

Bu kelimelerin hepsinin, Hazreti Muhammed öncesi de bugün toplumun kullandığı anlamda kullanıldığını bilemedik.

Aynısıyla Kur’ân’a neden yansıdığını çözemedik.

Kurbanın kurbiyet olduğunu, yakınlık olduğunu çözemedik.

Hazreti Muhammed öncesi Hacca gelenler, zemzem kuyusu yanında Allah adına hayvan keserler, buna kurban derlerdi ve kestikleri hayvanın kanını Kâbe'ye sürerler ve "Allah'ım kurbanımızı kabul et" diye dua ederlerdi.

Hacc Sûresi 37: "Kurbanlıklarınızın kanları ve etleri Allah'a ulaşmaz" âyeti bu olaylar üzere inzal etti diye inanılır.

Evet, çok düşünelim, nedir kurban?

Nedir kurbiyet?

Nedir mukarrebın olmak?

Çok dikkatlice araştıralım.

Hayvan kesmek, kurban kesmek midir?

Kurban, hayvan kesmek midir?

Hayvan kesmekle mi Allah'a yakın olunur?

Yoksa kendi varlığını, Hakk'a teslim etmekle mi yakın olunur? Çok düşünelim.

Allah'a olan yakınlık hakikatini anlamak, bir ilim üzeredir.

Kur'an'da "Allah bize şah damarımızdan daha yakındır" diye bildirilir.

Kâf Sûresi 16: "Ve nahnu akrebu ileyhi min hablil verîd."

İşte bu âyette geçen "akrebu" kurb-kurban kelimesiyle alakalıdır.

Kurb-kurban-akrebu, yakınlık anlamındadır.

Yoksa koç kesmek, dana kesmek, deve kesmek değildir.

Bu yakınlığı anlamanın ilmi yolu Kur'an'da belirtilmiştir.

Kur'an; İlmel yakîn, Aynel yakîn, Hakkal yakîn âyetleriyle, Allah'a olan yakınlığı anlamamızı bize tavsiye etmiştir.

Ki Allah ile kul arasında mesafe yoktur.

Damla ile deryanın arasında mesafe olmadığı gibi...

İnsan, Allah ayrı kendi ayrı zanneder ve araya zan ile mesafe koyar.

İşte bu mesafeyi kaldırmak kurbiyet sırrıdır.

İnsan, kurban sırrına, kurbiyet sırrına, mukarrebın sırrına ermelidir.

Evet, Kur'ân'ı anlamda yüzlerce kelimenin anlamını başka bir anlama değiştirdik.

Allah, rêsul, nebî, kur'ân, melek, kitap, iman, mü'min, din, sünnet, hacc, zekât, sâlat, kurban, sadaka, fitre, gibi binlerce kelimenin gerçek anlamını unuttuk.

Her bir varlıktan, o varlığın özünden Hakk, kendi kelâmıyla her an seslenir.

Bunu gönül kulağıyla duyan hakikate erişir.

O kelâmı duymak için gönül tertemiz olmalıdır.

O kelâmı duyan kelâmı da mânâsına göre söyler.

10- Darabe kelimesi.

Bu kelimeyi de kadını dövme diye çevirdik.

Asli anlamını anlamaya çalışmadık.

Kur'ân'ı doğru anlayabilmemiz için, kelimelerin gerçek anlamlarını bilmeliyiz ve Kur'ân'ı ona göre okumalıyız.

Ama bizler sevap derdiyle Kur'ân'ı okuduk.

Hep Arapça okuma derdine düştük.

Kur'ân'ı anlamak için okumadık.

Cehennem korkusuyla, cehenneme gitmemek için Arapçasını okuduk.

Cennet derdine düştük, cennete gidelim diye okuduk.

Kur'ân'dan gelen Allah'ın ulvî mesajlarını duymak için okumadık.

Kur'ân'ın derinliklerine erişmek için okumadık.

Kur'ân şehrine adım atabilmek için kelimelerin taşıdığı anlamları bilmeliyiz.

Kur'ân mânâlar şehrine açılan bir kapıdır.

Kur'ân'ın Arapça lafzını okumakta kalmamalıyız.

Onu işitmeye, anlamaya çalışmalıyız.

Bize bahşedilen kulaklar işitmek üzere verilmiştir.

Bize bahşedilen beyin; akletmek, anlamak, analiz etmek, gördüğümüzün ardında olanı keşfetmek için verilmiştir.

Düşünen, akleden mutlaka işitecektir.

Aklı gönlü tertemiz olan, duyduğunu anlamaya çalışacaktır.

İnsan, kendinin ve varlığın yaratılışını anlamak için düşünmelidir.

İnsan geldiği kaynağı anlamaya çalışmalıdır.

İnsan asliyetini anlamaya çalışmalıdır.

Kur'ân, harflerden, harflerin birleşimi olan kelimelerden, kelimelerin birleşimi olan cümlelerden oluşur.

Her bir harf, her bir kelime, her bir cümle derin mânâlar taşır.

İnsan mânâlar şehrine erebilmek için okuduğunu anlamalı, mânâsına ermelidir. Kur'ân'ı can kulağıyla işitmeli, duyduğunu anlamalıdır.

İnsan, canlı Kur'ân olan varlık kitâbıyla tanışmalıdır.

İnsan, cânlı Kur'ân olan kendi beden kitâbıyla tanışmalıdır.

İnsan, Kur'ân ile barışmalıdır.

İnsan, kendine verilen aklın kıymetini bilmeli, onu işletmelidir.

İnsan, kendine verilen gözlerin kıymetini bilmeli, gördüğünü anlamaya çalışmalıdır.

İnsan, kendine verilen kulakların kıymetini bilmeli, duyduğunu anlamaya çalışmalıdır.

İnsan, kendine verilen tüm organların kıymetini bilmeli, hepsini Hakk yolunda kullanmalıdır.

Âyette belirtildiği gibi, insan şuurlu olmalıdır, kendinin ve çevresindeki nice varlığın asliyetini bilmelidir.

A'râf Sûresi 179: "Lehum kulûbun lâ yefkahûne bihâ ve lehum ayunun lâ yubsîrûne bihâ ve lehum âzânun lâ yesmeûne bihâ ulâike kel enâmi bel hum edallu ulâike humul gâfilûn."

Lehum kulûbun	: Onların vardır, kâlbleri, anlayışları, bağlılıkları,
Lâ yefkahûne biha	: Yok, anlamak, idrak etmezler, onunla
Ve lehum ayunun	: Onların vardır, gözler,
Lâ yubsîrûne biha	: Yok, bakıp görme, onunla,
Ve lehum âzânun	: Onların vardır, kulakları,
Lâ yesmeûne biha	: İşitmezler, onunla,
Ulâike ke el enâmi	: İşte onlar, varlık, mahlukât, hayvanlar gibi,
Bel hum edallu	: Hayır, onlar, hatta onlar, sapan, Hakk yolundan sapan,
Ulâike hum el gâfilûne	: İşte onlar, gâfil, kendinin ve çevresinin farkında olmayan, aslını bilmeyen,

Meâli: "Onların kâlbleri vardır, hakikatleri idrak edemezler ve onların gözleri vardır, hakikatlere bakıp göremezler ve onların kulakları vardır, hakikatleri işitemezler. İşte onlar hayvanlar gibidirler, hatta onlar yollarını da bulamayanlardır. İşte onlar kendilerinin ve çevrelerinin farkında olmayanlardır."

Kur'ân'ı anlamak için;

Okuduğumuz kelimelerin anlamını anlamaya çalışmalıyız.

Her bir harfin, her bir kelimenin taşıdığı anlamı bilmeliyiz.

Kur'an'ı sevap için değil, ondan sunulan ilâhi mesajları anlamak için okumalıyız.

Zaten gerçekte sevap da budur.

Kendi bedenimizi ve varlığı canlı Kur'an bilmeliyiz.

Gördüğümüzü anlamaya çalışmalıyız.

Eşyanın hakikatini düşünmeliyiz.

Aklımızı işletmeliyiz, tefekkür içinde olmalıyız.

Hem kendimizin hem varlığın asliyetini bilmeliyiz.

Ondan sunulan nice mesajları cân gözüyle okuyalım, cân kâlbimizle anlayalım.

Her bir harfi, her bir kelimeyi analiz edelim.

Kendi bedenimizi de Kur'an bilelim.

İsrâ Sûresi 14: "İkra kitâbek kefâ bi nefsikel yevme aleyke hasîbâ."

İkra kitâbe ke	: Oku, kitâb, senin, kendi vücûd kitâbın,
Kefâ bi nefsike	: Kâfi, yeterli, nefsin, kendin, bedenin, sen,
El yevme aleyke hasîbâ	: Vakit, an, gün, sana, kendinde, hesap, araştırma, anlama,

Meâli: "Oku, kendini tanımak için kendi vücûd kitâbın sana yeter. Her an kendindeki niteliklerin sahibini anlama içinde ol."

Kendi bedenimizi toplanmış dürülmüş Kur'an bilelim.

Aradığımız nice sorunun cevabının orada olduğunu bilelim.

Mushaf-ı Şerife, Kâinat kitâbına, beden kitâbına tevâzu içinde eğilelim, ilmi olarak okumaya çalışalım.

Kur'an okuduk, ama anlamadık.

Kur'an okuduk, ama uygulamadık.

Tersinden anladık, tam tersini yaptık.

Arapça okuyun dedik, anlaşılmasını istemedik.

Sevap dedik, mânâsına eremedik.

Namaz kılmakla, oruç tutmakla, kelimeyi şahadet getirmekle Müslümanız sandık.

Müslümanız dedik, ama Kur'an'ın dediği Müslüman olmadık.

Kur'an'ı layıkıyla anlamaya çalışmadık.

Oysa Kur'an gerçeği bambaşka idi.

İşte Kur'an'dan örnekler:

Hucurât Sûresi 6: "Câekum fâsikun bi nebein fe tebeyyenû en tusîbû."

În ceâ kum : Eğer, geldi, siz,

Fâsikun : Fâsik, hakikatten çıkmak, bozgunculuk, ikilik,

Bi nebein : Bir haber, bilgi,

Fe tebeyyenu : Araştırın, inceleyin, emin olun, açık, apaçık

En tusîbû : Musibet, kötülük, bulaşma, zarar veren, isabet,

Meâli: "Duyduğunuz, okuduğunuz her bilgiyi, içinde ikilik, bozgunculuk var mı, kötülüğe yol açıyor mu? diye araştırın."

Kur'an'da "size gelen bilgiyi araştırın" diye bildirildi.

Yâni "size gelen bilginin anlamını doğru bilin" diye bildirildi.

Kur'an'da böyle bildirildi.

Ama biz tam tersini yaptık.

Bulduğumuz inanç yolunda duyduğumuz, okuduğumuz her bilgiyi doğru sandık.

Duyduğumuzu, okuduğumuzu hiç düşünmedik, aslı var mı diye araştırmadık, şahitlik makamına ermedik.

Kadını dövün dediler.

Kur'ân'da var dediler.

Allah'ın emri dediler.

Hemen inandık, hemen doğru sandık.

Allah diyerek, kitap diyerek beynimizi bağladılar.

Sadece birilerini seviyoruz diye, onlardan gelen bilgileri doğru kabul ettik.

Aslı hakikati nedir diye düşünmedik.

Bakara Sûresi 44: “Ve entum tetlûnel kitâb e fe lâ taklûn.”

Meâli: “Kitâbı anlamak için okuyun, umulur ki siz akıl edip düşünürsünüz.”

Kur'ân; aklınızı kullanın, akıl edin, düşünün anlayın, idrak edin, tefekkür edin, tezekkür edin, diye onlarca öğüt sunar.

Ama bizler tam tersini öğrettik.

Bizler; Arapça okuyun, sevap için okuyun, düşünmeyin, akıl etmeyin, akıl etmek şeytan işidir, diye öğrettik

Allah'ı layıkıyla anlayamadık, anlatamadık.

Kur'ân'ın Arapça okunmasından sevap bekledik, cennet bekledik, malımız mülkümüz çok olsun istedik.

Ama Kur'ân bizlere, anlamamız için sunulmuştu, biz anlamaktan kaçtık.

Darabe kelimesini dikkatlice incelemedik.

Ne dedilerse kabul ettik, aslı nedir diye sorgulamadık.

Yüzyıllardır, Nisâ Sûresi 34. âyetde geçen “vadrîbû hunne” kelimesini onları dövün diye meâl ettik.

Doğru mu diye anlamaya çalışmadık.

Anlamaya çalışanları da azarladık, dinden çıkmakla korkuttuk.

Topluma Kur'ân'ı layıkıyla anlamayı öğretemedik.

Sadece Arapçasını okuyun, sevap kazanın diye öğrettik.

Kur'ân'ı anlama derdine düşmedik.

Furkân Sûresi 30: “Ve kâler resûlu yâ rabbi inne kavmî-tehazû hâzel kurâne mehcûra.”

Meâli: “Resûl dedi: Yâ Rabbim! Kavmim Kur'ân'ı okumaktan, layıkıyla anlamaktan uzaklaştı.”

Şimdi Kur'ân'da geçen “darabe” kelimelerini dikkatlice inceleyelim.

KUR'ÂN'DA GEÇEN DARABE ÂYETLERİ

Nisâ Sûresi 34. âyete geçmeden önce, Kur'ân'da geçen darabe kelimelerini dikkatlice inceleyelim.

Kur'ân'da darabe kelimesi yaklaşık 60 yerde geçer.

Bunlara örnekler:

Hacc Sûresi 73: Darebe mesel; vurgulayıcı misal, vurgulayıcı örnek.

Hacc Sûresi 73:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ ضُرِبَ مَثَلٌ فَاستَمِعُوا لَهُ إِنَّ الَّذِينَ
تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَنْ يَخْلُقُوا ذُبَابًا وَلَوْ اجْتَمَعُوا
لَهُ وَإِنْ يَسْأَلُهُمُ الذُّبَابُ شَيْئًا لَّا يَسْتَنْقِذُوهُ مِنْهُ
ضَعْفَ الطَّالِبِ وَالْمَطْلُوبِ

Yâ eyyuhên nâsu duribe meselun festemiû leh innellezîne
tedûne min dûnillâhi len yahlukû zubâben ve levictemeû leh
ve in yeslubhumuz zubâbu şey'en lâ yestenkızûhu minh da-
ufat tâlibu vel matlûb

Yâ eyyuhâ en nâsu	: Ey insanlar, ey özü görenler, ey hakikatin değerlerine erişenler,
Duribe meselun	: Vurgulayıcı bir misal, bir örnek verildi,
Fe istemu	: Öyleyse dinleyin, işitin, kulak verin,
Lehu inne ellezîne tedûne	: O yöneldikleriniz, dua ettikleriniz, taptıklarınız,

Min dūni Allah	: Allah'tan başka,
Len yahlukū	: Yaratamazlar, oluşturmazlar,
Zubaben	: Sinek, kötülük, uzaklaştırmak,
Ve lev ictemeū lehu	: Bir araya gelseler, toplansalar bile,
Ve in yeslup hum	: Eğer, alsa, kapsa,
El zubab	: Sinek,
Şey'en	: Bir şey, zerre bir şey,
Lâ yestenkazhu minhu	: Kurtaramazlar, geri alamazlar, ondan,
Daufu el tâlib	: Zayıf, aciz, isteyen, talep,
Ve el matlūbu	: Talep edilen, istenen,

Meâli: “Ey insanlar! Size vurgulayıcı bir misal verildi. Öyleyse dinleyin: Allah'tan başka zannınıza göre yöneldikleriniz hepsi bir araya gelse, bir sinek bile oluşturmazlar. Eğer sinek onlardan bir şey kapsa, onu ondan geri alamazlar. İsteyen de aciz, istenen de.”

Bu âyette geçen “darabe” kelimesi bir hakikati bir misalle ortaya koymak, vurgulamak, açmak, anlatmak anlamında ifade edilmiştir.

Buradaki yapılan vurguda; insanın yaratıcı olamayacağı bildirilir.

Bunun için yaratıcıyı bilmeli, asla bir egoya düşmemelidir. İnsan, yaratıcı olan Allah'ı iyi anlaması gerekir.

Burada geçen halk kelimesi, yaratmak anlamında ifade edilmiştir.

Bu âyette, insanın halk oluşu iyi bilmesi, kendisinin yaratıcı olamayacağını anlaması için, sinek misal gösterilmiş, yani vurgulanmış, insan bir sinek bile yaratamaz diye vurgu yapılmıştır.

İnsan zannına göre değil, ilmi delillere göre hareket etmelidir.

Zannında var ettiği ilahları terk etmelidir.
Kendini ve her varlığı yaratana yönelmelidir.
Sineği de, hepimizi de yaratan Allah, aynı Allah'tır.
Burada sineğin yaratılışı belirtilmiştir.
Sineğin yaratıcısının Allah olduğu vurgulanmıştır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Zümer Sûresi 27: Darebna; ortaya koyduk, açıkladık,
vurguladık.

Zümer Sûresi 27:

وَلَقَدْ ضَرَبْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ
لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ

Ve lekad darebnâ lin nâsi fi hâzel kurani min kulli me-
selin leallehum yetezekkerun

- Ve lekad darebna : Gerçek şu ki, örnek, ortaya koyduk, vurgu,
misal,
Li el nâs : İnsanlar için, insanlara,
Fi hâzâ el Kur'ân : Bu Kur'ân içinde, kâinat kitâbı, okunan
şey,
Min kulli mesel : Bütün misaller, hüccet, durumlar, delil,
Lealle hum : Umulur ki onlar,
Yetezekerune : Tezekkür, ulaştıkları hakikatlerle bakmak,

Meâli: “Gerçek şu ki, bu kâinat kitâbının içinde bütün delilleri insanlar için ortaya koyduk. Umulur ki onlar varlığın yaratılışını düşünürler, ulaştıkları hakikatlerle bu âleme bakarlar.”

Bu âyette geçen “darabe” kelimesi de; ortaya konulması, açılması, varlıktan hakikatlerin sunulması olarak ifade edilmiştir.

Yaratılış hakikatini anlamak isteyen bir kimse, varlık kitâbına dönmelidir.

Allah hakikatini anlamanın yolu, varlık kitâbını okumaktan geçer.

İşte buradaki âyette de belirtilen hakikat, varlık kitâbının içinde tüm hakikatler ortaya konulmuştur vurgusudur.

İnsana, varlığa yüzünü döndürmesi, varlığın yaratılışını düşünmesi tavsiye edilmiştir.

Ve tezekkür ehli olmasını yani hakikatlere erişmesini ve o şuurla varlığa bakması bildirilmiştir.

Tezekkür, zikir kelimesinden gelir.

Zikir ehli, her varlıkta olan zikrin, işleyişin Allah'a ait olduğunu bilendir.

Tezekkür ehli de bu şuurla yaşayandır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Haşir Sûresi 21: Emsalu nadribu; misallerle hakikatleri vurguluyoruz.

Haşir Sûresi 21:

لَوْ أَنْزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَرَأَيْتَهُ خَاشِعًا
مُتَّصِدًّا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا
لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

Lev enzelnâ hâzel kurâne alâ cebelin le reeytehu hâşian mutesaddian min haşyetillâh ve tilkel emsâlu nadribuhâ lin nâsi leallehum yetefekkerûn

Lev enzelnâ : Eğer, sunduğumuz, indirmek, vermek,

Haza el Kur'ân	: Bu, o, kuran, okunan şey, kâinat kitâbı,
Alâ cebelin	: Büyüklük halinde olan, dağ, büyük, meşhur,
Le reeyte hu	: Elbette, onu görürdün,
Haşian	: Huşu, alçak gönüllü, tevazu, saygılı,
Mutesaddian	: Titremek, düştüğü hatayı anlamak,
Min haşyeti Allâh	: Saygı, sevgi, Allah
Ve tilke el emsalu	: Bu, o, bunlar, misaller, benzer, örnek,
Nadribu ha	: Vurguluyoruz, belirlemek,
Li en nâsi	: İnsanlar için, insanların, hakikatleri anlamaları için
Lealle hum	: Umulur ki onlar, belki onlar,
Yetefekkerune	: Tefekkür eder, düşünmek, var oluşu araştırmak,

Meâli:” Eğer büyüklük hâllerinde olan bir kimse; kâinat kitâbından ona sunduğumuz hakikatleri eğer anlasaydı, onun Allah’a saygısından titrediğini, onun huşu içinde teslim olduğunu elbette görürdün. Bu misalleri insanların hakikatleri anlamaları için vurguluyoruz. Umulur ki onlar hakikatleri anlamak için düşünürler.”

Burada geçen “darabe” kelimesi de vurgulamak anlamında kullanılmıştır.

İnsanlara tefekkür içinde olmaları, varlık kitâbını okumaları ve varlıktaki hakikatlere erişmeleri tavsiye dilmiştir.

Hakikatleri anlayanların Allah’a haşyet içinde olacağı bildirilmiştir.

Burada geçen haşyet, hûşû kelimesinden gelir.

Huzur ve hûşu arasında şöyle bir incelik vardır.

Huzur; hazerat, hazret, hazır, haz, hızır, halk kelimesiyle bağlantılıdır.

Huşu; haşye, haşyet, haşin kelimeleriyle bağlantılıdır.

Haşyet: Tutulup kalmak, kendinden geçmek, kendini unutmak, yere yığılmak, yok olmak, boyun eğmek, teslim olmak demektir.

Damlaların birleşerek birbirinde yok olması, haşyettir.

Huzur; haz duymak, hazır olmak, hayran olmak, huzurda durmak demektir.

Huzur; halk boyutunda Allah'ın sıfatları karşısında hayranlık içinde kalıp haz duymaktır.

Huşu; Allah'ın zâtının ulviyetinin karşısında yokluğunu hissetmektir.

Huzur, sıfatlar boyutu ile alakalı histir.

Haşyet- huşu; Allah'ın zâtı boyutu ile alakalı histir.

Her bir damlanın kendinde Hakk'ı bulması huzurdur.

Bir damlanın diğer damlalarda birleşerek yok olması haşyettir.

Haşyet, kulun Allah'ta yok olmasıdır.

Huzur, kulun kendinde Hakk'ı bulmasıdır, O'na şahit olmasıdır.

Cezbe- Allah'ın cazibesine kapılmak, himmet bulmaktır.

Allah'ın hikmetlerinden himmet bulmak cezbedir.

Gülde Hakk'ı görmek huzurdur.

Gülün kokusu cazibedir.

İşte bu âyette insanlara hakikatleri anlamaları ve her varlıkta Allah'ın zâtına şahit olmaları bildirilir.

Haşyet içinde olan insanın durumu âyette darabe kelimesiyle belirtilir.

“Onun Allah'a saygısından titrediğini, onun huşu içinde teslim olduğunu elbette görürdün. Bu misalleri insanların hakikatleri anlamaları için vurguluyoruz. “darabe”

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Bakara Sûresi 26: Yadribe mesel; örneklerle hakikatler gösterilir.

Bakara Sûresi 26:

إِنَّ اللَّهَ لَا يَسْتَحْيِي أَنْ يَضْرِبَ مَثَلًا مَّا بَعُوضَةً فَمَا فَوْقَهَا فَأَمَّا الَّذِينَ آمَنُوا فَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِنْ رَبِّهِمْ وَأَمَّا الَّذِينَ كَفَرُوا فَيَقُولُونَ مَاذَا أَرَادَ اللَّهُ بِهَذَا مَثَلًا يُضِلُّ بِهِ كَثِيرًا وَيَهْدِي بِهِ كَثِيرًا وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ

Innallâhe lâ yestahyî en yadribe meselen mâ beûdaten fe mâ fevkahâ fe emmellezîne âmenû fe yalemûne ennehul hakku min rabbihim ve emmellezîne keferû fe yekûlûne mâzâ erâdallâhu bi hâzâ meselâ yudillu bihî kesîran ve yehdî bihî kesîrâ ve mâ yudillu bihî illel fâsikîn

İnne Allah la yestahyi	: Muhakkak, şüphesiz, Allah, yok, belirtmek, işaret,
En yadribe meselen	: Vurmak, ilişkilendirmek, anlatmak, misal, örnek, vurgu,
Mâ beûdaten	: Ne, şey, değil, sivrisinek,
Fe ma fevka hâ	: Öyle ki, fakat, şey, ne, değil, onun üstünde, büyük,
Fe emma ellezîne âmenû	: Ama, iman edenler,
Fe yalemûne enne hu	: Artık, bilirler, olduğu, onun,
El hakk	: Hakk, gerçek, doğru, hakikatler,
Min rabbi-him	: Rabbi, vücûdlandırın, onlar, kendileri,
Ve emmâ ellezine keferu	: Fakat, ama, hakikatleri örtenler, görmemezlikten gelenler,

Fe yekûlûne	: Artık, böylece, derler, söylerler,
Mâzâ erade Allah	: Ne, bu, irade, Allah,
Bi haza mesel yudillu	: Bununla, bu, misal, vurgu, durum, sapar,
Bihi kesîran	: Onda, çoğu, çok,
Ve yehdî bihi kesiran	: Yol bulur, onunla, yol bulur, çoğu, çok,
Ve mâ yudillu	: Değil, şey, ne, dalalet, doğru yoldan ayrılan, sapmayan,
Bi hi illa fâsikîn	: Onunla, ancak, başka, sadece, fasık, çıkan,

Meâli: “Sivrisinekte ve ondan büyük şeylerde de ne varsa, şüphesiz Allah’ın işaretlerinden başka bir şey yoktur. Bu örneklerle hakikatler gösterilir, vurgulanır. İman eden kimseler her yerde kendilerini vücûdlandırmanın hakikatleri olduğunu bilirler. Fakat hakikatleri görmemezlikten gelenler, Allah’ın iradesi nedir ki, diye söylerler. Bu misallerle birçoğu, hakikatlerden kendi anlayışlarına saparlar ve birçoğu da hakikatlere yol bulurlar. Hakikatleri bırakıp kendi anlayışlarına sapanlardan başkası doğru yoldan sapmaz.”

Burada da geçen “darabe” kelimesi hakikatlerin varlıkta gösterilmesi, vurgulanmasıdır.

İnsan her varlığın yaratıcısının Allah olduğunu bilebilmesi için, varlıktaki kudretin işleyişine yönünü döndürmelidir.

Sivrisinek de ve ondan büyük her varlıkta olan hakikatlere bakmalı, düşünmeli ve varlığın yaratılışını anlamaya çalışmalıdır.

Gördüğü varlığın nasıl var olduğunu düşünmelidir.

Dönüp kendi bedenine “bu beden nasıl var oldu?” demelidir.

Gördüğün bedenlere bakıp “bunlar nasıl var oldu?” diye düşünmelidir.

Varoluğu düşünmeli, var edeni anlamalıdır.

Akıp giden zamanı düşünmeli.

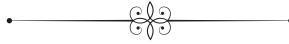
Doğum ve ölümü düşünmeli.

Hiç durmadan devam eden, yaşam sürecini anlamaya çalışmalı.

Ve bunların hepsinin nasıl olduğunu anlamaya çalışmalıdır.

İşte bu âyette “darabe”: “Bu örneklerle hakikatler gösterilir, vurgulanır” diye ifade edilmiştir.

Allah her varlıktan hakikatlerini gösterir, ortaya çıkarır, vurgular.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

İbrâhîm Sûresi 45: Ve darabnâ lekum; size hakikatleri vurguladık.

İbrâhîm Sûresi 45:

وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِينِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ
فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ

Meâli: “Ve sekentum fî mesâkinillezîne zalemû enfusehum ve tebeyyene lekum keyfe fealnâ bihimve darabnâ lekumul emsâl.”

Ve seken tum	: Ahâli, ev halkı, durmak, o halde hareket eden, yerleşme,
Fi mesâkini	: Mesken, buldukları hal, miskin, çalışmayan,
Ellezîne zalemû	: Zulmedenler, kötülük edenler, zalim kimseler,
Enfus hum	: Nefs, kendilerine, özvarlıkları,

Ve tebeyyene lekum keyfe	: Açıklandı, gösterildi, beyan edildi, size, nasıl,
Fealna bihim	: Fail, işleyen, yapan, biz, onlara, onları,
Ve darabnâ lekum	: Örnek, vurguladık, size,
El emsal	: Benzeri, durum, örnek,

Meâli: “Ve siz, kendilerine zulmeden kimselerin o hâlleri ile hareket ettiniz. Size nasıl işleyişimiz beyan edildiyse, onlara da beyan edildi ve size örneklerle hakikatleri vurguladık.”

Burada olan “darabe” kelimesi yine insanlara, zalimlik haliyle hareket etmelerinin durumu vurgulanmıştır.

46. âyette bu durum açıklanmış, karanlık düşüncelerde, sinsilikte olmamak gerektiği tavsiye edilmiştir.

İbrâhîm Sûresi 45: “Karanlık düşüncelerde, sinsiliklerde olanlar kendilerini aldattılar ve onlar Allah’ın hakikatlerini anlamada cehaletin karanlığında kaldılar ve onların karanlık sinsi hâlleri, bir büyüklenme içinde onları mahvetti.”

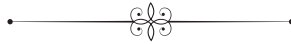
Kişi, hakikati anlamaya engel olan duygu ve düşüncelerden kurtulması gerekir.

Yoksa kişi, büyüklenme içine girer, o düştüğü kibri varlıkla olan bağı anlamaktan uzaklaştırır.

İşte bu âyette “darabe” kişinin hakikatten uzaklaştığında düşeceği durum vurgulanır.

Bu duruma düşülmemesi gerektiği “ve size örneklerle hakikatleri vurguladık” ifadesiyle belirtilir.

Kur’ân’da birçok yerde geçen “darbı mesel” kelimesi, hakikatlerin misallerle vurgulanması anlamındadır.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Tâ-Hâ Sûresi 77: Fe edrib lehu; onlara hakikatleri vurgula.

Tâ-Hâ Sûresi 77:

وَلَقَدْ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ أَنْ أَسْرِ بِعِبَادِي فَاصْرِبْ لَهُمْ
طَرِيقًا فِي الْبَحْرِ يَبَسًا لَا تَخَافُ دَرَكًا وَلَا تَخْشَىٰ

Ve lekad evhaynâ ilâ mûsâ en esri bi ibâdî fadrib lehum
tarîkan fil bahri yebesâ lâ tehâfu dereken ve lâ tahşâ

Ve lekad evhaynâ ilâ Mûsâ	: Andolsun, doğrusu, vahyettik, hissiyat verdik, Mûsâ,
En esri	: Gece yürümesi, karanlıktan aydınlığa ilerleme,
Bi ibâdi	: Kullarımla,
Fe edrib lehum	: Vur, darbe, sarsılma, vurgu, onlara,
Tarîkan	: Yol, rota, güzergâh
Fi el bahri	: Bahr, derya, sonsuzluk, deniz, bilgili, bilge
Yebesâ	: Kuru, ıslaklıktan kuru, gitmek, güç, kuvvet, hızlı,
Lâ tehâfu dereken	: Korkma, gerisinde, geçmişinden korkma,
Ve lâ tahşâ	: Endişe, kaygı, huşu,

Meâli: “Doğrusu Mûsâ’ya: Kullarımla karanlıktan aydınlığa ilerle, onlara hakikatleri vurgula, bilgelik içinde yol al, geçmişinden korkma ve endişelenme, diye hissiyat verdik.”

Burada geçen darabe (edrib) Mûsâ’ya hakikatleri vurgulaması olarak işaret edilmiştir.

Hakikat yolunda nice Kâmil kimseler, insanlığa hakikatleri vurgulamışlar, açıklamalar yapmışlardır.

İnsan, cehaletin karanlığından, hakikatlerin aydınlığına ilerlemelidir.

Hurafelerle, asılsız şeylerle ilgilenmemelidir.

İlim üzere yol almalı ve varlıkta hakikatlere şahit olmalıdır.

İşte Mûsâ'da gece gündüz kavmine hakikatleri vurgulamış, onların hakikatleri anlamasına vesile olmuştur.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Tahrîm Sûresi 10: Darebe Allâh; Allah vurgular, uyarır, ortaya koyar, açar.

10-

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا لِّلَّذِينَ كَفَرُوا امْرَأةَ نُوحٍ وَّامْرَأةَ لُوطٍ
كَانَتَا تَحْتَ عَبْدَيْنِ مِّنْ عِبَادِنَا صَالِحَيْنِ فَخَانَتَاهُمَا فَلَمْ
يُغْنِيَا عَنْهُمَا مِنَ اللَّهِ شَيْئًا وَقِيلَ ادْخُلَا النَّارَ مَعَ الدَّٰخِلِينَ

Darebe Allah meselen lillezîne keferûmreete nûhın vemreete lût kânetâ tahte abdeyni min ibâdinâ sâlihayni fe hânetâhumâ fe lem yugniyâ anhumâ minallâhi şey'en ve kiledhulen nâre mead dâhılîn

Darabe Allâh	: Vurgu, çarpıcı olan, sarsıcı, etkili, önemli, Allah
Meselen	: Misal, örnek,
Li ellezîne keferû	: Hakikati görmemezlikten gelenlere, örtenlere,
İmreete nûhin	: Nûh'un hanımı, işleyiş, hükümler, Nûh,
Ve imreete lûtin	: Lût'un hanımı, işleyişi,
Kânetâ tahte abdeyni	: Birlikte, altında, iki kul, kullarımız,
Min ibâdi-nâ salihayni	: Kullarımız, iki Salih, salihler,

Fe hânetâ humâ	: Fakat, hainlik, ihanet etti, ikisi, onlar,
Fe lem yugnîyâ	: Bu yüzden, fayda bulmadılar,
An humâ min Allahi şeyen	: Allah'ın hakikatlerinden,
Ve kîle edhula	: Dendi, öyleydi, oldu, girmek, çekilmek, dâhil olmak,
En nâre mea	: Ateş, yakıcı, yakıp yıkıcı,
Mea el dâhiline	: Birlikte, beraber, dâhil olan, giren, kalan,

Meâli: “Hakikati görmemezlikten gelenlere; Nûh’un hanımı ve Lût’un hanımı Allah’ı anlama konusunda çarpıcı örnektir. Onlar iki Salih kul ile birlikte idiler, fakat onlar ihanet ettiler. Bu yüzden Allah’ın hakikatlerinden fayda bulamadılar ve cehaletin yakıp yıkıcı hallerinde kalanlarla beraber kalanlardan oldular.”

Burada geçen “darabe Allah”; Allah size vurgular, çarpıcı örnekler sunar anlamındadır.

Hakk yolunda ihanet içinde olmamamız, sadakat içinde olmamız vurgulanır.

Burada Nûh’un ve Lût’un hanımı örnek gösterilir.

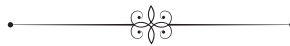
İnsan Allah’a ve kullarına karşı ihanet içinde olmamalıdır.

Allah’ı layıkıyla anlamaya çalışmalıdır.

Her zaman teslimiyet ve tevekkül içinde olmalıdır.

Cehalet içinde olmak, kişiyi zulme sürükler.

Hakikatten uzaklaşan her kişi, egosal alanın içine düşer ve kibir içinde hareket eder.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Bakara Sûresi 60: İdrıp; vurgula, açıkla, yol göster.

وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِبْ بِعَصَاكَ
 الْحَجَرَ فَانْفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ
 مَّشْرَبَهُمْ كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْنُوا فِي
 الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

Ve izisteskâ mûsâ li kavmihî fe kulnâdrib bi asâkel ha-
 cer fenfeceret minhusnetâ aşrete aynâ kad alime kullu unâ-
 sin meşrebehum kulû veşrebû min rızıkkıllâhi ve lâ tasev fil
 ardı mufsidîn

- Ve iz isteskâ Mûsâ : Yardım istediğinde, talep etti, su istedi,
 Mûsâ,
 Li kavmi hi : Kavmi için, o, Mûsâ,
 Fe kulna : Böylece, sonra, bildirdik, dedik,
 Idrib : Darbe, vurmak, vurgula, anlat, açıkla,
 Bi asa ke : Asası, dayanağı, taşıdığı bildiği, gönlünde
 dayandığı, sen,
 El hacer : Taş, sağlam, sağlamlık,
 Fe enfeceret min hu : Böylece, ortaya çıktı, fışkırdı, geldi, yön,
 konu, ondan,
 İsneta aşrate : On iki, bütünlük içinde,
 Aynen : Ayniyet, benzerlik, aynılık, pınar, göz,
 kaynak, öz
 Kad alime : Oldu, bilgili, bildi, bilen, ilmin sahibi,
 Kullu unâsin : Her, bütün, insanlar, bütün insanlar, her
 insan,
 Meşreb hum : Meşreb, anlayış biçimi, gittiği yol, onlar,
 Kul : Beslenmek, fayda bulmak, yemek, iyice
 öğrenmek,
 Ve işrebû : İçmek, fayda, ilim ile beslenme,
 hissetmek, haz almak,

Min rızıkı Allâh : Allah'ın rızıkından, nimetleri, fayda,
yarar, lütuf,
Ve lâ tasev : Haddi aşmayın, azmayın, asi, karşı çıkan,
Fî el ardı muhsidin : Yeryüzünde, fasat, bozguncu, ikilik
çıkaran,

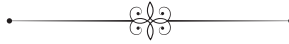
Meâli: “Mûsâ, kavmi için hakikatleri anlatma konusunda yardım istediğinde, ona bildirdik: Bildiklerini, taşıdıklarını sağlam delillerle vurgula. Böylece Mûsâ onlara, on iki delil üzere her varlığın aynı özden geldiğini anlattı. İnsanlar kendi meşreblerine göre faydalandı ve ilmi cihette bilenlerden oldu. Onlara bildirildi: Allah'ın lütuflarından yararlanın ve yeryüzünde ikilik çıkararak haddi aşanlardan olmayın.”

Burada geçen “ıdırp-darabe”; Mûsâ'nın kavmine hakikatleri ilmi delillerle açıklaması, vurgulaması bildirilir.

Tüm Kâmil insanlar, toplumda zulüm bitsin, hakikatler anlaşılın, her varlığın kardeş olduğu bilinsin diye mücadele etmişlerdir.

Hepsi de Hakk yolunda hakikatleri açıklamışlar, vurgulamışlardır.

Burada geçen “darabe” kelimesin de Mûsâ'nın yaptığı mücadeleye işaret edilmiştir.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Nisâ Sûresi 101:

وَإِذَا ضَرَبْتُمْ فِي الْأَرْضِ فَلَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ
تَقْصُرُوا مِنَ الصَّلَاةِ إِنْ خِفْتُمْ أَنْ يَفْتِنَكُمُ الَّذِينَ كَفَرُوا
إِنَّ الْكَافِرِينَ كَانُوا لَكُمْ عَدُوًّا مُّبِينًا

“Ve izâ darabtum fîl ardı fe leyse aleykum cunâhun en taksurû mines salâti in hiftum en yeftinekumullezîne keferû innel kâfirîne kânû lekum aduvven mubînâ.”

İza darabtum	: Arayış, yolculuk, sefer, vurgu, hakikatleri arayış, açığa çıkan, vurgulanan,
Fi el ard	: Yeryüzünde, toprak, beden,
Fe leyse aleykum cunah	: Yoktur, değildir, üzerinizde, sıkıntı, vebal,
En taksurû	: Kısaltmak, eksik yapmak, ulaşmamak, kusur, hata,
Mîn el salât	: Salât, bağlılık, her an hakka bağlı olmak,
În hiftum	: Eğer, korkmak, çekinmek, gizli,
En yeftine-kum	: Fitne, imtihan, kargaşa, siz,
Ellezine keferu	: Hakikatleri görmemezlikten gelenler, örtenler,
İnne el kâfirîne	: Muhakkak, hakikatleri örtenler, görmemezlikten gelen,
Kanû lekum aduvv mubin	: Oldu, o fitne halleri, size, düşman, apaçık,

Meâli: “Yeryüzünde açığa çıkan varlığın hakikatlerini anlama yolunda, hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin sizi bir fitneye sürükleyeceğinden eğer korkarsanız, o an Allah’a bağlılık duygusunun dalgalanması olduğunda, size bir vebal yoktur. Muhakkak ki hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin o fitne halleri sizin apaçık düşmanınızdır.”

Burada geçen “darabe” kelimesi; yeryüzünde açığa çıkan varlığın hakikatleri, anlamında ifade edilmiştir.

Kişi varoluş hakikatini anlamak istiyorsa, açığa çıkan varlığa bakmalı, varlığın hakikatlerini araştırmalıdır.

Allah, her varlıktan hakikatlerini gösterir, her varlıktan kendini âyetleriyle gösterir, vurgular.

Kişi hakikati anlama yolunda, ilmi olarak henüz yeterli dile erişmediği dönemlerde, Allah'a inanmayan biri karşısına çıktığında, ona sorular sorduğunda kişi gelgitler yaşayabilir.

Âyette bildiriliyor ki bunda sana bir vebal yoktur, sen ilmi yoldan ayrılma, açığa çıkan varlığın hakikatlerini anlamaya devam et.

Kişi gün gelir ilmi olarak hakikatlere şahit olmaya başladığında, içindeki tereddütler bir bir kalkar.

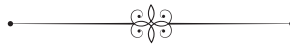
Artık karşısına çıkan, biri onu dalgalandıramaz, artık mü'min olmuştur.

Allah'tan emin olmuştur.

Burada belirtilen hakikat insanı çok darb ediyor, yani sarsıyor.

Kişi hakikat yoluna sıkı sıkı bağlanmalı, ilme sarılmalı ve hakikatlere bir bir şahit olmaya çalışmalıdır.

İşte mü'minliğe giden yol budur.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Âl-i İmrân Sûresi 156:

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ كَفَرُوا
وَقَالُوا لِإِخْوَانِهِمْ إِذَا ضَرَبُوا فِي الْأَرْضِ أَوْ
كَانُوا غُزًى لَوْ كَانُوا عِنْدَنَا مَا مَاتُوا وَمَا قُتِلُوا
لِيَجْعَلَ اللَّهُ ذَلِكَ حَسْرَةً فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ يُخَيِّ
وَيُمِيتُ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ

Yâ eyyuhâllezîne âmenû lâ tekûnû kellezîne keferû ve kâlû
li ihvânihim izâ darabû fil ardı ev kânû guzzen lev kânû indenâ
mâ mâtû ve mâ kutilû li yecalallâhu zâlike hasreten fî kulû-
bihim vallâhu yuhyî ve yumît vallâhu bi mâ tamelûne basîr

Yâ eyyuhâ ellezîne âmenû	: Ey iman edenler,
Lâ tekûnû	: Yok, olmak, olmayın,
Ke ellezîne keferû	: Gibi, hakikatleri görmeyip örten, önemsemeyen,
Ve kâlû li ihvâni-him	: Derler, söyleyin, kardeşleri için, arkadaş, yoldaş, onlar,
İzâ darabû fi el ard	: Olduğunda, sarsıcı, vurgu, darbe, güç, yeryüzünde açığa çıkan,
Ev kanu guzzen	: Ya da, veya, oldu, işgal, istila, her yere bakmak, olmak,
Lev kânû indi na	: Eğer, olsaydı, biz ait, yanımızda,
Ma matu	: Kaybetmezler, ölmek, idraksizlik içinde olmak,
Ve mâ kutilû	: Değil, şey, ne, ölmek, yazık olmak, kaybetmek,
Li yecale allâh	: İçin, kılmak, yapmak, düzen, Allah,
Zâlike hasreten	: Bunu, işte bu, ayrılık, özlem, üzüntü,
Fî kulûbi him	: Kâbleri içinde, idrak, anlayış, bağlandığı şeyler,
Ve Allah yuhyi	: Allah, hayat veren,
Ve yumîtu	: Sınırlayan, öldürür,
Ve Allâh bi mâ tamelûne	: Allah, yaptığınız şeylerden, amellerinizden,
Basîrun	: Gösteren, bildiren, iyi gören,

Meâli: “Ey iman edenler! Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler gibi olmayın ve sizinle aynı yolda kardeş olanlara, yeryüzündeki sarsıcı hakikatlere iyi bakmalarını ve her

şeye iyi bakıp anlamalarını söyleyin. Eğer söylediklerimize uyarsanız bir idraksizlik içinde kalmazsınız, diye söyleyin. Allah'ın düzenini anlayanlar kendilerine yazık etmezler. İşte böylece onların kâlbleri bir ayrılık içinde olmaz. Allah hayat verendir ve sınırlayandır ve Allah yaptığının şeylerden size hakikatleri her an gösterir.”

Burada geçen “darabe”; yeryüzünde açığa çıkan sarsıcı hakikatlere iyi bakılması şeklinde ifade edilir.

Kâlb sahibi olma yolunda olanlar, varlıkta açığa çıkan hakikatleri anladıkça sarsılırlar ve Allah'a teslimiyet içinde olurlar.

Allah'a teslimiyet içinde olmayanlar ise, kendi egolarına, öfkelerine, çıkarlarına teslim olurlar.

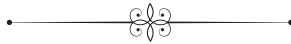
Her insan hakikati anlama gayretinde olmalıdır.

Hakikati anlamamanın yolu açığa çıkan varlığa bakmaktan geçer.

Âyette “yeryüzündeki sarsıcı hakikatlere iyi bakmalarını ve her şeye iyi bakıp anlamalarını söyleyin” belirtildiği gibi, her insan varlığın var oluş hakikatlerini anlamaya çalışmalıdır.

Her varlık açık bir kitâbtır.

Oradan okuyan muhakkak ki hakikati anlayacaktır.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Muhammed Sûresi 27:

فَكَيْفَ إِذَا تَوَفَّتْهُمُ الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ
وُجُوهُهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ

Fe keyfe izâ teveffethumul melâiketü yadribûne vucûhehum ve edbârehum

Fe keyfe iza	: Artık, o zaman, işte, nasıl, olduğunda,
Teveffet hum	: İnsan zihni, şuur idrak merkezi, ölüm, can vermek, vefâ, sadakat,
El melâiketu	: Güçleri, melek, her varlıktaki güç, kuvve,
Yadribûne	: Vurgu, vurgulamak, darbe, vurmak,
Vucûhe-hum	: Yüzleri, kendi gerçeği, onlar,
Ve edbâre hum	: Sırtları, geçmişleri, arka, onlar, eski biliş,

Meâli: “Onlar kendilerini tutan kuvveyi, kendi zihinlerinin nasıl çalıştığını düşünmezler mi? Onlara kendi gerçekleri vurgulanır, fakat onlar geçmiş bilişlerinde kalırlar.”

Burada geçen ”darabe”; Allah’ın insandaki hakikatleri, insanın kendi bedeninden kendine vurgulanması anlamındadır.

Yani insanın kendi gerçeğinin, kendi bedeninden kendine gösterilmesidir.

Şimdi âyete bağlı olan diğer âyetleri inceleyelim:

Muhammed Sûresi:

24- Onlar, Kâinat kitâbına bakıp hakikatleri anlamak için düşünmüyorlar mı? Yoksa kâlbleri kilitli mi?

25- Doğru yol gösterilip, hakikatler açıklandıktan sonra, eski cehalet bilişlerine dönenler şeytani hallere sürüklenirler ve o hallerde kalırlar.

26- İşte o hallerde olanlar, Allah’ın var ettiği şeyleri hor görürler. İtaat eder gibi görünürler, fakat onlar işleyişi anlamaktan uzaktırlar ve onlar Allah’ı bilenlerden, manalara ulaşanlardan değillerdir.

27- Onlar kendilerini tutan kuvveyi, kendi zihinlerinin nasıl çalıştığını düşünmezler mi? Onlara kendi gerçekleri vurgulanır, fakat onlar geçmiş bilişlerinde kalırlar.

28- İşte onlar öfkelerine tâbi olurlar. Allah'ı ve O'nun rızasını kerih görürler. Böylece onlar çalışmalarında umduklarını bulamazlar.

29- O hallerde olan kimseler, zanlarda kalanlardır, kâlblerinde cehalet hastalığı vardır. İçlerinde gizli kin taşıyanlar, Allah'ı asla anlayamazlar.

30- Eğer Bizi anlamayı isteselerdi, elbette sen Bizi anlamayı isteyenleri hallerinden tanırdın, özelliklerinden onları bilirdin, söyledikleri sözlerden onları tanırdın. Siz gayret gösterip Allah'ı bilenlerden olun.

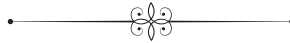
31- Elbette siz, Bizi bilinceye kadar dikkatlice düşünmelisiniz, Bizi bilinceye kadar hakikatleri anlamak için gayret gösterin ve sabırlı olun ve size bildirilen bilgilerle Bizi anlamak için dikkatlice düşünün.

Burada sunulan muhteşem hakikat; kişi hakikat yolunda yönünü Kâinat kitâbına döndürmeli ve açığa çıkan varlıktan vurgulanan hakikatleri anlamaya çalışmalıdır.

26. âyette belirtildiği gibi, yaratılan hiçbir şeyi kerih görmemeliyiz.

Her şeyin yaratıcısının Allah olduğunu görebilmeliyiz.

Varlıkta sunulan hakikatlerle darb-sarsılmalıyız ve Allah'a teslimiyet ve tevekkül içinde olmalıyız.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Enfâl Sûresi 50:

وَلَوْ تَرَىٰ إِذْ يَتَوَفَّى الَّذِينَ كَفَرُوا الْمَلَائِكَةُ يَضْرِبُونَ
وُجُوهُهُمْ وَأَدْبَارَهُمْ وَذُقُوا عَذَابَ الْحَرِيقِ

Ve lev terâ iz yetevfellezîne keferûl melâîketu yadribûne
vucûhehum ve edbârahum ve zûkû azâbel harîk

Ve lev terâ iz yetevffa	: Görseydin, sevgi içindeymiş gibi görünen, vefâli,
Ellezîne keferû	: Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler,
El melâîketu	: Kuvveler, melek, fitratları, güç, safilik, temizlik, masum,
Yadribune	: Darbe, vurgulamak, sarsma, zarar, açığa çıkar, belli olur,
Vucûhe-hum	: Yüzleri, bildikleri, yönedikleri, gerçekleri, onlar,
Ve edbâra-hum	: Geçmiş, adetleri, arkaları, gerisi, eski bildikleri, onlar,
Ve zûkû	: Tatmak, his, o halde olmak,
Azebe el harîk	: Sıkıntı, azap, yakıcı,

Meâli: “Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenlerin, sevgi içindeymiş gibi hallerini görsen de, onlar kendilerindeki gücü anlamaktan uzaktırlar, onların yüzlerinden, geçmiş cehalet bilişleriyle hareket etmenin durumu ve sıkıntılı hallerin durumu belli olur.

Burada geçen “darabe”; hakikatlerden uzak yaşayanların duygu ve düşüncelerin yüzlerine yansıdığı hakikatidir.

Öfke, kibir, bilmişlik halleri olanlar yüzlerinden belli olur.

Kendi inancını yüce görüp, başkalarının inançlarına hor bakanlar yüzlerinden belli olur.

Yani yüz en güzel göstergedir.

Tüm duyguların adeta ekranıdır.

İnsanların duyguları yüzlerinden belli olur.

İşte buradaki darabe, kişinin yüzünden duygularının açığa çıkması, belli olması hakikatine işaretidir.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Saffat Sûresi 93:

فَرَّاعٌ عَلَيْهِمْ ضَرْبًا بِالْيَمِينِ

Ferâga aleyhim darben bil yemîn

Feraga aleyhim : İlgilendi, boş olan, asılsız, onların,

Darben : Vurdu, darbe, sarstı, açıkladı,

Bi el yemîni : Kuvvetli, doğru, hak, noksansız, sağ, diri

Meâli 1: “Onların tapındıkları şeylere kuvvetle vurdu.”

Meâli 2: “Onların tapındıkları şeylerin boş şeyler olduğunu onlara açıkladı.”

Burada geçen “darabe” kelimesi, Hazreti İbrâhîm’in kavmine, Allah’ı bırakıp başka şeylere tapmaları ifade edilir.

Taştan, ağaçtan, topraktan taptıkları şeylerin karşısına geçip, onlara kuvvetle vurması ve onları kırması belirtilir.

Yani İbrâhîm, kavmine; “ilah edindiğiniz şeyler, kendini korumaktan, savunmaktan acizdir” diye bildirir.

Saffat Sûresi:

83- Doğrusu İbrâhîm de Nûh’un yolundan gidenlerdendi.

84- O Rabbine tertemiz bir kâlbile gelmişti.

85- Babasına ve kavmine demişti ki: Nedir sizin kul olduklarınız?

86- Allah’ı bırakıp zanna dayalı ilahlar var edip, onlara mı yöneliyorsunuz?

87- Âlemlerin Rabbi sizin zannettiğiniz gibi değildir.

88- İbrâhîm baktı; varlığın her parçasını anlamak için, idraki bir bakışla baktı.

89- Sonra da dedi ki: Ben müşkillerdeyim.

90- Sonra da ondan yüz çevirdiler, dönüp gittiler

91- Onların boş olan ilahlarına yöneldi, sonra da dedi ki: Yemezsiniz de.

92- Siz konuşan da değilsiniz.

93- Onların tapındıkları şeylere kuvvetle vurdu

94- Böylece hızla yürüyerek kavminin karşısına geçti.

95- Dedi ki: Siz yontuğunuz şeylere mi kulluk ediyorsunuz?

96- Allah sizi halk ettiği gibi, ellerinizle yapıp taptığımız şeyleri de O halk etti.

96. âyette belirtildiği gibi; “Vallâhu halakakum ve mâ tamelûn” Allah bizleri halk ettiği gibi, tüm varlığı da o halk etmiştir.

Âyette belirtilen hakikat; ellerimizle taştan, ağaçtan, yaptığımız şeylerin aslını bilmeliyiz, onları Allah’tan bağımsız olarak düşünmemeliyiz, hakikatidir.

Bizi yaratan Allah, onları da yarattı.

Kendi ellerimizle yaptığımız şeylerin, atomlarını, moleküllerini yaratan, onları şekillendireni tecellileriyle ihata eden Allah’tır.

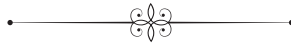
Bu şuurdan ayrılmamalıyız.

Yaratılan her şeyde Allah’ın vechîne dönmeliyiz.

Ve kendimizi asla yaratıcı olarak görmemeliyiz.

İnsan keşif yapar, varlığın kendindeki değerlerle kendine eşyalar yapabilir.

Varlığın değerinin Allah’a ait olduğu unutulmamalıdır.

Şimdi başka bir âyet geçelim:

Kehf Sûresi 11:

فَضَرَبْنَا عَلَى آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا

Fe darabnâ alâ âzânihim fîl kehfi sinîne adedâ

- Fe darabnâ : Etki, sarsılma, titreme, vurgu, darbe, biz,
Alâ âzâni : Kulak vermek, dinlemeye koyulmak, onlar,
him
Fî el kehfi : Mağarada, sığımlacak yer, bedenin iç yüzü,
Sinîn adedâ : Sene, yıl, adet, sayı, nice, belli bir sene,

Meâli 1: “Böylece onlar, nice yıllar mağarada kalıp kulaklarını hakikatlere döndürdüler, bizi anladıkça sarsıldılar.”

Meâli 2: “Onların kulaklarına yüce hakikatleri vurguladık, belli bir yıl kendi vücûd mağaralarında kaldılar.”

Meâli 3: “Onların kulaklarından sarsıcı bilgiler akıttık, her bir hakikati beden şehrinin içinde buldular.”

Burada geçen “darabe”; insanın Allah’ın hakikatlerini anladıkça sarsılacağı hakikattir.

Allah her varlıktan hakikatlerini vurgular.

Varlığın sesi, Allah’ın kelimidir.

Allah varlığın sesinden kendini ispat eder, hakikatlerini vurgular.

Sesin geldiği yer, Allah’ın zikridir.

Nefes alıp vermemiz Allah’ın zikridir.

İnsanın kâlbi her an darb halindedir.

Her an sarsılma halindedir.

İnsanın tüm hücreleri bir darb içinde çalışır, yani ilâhi bir sarsılma, titreşim, frekanslar içinde çalışır.

İşte Allah, her an bedenlerimizden kendini vurgular.

Bir âyette bu çok güzel açıklanır.

Orada da “darabe” kelimesi geçer.

Zuhruf Sûresi 5: “E fe nadribu ankumuz zikre safhan en kuntum kavmen musrifîn.”

E fe nadribu	: Değil mi, çarpmak, vurgu, nefes alıp vermek, bırakmak,
Ankum	: Sizden, sizin, sizinle,
El zikre	: Zikir, anmak, anlamak,
Safhan en kuntum	: Yüz çevirmek, bırakmak, terk etmek, olduğunuz,
Kavmen musrifîn	: Kavim, kimseler, müsrif, haddi aşan, aşırı giden,

Meâli: “Sizin her an nefes alıp vermeniz Bizim zikrimiz değil midir? Haddi aşan kimselerden olduğunuz o cehalet hâllerinizi terk edin.”

Nefes alıp vermemizde Allah’ın “darabe” tecellisidir.

Nefesimizin sahibi Allah’tır.

Her nefeste O kendini belli eder.

Nefes alıp vermek, havanın akciğerlere alınıp verilme işlemidir.

Vücûd oksijene ihtiyaç duyar ve bunu nefes almakla yapar.

Nefes vermekle de karbondioksit dışarı atılır.

Oksijen akciğer alveollerine alınır ve oradaki kılcal damarlarla tüm vücûda yayılır.

Kandaki çözülmüş gazlar, kılcal damarlar sayesinde tüm dokularımıza hücrelerimize akar gider.

Bu Allah’ın “darabe” tecellisidir.

İşte insan nefes alıp vermesini düşünmeli bunun hikmetini araştırmalı ve bunda fâil olan Allah’ı idrak edebilmelidir.

Şimdi başka bir âyete geçelim:

Rad Sûresi 17:

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ
السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ
حُلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ
وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ
فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ

Enzele mines semâi mâen fe sâlet evdiyetun bi kaderihâ
fahtemeles seyflu zebeden râbiyâ ve mimmâ yûkîdûne aleyhi
fîn nâribtigâe hilyetin ev metân zebedun misluh kezâlike
yadribullâhul hakka vel bâtil fe emmez zebedu fe yezhebu
cufâ ve emmâ mâ yenfaun nâse fe yemkusuffil ard kezâlike
yadribullâhul emsâl

Enzele min el semai	: İndirdi, sundu, açığa çıkardı, gökten, ulvi âlem,
Maen	: Su, ilim,
Fe sâlet	: Böylece, akar, gider, sorgulamak, araştırmak,
Evdıyetun	: Vadiler, yol, tarz, sistem,
Bi kaderi hâ	: Miktarınca, miktar, bir ölçü ile,
Fe ihtemele el seyflu	: Dayandı, katlandı, götürdü, taşıdı, sel, akmak,
Zebeden	: Köpük, boş laf,
Râbiyen	: Kabaran, üste çıkan, büyüklenen,
Ve mimmâ yukudune aleyhi	: Şeyden, nesnelere, yanma, onların üzerinde,
Fî en nâri ibtigae	: Ateş içinde, yakıp yıkıcı hallerde, isteme,

Hilyetin	: Sıfatlar, süs, güzel yüz,
Ev metan zebedun	: Veya, eşya, çıkar peşinde, köpük, boş laf,
Mislu hu	: Onun gibi, benzer,
Kezalike yadribu Allâh	: İşte, vurgu, örnek, Allah,
El hakk	: Hakk, gerçek, hakikat,
Ve el bâtile	: Batıl, boş şeyler, temelsiz, asılsız şeyler, uydurma,
Fe emme el zebedu	: Ama, fakat, köpük, boş laf, saçma,
Fe yezhebu cufâen	: Böylece, fakat, gider, bozuk, çözümlüp dağılarak
Ve emmâ ma yenfau	: Ama, fakat, şey, ne değil, fayda, yarar,
El nas	: İnsanlar,
Fe yemkusu	: Böylece, durur, kalır,
Fi el ard	: Yeryüzünde, bedende, toprakta,
Kezalik yadribu Allah	: İşte, vurgular, örnek verir, açar, gösterir, Allah,
El emsal	: Misal, benzer, açıklama,

Meâli: “Bir Ulviyet içinde ilmi sunduk. Ondaki ölçüyle hakikatleri anlamak için, bir yol izleyerek araştırma içinde olsunlar. Fakat kendilerini bir büyüklükte görenler, boş laflarla akıp giderler. Onların üzerlerinde bir yakıcılık, içlerinde ateş vardır, süslü halleri isterler, ya da boş laflarla veya buna benzer şeylerle çıkar peşinde olurlar. İşte gerçekleri ve boş şeyleri Allah böyle vurgular. Böylece boş laflar içinde olanlar, bir yozlaşma içinde kaybolup giderler. Fakat insanlara faydalı şeyler peşinde olanlar, yeryüzünde bir kalıcılık içinde olurlar. İşte Allah misallerle hakikatleri vurgular.

Bu bölümde “darabe” kelimesi iki kez geçer.

Burada geçen “darabe”; ilmi yolu takip edenler ile boş şeylerle ilgilenenlerin durumlarının vurgulanmasıdır.

Allah, hakikatlerini her varlıktan vurgular.

Ve bizlerin boş şeylerle oyalanmaması bildirilir.

Allah misallerle hakikatlerini vurgular.

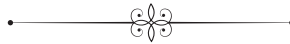
Eğer kişi kibir içinde, kendini büyük görüyorsa, onun içinde fitnelik ateşi, kibir ateşi, çıkar ateşi kaynar durur.

Buradaki muhteşem vurgular şöyledir; “Fakat kendilerini bir büyüklükte görenler, boş laflarla akıp giderler. Onların üzerlerinde bir yakıcılık, içlerinde ateş vardır, süslü halleri isterler, ya da boş laflarla veya buna benzer şeylerle çıkar peşinde olurlar.”

“Fakat insanlara faydalı şeyler peşinde olanlar, yeryüzünde bir kalıcılık içinde olurlar.”

Önemli olan, ilim üzere olmak ve vaktini boş şeylerle harcamamaktır.

İlim üzere olanlar halka hizmet içinde olacaklardır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Enfâl Sûresi 12:

إِذْ يُوحِي رَبُّكَ إِلَى الْمَلَائِكَةِ أَنِّي مَعَكُمْ فَابْتِئُوا الَّذِينَ
آمَنُوا سَأَلْفِي فِي قُلُوبِ الَّذِينَ كَفَرُوا الرَّعْبَ فَاضْرِبُوا
فَوْقَ الْأَعْنَاقِ وَاضْرِبُوا مِنْهُمْ كُلَّ بَنَانٍ

İz yûhî rabbuke ilâl melâiketi ennî meakum fe sebbitül-
lezîne âmenû se ulkî fi kulûbillezîne keferûr rube fadribû fev-
kal anâkı vadribû minhum kulle benân

İz yuhi rabbu ke	: Olduğunda, bildirdiğinde, vahyetme, Rabbin,
İlâ el melâiketi	: Güçler, kuvveler, her varlıktaki güç,
Enni mea kum	: Ben, birlikte, beraber, siz,
Fe sebbitu ellezine amenu	: Artık, sebat, destek, sağlam, iman edenler,
Se ulki fi kulubi	: İlka, koymak, bırakmak, yapma, verme, kâlblerine,
Ellezine keferu	: Hakikatleri örtenler, görmemezlikten gelen,
El rube	: Dehşet, korku, büyü, tedirginlik,
Fe idribû fevka	: Etki, darb, sarsılma, üzeri, büyük,
El anak	: Boyun, sarılma, meşakkat, o hallere bağlanma,
Ve idribu minhum	: Darbe, etki, sarsma, onlara,
Kulle benânin	: Hepsi, tümü, parmaklar, parmak uçları, tutunma, iz,

Meâli: “Rabbiniz tüm kuvvelerinizden, Ben sizinle birlikteyim, diyerek her an vahyeder. Bunu anlayıp iman edenler, birliğin sağlam durumunda olurlar. Hakikatleri görmemezlikten gelip örtenler ise kâlblerinde bir tedirginliği taşırlar. Böylece onların üzerlerinde, meşakkatli bir hâlin etkisi vardır ve tüm o halde olanlarda o etkinin izleri vardır.”

Burada da “darabe” kelimesi iki kez geçer.

Burada geçen “darabe”; etki, izi, belirtisi anlamında ifade edilmiştir.

Hakikati anlayan bir kimse, Tevhîd şuuruna erişmiş kimse dir.

Onun duruşu birlik duruşudur.

Ama hakikatten uzak olanlar ise; kaygılar, karamsarlıklar, tedirginlikler içinde yaşarlar.

İşte bu durumlar etkisini, kişinin hallerinden, duygu ve düşüncelerinden belli eder.

Hakikatten uzak olanların düştüğü kaygılar, karamsarlıklar hallerine yansır.

Burada ki vurgu; “Hakikatleri görmemezlikten gelip örentenler ise kâlblerinde bir tedirginliği taşırlar” hakikatidir.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

İbrâhîm Sûresi 25:

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ
طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ

E lem tere keyfe daraballâhu meselen kelimeten tayyibeten ke şeceretin tayyibetin asluhâ sâbitun ve feruhâ fis semâ.

E lem tere keyfe	: Bakıp ta görmez misin? Görmedin mi? nasıl,
Darabe Allah meselen	: Örnek, vurgu, darbe, Allah, misal, gibi,
Kelimeten	: Sözler, ilahi sözler, kelime,
Tayyibeten	: Temiz, güzel, temizlenmiş,
Ke şeceretin	: Öz, soydan gelen, özden gelen, bir ağaç gibi,
Tayyibetin	: Temiz, güzel sözler,
Aslu ha sâbitun	: Aslı, manası, menşei, köken, kaynak, sabit, değişmez,
Ve feru hâ	: Dal, şube, sıfat, nitelik, kısım, ı ışık,
Fî el semâ	: Semâ, ulvi âlem, gökyüzünde,

Meâli: “Görmez misin? Allah, temizlenmiş olanların kullandığı kelimeleri, misal olarak nasıl vurgular. Güzel sözler; köküyle sapasağlam duran ve gökyüzüne dallarını uzatan ağaçlar gibidir.”

Burada da bir misalle, gönlü temiz olanlar için, onların ağzından çıkan sözler hakkında, darabe-vurgu yapılır.

Gönlü temiz olan kişilerin ağzından çıkan kelimeler de tertemizdir.

İlim ve edeb üzere hareket edenlerin ağızlarından çıkan kelimeler hep olumlu, yapıcı, ilme kapı açan sözcüklerden oluşur.

Gönlü temiz olan kişilerin konuştuğu kelimeler:

İlme yol gösterici...

Edebi hissettirici...

Düşündürücü...

Hakikatlere yol gösterici...

Varlığa bakıp anlamayı tavsiye edici...

Moral verici...

Hayata bağlayıcı...

Kardeşliği, yardımlaşmayı, paylaşmayı ifade edici...

İnsanların inançlarına saygı duyan kelimeler edici...

İnsanlara güzel öğütler verici...

İnsanları, varlığı küçük görmeyen...

Milletlerine göre, dillerine göre, renklerine göre ayırmayan...

Kadını aşağılamayan, o dövülür demeyen, kadın erkek eşittir diyen...

Kimseyi kötülemeyen...

Ayrıştırmayan, ötekileştirmeyen...

Kadın mı erkek mi diye bakmayan, karşısında kim olursa olsun insan diye bakan...

Allah'a kendinde ve varlıkta şahit olmayı tavsiye eden...

Sabretmeyi, tevekkül içinde olmayı...

Zerre kadar kimseye ve hiçbir varlığa zarar vermemeyi öğütleyen...

Her varlığı Allah'ın kulu gören...

Yaratılanla ilgilenmeyi...

Sevgi saygı içinde olmayı...

Yardım etmeyi, korumayı, gözetmeyi ifade eden kelimelerdir.

İşte o kimseler, âyette de belirtildiği gibi “Görmez misin? Allah, temizlenmiş olanların kullandığı kelimeleri, misal olarak nasıl vurgular” denilen kimselerdir.

İbrâhîm Sûresi 26. âyette de habislik yani kötü niyet, zarar verme içinde olan kimselerin durumu vurgulanır.

İbrâhîm Sûresi 26:

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ
الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ

Ve meselu kelimetin habîsetin ke şeceretin habîsetinictusset min fevkıl ardı mâ lehâ min karâr

Ve meselu kelimetin	: Örnek, misal, durum, söz, kelime,
Habîsetin	: Kötü olan, hasta, zararlı, kötü niyetli,
Ke şeceretin	: Özden gelen, soy, bir ağaç gibi,
Habîsetin	: Kötü olan, hasta, zararlı,
İctusset	: Sökülmüş, kopmuş gitmiş,
Min fevkı el ardı	: Üstünde, yeryüzü,
Mâ lehâ min karârın	: Ona yoktur, değildir, olmaz, denge, kararlılık, yer,

Meâli: “Kötü niyetli olanların kullandığı kelimelerle durumları da; yeryüzünde kökünden sökölüp gitmiş, bir dengede duramayan hastalıklı ağaçlar gibidir.”

Âyette de belirtildiği gibi, ilimden edebden uzak olan kimselerin ağzından çıkan kelimeler hep zulme kapı açar.

İşte bu değerle hepimiz kendimizi muhasebe etmeliyiz.

Eğer ağzımızdan;

Hurafeler çıkıyorsa...

Aslı olmayan şeyleri anlatıyorsak...

Din adına yargılama, hor görme, öteleme

İkilik ifade eden...

Ayrıştıran, ötekileştiren, dışlayan...

Dedikodu, çekiştirme...

Fitnelik, fesatlık, hasetlik...

Birilerini hedef gösteren, zulme kapı açan...

Çıkar için birilerini yüceltici kelimeler çıkıyorsa...

Birilerini, dinsiz, imansız, kâfir, cehennemlik ilan eden sözler çıkıyorsa...

İnsanların inançlarını, ibadetlerini küçük gören kelimeler çıkıyorsa...

Birilerini hedef gösterici...

Her türlü zarar verici...

Toplumda kişileri küçük düşüren...

Kötü mahlaslar, lakaplarla çağırın...

Birileri hakkında yalan söylediğimiz...

İftira attığımız kelimeler çıkıyorsa...

Bilmeliyiz ki aklımız, gönlümüz temiz değildir.

Bizler bilerek ya da bilmeden zulme kapı açıyoruz demektir.

Aklı gönlü temiz olan kimse:

Diliyle, haliyle, davranışlarıyla kendini belli eder.

Her zaman gönlü yardımlaşma, paylaşma içindedir.

Hiç bir insan sıkıntı çekmesin, aç kalmasın, susuz kalmasın ister.

Kimse kimseyi sömürmesin, aldatmasın, çıkar için hareket etmesin ister.

Kimse kimsenin ardından konuşmasın, sırlarını orada burada anlatmasın ister.

Toplumda gıybet olmasın, kimse kimseye kinle bakmasın ister.

Masumiyetle yapılan her türlü inanca saygı gösterir.

İnsanların inançlarına göre yaptığı ibadethanelere saygı duyar.

İnsanların eksiklerini gediklerini aramaz.

Siyasi hırsları, makam, mevki, saltanat hırsları yoktur.

Herkesin fikrinin alınmasını ister.

Her varlık, her insan önemsensin ister.

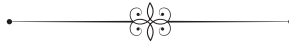
Herkes birbirine koşsun, yardım etsin ister.

Toplumda saygı, sevgi eksik olmasın ister.

İlim edeb herkesin yolu olsun ister.

Allah bilinsin, Allah'a teslimiyet tevekkül içinde olunsun ister.

İşte, İbrâhîm Sûresi 25 ve 26. âyetlerden gelen vurgu da çok önemlidir.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

İbrâhîm Sûresi 45:

وَسَكَنتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ
فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ

Ve sekentum fî mesâkinillezîne zalemû enfusehum ve te-
beyyene lekum keyfe fealnâ bihimve darabnâ lekumul emsâl

Ve seken tum	: Ahâli, ev halkı, durmak, o halde hareket eden, yerleşme,
Fi mesâkini	: Mesken, buldukları hal, miskin, çalışmayan,
Ellezîne zalemû	: Zulmedenler, kötülük edenler, zalim kimseler,
Enfus hum	: Nefs, kendilerine, özvarlıkları,
Ve tebeyyene lekum keyfe	: Açıklandı, gösterildi, beyan edildi, size, nasıl,
Fealna bihim	: Fâil, işleyen, yapan, biz, onlara, onları,
Ve darabnâ lekum	: Örnek, vurguladık, size,
El emsal	: Benzeri, durum, örnek,

Meâli: “Ve siz, kendilerine zulmeden kimselerin o hâlleri ile hareket ettiniz. Size nasıl işleyişimiz beyan edildiyse, onlara da beyan edildi ve size örneklerle hakikatleri vurguladık.”

Burada geçen “darabe” zalimlik içinde olan kimselere, hakikatlerin beyan edildiği vurgusudur.

Kur’ân’da, misallerle zulüm içinde olan kimselerin hal-leri vurgulanmıştır.

Zalim kimse, hem kendine hem de çevresine büyük kötülük eder.

Zalim bir anne babanın çocukları da genelde onlara benzer.

Bir çocuğun ilim üzere, edeb üzere yetiştirilmesi çok önemlidir.

Tüm resûl ve nebîlerin en büyük mücadelesi toplumda zalimliği bitirme mücedalesidir.”

Onlar zalimlik bitsin, rahmet topluma yayılsın istemişlerdir.

Zalimleşen toplumlar, gelecek nesillerini de helâk etmişlerdir.

Bu konuyu “zalimleşmek” bölümünde inceleyeceğiz.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Nahl Sûresi 75:

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَىٰ شَيْءٍ وَمَن
رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ
يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ

Daraballâhu meselen abden memlûken lâ yakdiru alâ şey-
yin ve men razaknâhu minnâ rızkan hasenen fe huve yun-
fiku minhu sırren ve cehrâ hel yestevûn elhamdulillâh bel
ekseruhum lâ yalemûn

Darabe Allah	: Misal, vurgu, algı, darbe, açıklama, bildirme, Allah,
Mesel abd	: Örnek, misal, kul,
Memluken	: Sahip olunan, mülkiyet,
Lâ yekduru ala şey	: Yok, gücü, muktedir, bir şey,
Ve men razaknâ hu	: Kimse, rızıklandırdık, fayda, yarar, onu,
Min nâ rızkan hasenen	: Bizden, rızık, sıfat, fayda, güzel, temiz,
Fe huve yunfiku minhu	: Böylece o, infak eder, malı sahibine verme, ondan,
Sırren ve cehren	: Gizli, sır ve sesli, açık olarak,
Hel yestevune	: Aynı derecede, aynıını, eşit, bir midir?
El hamdu li Allah	: Hamd, niteliklerin tek sahibi, Allah'tır,
Bel ekser hum lâ yalemûn	: Hayır, bilakis, onların çoğu hakikatleri bilemiyorlar,

Meâli: “Allah, sahip olduğu hiçbir şeye muktedir olmayan kul örneğini misal gösterir. O kimseyi rızıklarımızla güzelce rızıklandırdık. Fakat o, ona verdiklerimizin sahibinin kim olduğunu bilip, gizli ve açık olarak aynı derecede teslim eder mi? Tüm varlıktaki niteliklerinin tek sahibi Allah’tır. Bilakis onların çoğu hakikatleri bilemiyorlar.”

Burada geçen ”darabe” kelimesi, kişinin bedeninde muktedir olanın yani kudret sahibi olanın Allah olduğu vurgulanır.

Kişi, kendine benlik isnat ederek, Allah’a ait olan vücûda benim deme gafletine düşer.

Kişi, kendi vücûdunda olan kudretin sahibi değildir.

Kişi, kudret sahibi olan Allah’ı iyi anlamalıdır ve benlik içine düşmemelidir.

Bedenindeki gücü kendine nispet etmemeli, o gücün sahibini iyi bilmelidir.

İnsan malik olan değildir.

Malikül mülk Allah’tır.

Mülk Sûresi ilk âyette bu çok güzel belirtilmiştir.

Mülk Sûresi 1: “Tebârekellezî bi yedihîl mulku ve huve alâ kulli şeyin kadîr.”

Tebâreke ellezi	: Bereket, kutlu, kutsanmış, yüce, zatında yüce olan, ki o
Bi yedi hi	: Onun kudretinde, elinde, yönetimde, idaresinde, tecelli,
El mulku	: İdare, mülk, yöneten, hükümdar, kâinat, mal, yer,
Ve huve alâ kulli şeyin	: O, bütün her şey,
Kadîrun	: Kudret, güçlü olan,

Meâli: “O Zâtıyla yüce olandır, mülk O’nun yönetimindedir ve O bütün her şeydeki kudrettir.”

Âyette belirtildiği gibi, tüm mülk yani tüm varlık, yani tüm bedenler, yani tüm kâinat Allah'ın idaresi, yönetimindedir.

Kişi kendine güç, kudret nisbet etmemelidir.

Allah'ın kudretine teslim olmalı ve o şuurda yaşmalıdır.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Nahl Sûresi 76:

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمُ لَا يَقْدِرُ
عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّهُهُ
لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ
وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ

Ve daraballâhu meselen raculeyni ehaduhumâ ebkemu lâ yakdiru alâ şeyin ve huve kellun alâ mevlâhu eynemâ yuveccihhu lâ yeti bi hayr hel yestevî huve ve men yemuru bil adli ve huve alâ sırâtın mustakîm

Ve darabe Allah	: Vurgu, misal, örnek göstermek, Allah,
Mesel raculeyn	: Misal, örnek, kişiler, iki kişi,
Ehadu-huma	: Onlardan biri,
Ebkemu	: Duran, bir şey yapmayan, sessiz, susan, dilsiz,
La yakdiru ala şeyin	: Yapmaz, muktedir değil, bir şeye,
Ve huve kul alâ Mevla hu	: o, tüm, her şeyi, efendi, malik, sahip, o
Eynema yuveccih hu	: Her yöne, her yere, yönlenir, koşar, gönderir, o
La yeti bi hayr	: Yok, gelmek, yapmak, getiremez, iyilik,

Hel yestevi huve	: Aynı mıdır, eşit midir, bir midir, o
Ve men yemuru	: Kimse, işler, işleyiş, işleyen, hüküm, çalışmak,
Bi el adli	: Adalet ile, hakka uygun, doğruluk,
Ve huve alâ sırat mustakîm	: O, hakikat yolu, dosdoğru bir yol üzerinde,

Meâli: “Allah şu iki kişinin misalini örnek gösterir: Onlardan biri bir şey yapmaz, oturur. Diğeri ise sahip olduğu bütün her şeyi ile her yere koşar. Diğerinde bir iyilik yoktur. Diğer kimse ise adaletli bir şekilde çalışır ve o dosdoğru yol üzeredir. Hiç bunlar eşit olabilir mi?”

Burada iki kişinin durumu vurgulanır.

Biri, ilme tâbi olan, gece gündüz koşan, üretken olan...

Diğeri, bir şey yapmayan, çalışmayan, üretmeyen, ilme tabi olmayan...

Buradaki belirtilen hakikat, insan hiçbir zaman vaktini boşa harcamamalıdır vurgusudur.

İnsan, her zaman yeteneğini fark etmeli ve yeteneğine ihanet etmemelidir.

İnsan bu âleme, var oluşu anlamak ve hayr üzere çalışmak üzere gönderilmiştir.

Bu bölümde geçen “adalet üzere olmak” âyeti çok iyi anlaşılmalıdır.

Âyette her insana, adalet üzere olması ve dosdoğru hareket etmesi tavsiye edilir.

Adalet üzere olmayanlar, dalalet üzere olurlar.

“Dl “ kökünden gelen “adl “: Adil olma, Hakk üzere olma, dosdoğru hareket etme, kimsenin hakkını yememek gibi anlamlara gelir.

Adl ve Dalal kelimeleri aynı kökten gelir.

Yani adil olmayanlar dalaletle saparlar.

Adalet üzere olanlarda ancak ve ancak Hakk sırrına erenlerdir.

“ Adl-عَدْلٍ” Hakk”حَقُّ”

Adalet nedir?

Hakk, Hakikat nedir?

Hukuk nedir?

Adalet ve Hukuk üzere olabilmek için nasıl bir gönül gerekir?

Kur’ân’ın birçok yerinde;

Adalet üzere olmak...

Hakk, Hukuk üzere olmak...

Kimsenin hakkını yememek...

Adaletten ayrılmamak...

Kimseye zulmetmemek gerektiği bildirilir.

Hakk ve Adalet kavramı birbirinden ayrılmaz.

Hukuk, Hakk kelimesinin çoğuludur.

Hakk; kendinin ve cümle varlığın aslını, özünü, kaynağını bir bilmektir.

Hakk; her varlıktan yansıyan Allah’ın vechîdir.

Hakk; kişinin kendindeki Allah’ın kendisidir.

Kişinin kendindeki rûh boyutudur.

Kişinin, ten boyutu ve rûhu boyutu birbirinden ayrılmaz bir bütündür.

Hakk; “ve nahnu akrebu ileyhi min hablil ver’di” “Allah size şah damarınızdan yakındır” âyetinin sırrına ermek, Allah’ı kendinde bulmaktır.

Hakk; Allah’ın her bir varlıktaki adıdır.

Hakk; “nefahtu fîhi min rûhî “ sırrı olan üflenen rûh sırrına ermek, kendinde ve cümle varlıkta o rûhu görmektir.

Hakk, kişinin kendindeki rûh sırrıdır.

Hakk, kişinin kendini bilmesidir.

Hakk, kişinin kendinde ve her varlıkta Hakk’ı seyretmesidir.

Allah bir derya ise, Hakk o deryanın damlasıdır.

Adl-Adalet; Allah’ın her bir varlığı bir intizam içinde var etmesi ve o varlığa uygun biçim vermesidir.

Adl-Adalet: Allah’ın her varlığa, o varlığa uygun olan şekli vermesi, uygun yaşam vermesidir.

Hakikat, her varlıkta Allah’a ait olan niteliklerdir.

Hakikat, kişinin kendinde ve her varlıkta Hakk’ı görmesidir.

Hakk’ı hakikati bilenler, Allah sevgisine ulaşırlar.

Hakk’ı bilenler, adalet üzere olurlar.

Adalet üzere olanlar;

Kimsenin hakkını yemezler.

Kimseye zerre kadar zulüm etmezler.

Dürüst, samimi, güvenilir kimsedir.

Allah’ı layığıyla idrak eden kişide; Hakk, Hukuk, Adalet tecelli eder.

Hakk, Hukuk, Adalet tecelli eden kişi:

Çalışkandır, üretkendir...

Dürüştür, erdemlidir...

Asla çalıp çırpamaz...

Verdiği sözü yerine getirir...
Zerre kadar da olsa kimseye zarar vermez...
Hep iyi haller içinde olur...
Fedakârlıktan vazgeçmez...
Gösteriş peşinde olmaz...
Kan dökmez...
Kötülük için yardımlaşmaz, iyilik üzere yardımlaşır...
Kimseyi haksızlığa sevk etmez...
Öfkeyle hareket etmez...
Bozup dağıtmaz...
Fakir bırakmaz...
Sıkıntılar, kederler vermez...
Adalet üzere hareket eder, hiç adaletten ayrılmaz
(Mâide Sûresi)
Kibirlenmez...
Bilgisi olmadığı şeyler hakkında konuşmaz...
Kimseyi ve hiç bir varlığı küçük görmez...
Anne babasına iyi davranır...
İnsanlara suratını asmaz...
Böbürlenerek yürümez...
Övünmez, büyüklenmez...
Hep tevazulu olur...
Asla kendi çıkarında olmaz, insanları aldatmaz...
(Lokman Sûresi)

Hucurât Sûresi 9: “Muhakkak ki adalet üzere hareket edenlerde Allah sevgisi vardır.”

Müntehine Sûresi 8: “Muhakkak ki adaletli davrananlarda Allah sevgisi vardır.”

Zümer Sûresi 69: “Hakk üzere hareket edenler hakikatleri anlarlar ve onlarda zulmetme yoktur.”

Rahmân Sûresi 9: “Her an adalet üzere olun ve ölçüyle hareket etmekten uzaklaşmayın.”

Nisâ Sûresi 135: “Ey iman edenler! Dürüstçe, adaletli bir halde hareket edin”..”Allah için dosdoğru adalet içinde davranın. Artık hevâlarınıza uymayın, hep adil olun”

Mâide Sûresi:

8: “Adaletsiz kimselerden olmayın. Her zaman dosdoğru hareket edin.”

42: “Hüküm vereceksen adalet ile hüküm ver. Muhakkak ki dosdoğru hareket eden kimselerde Allah sevgisi vardır.”

Yûnus Sûresi

4: “İman edenler ve dosdoğru hakk yolunda çalışanlar adalet üzeredirler.”

47: “Adalet üzere hareket ederler ve onlar zulüm içinde olmazlar.”

Nahl Sûresi 90: “İnnallâhe yemuru bil adli vel ihsâni ve îtâi zîl kurbâ ve yenhâ anil fahşâi vel munkeri vel bagy yeizukum leallekum tezekkerûn.”

Meâli: Muhakkak ki Allah;

Adil olmayı...

İyiliklerde olmayı...

Sahip olduklarınızı yakınlarınızla paylaşmayı bildirir.

Kendini üstün görmeyi...

Fenalarda kalmayı...

İnkâr etmeyi...

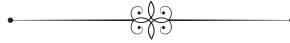
Hasetlik yapmayı...

Haksızlık yapmayı...

Zulümlerde olmayı ise yasaklar.

İşte size böylece öğüt verir.

Umulur ki bizler hakikatlere ulaşır o hâl ile davranırız.

Şimdi başka bir âyeti inceleyelim:

Zuhruf Sûresi 58:

وَقَالُوا آلِهَتُنَا خَيْرٌ أَمْ هُوَ مَا ضَرَبُوهُ لَكَ إِلَّا
جَدَلًا بَلْ هُمْ قَوْمٌ خَصِمُونَ

Ve kâlû e âlihethunâ hayrun em huve mâ darebûhu leke
illâ cedelâ bel hum kavmun hasimûn

Ve kâlû e alihetu nâ	: Dediler, bizim ilahlarımız, ilahımız,
Hayrun	: Hayırlı, daha hayırlı,
Em huve	: Yoksa, o,
Mâ darebû hu	: Şey, ne, değil, vurgulama, anlatmak, vasfetmek, o
Leke illâ cedelen	: Senden başka, mücadele, çırpınan, cedelleşmek,
Bel hum	: Hayır, lâkin, bilakis, işte onlar,
Kavmun hasimûn	: Kimseler, kavim, hasım, düşmanlık, karşı çıkan,

Meâli: “Dediler ki: Bizim ilahlarımız mı daha hayırlı yoksa o mu? Onu anlatmak için çırpınan, senden başka onun vasıflarını vurgulayan yok. İşte onlar içlerinde düşmanlık taşıyan kimselerdir.”

Burada geçen “darabe” Hazreti Muhammed’in, Hazreti İsa’nın özelliklerini anlatmasının vurgulanması anlamındadır.

Hazreti Muhammed, Hazreti İsa’yı anlattığında çevresinde olan bazı kimseler rahatsız oldular.

Hazreti İsa’nın yaptığı mücadeleyi anlatmasından hoşlanmadılar.

Tüm resûl ve nebîler Allah’ı anlatmak için mücadele ettiler.

Her biri kendi yaşadığı dönemde, tüm sıkıntılara rağmen mücadeleden vazgeçmediler.

Hazreti Muhammed, tüm resûl ve nebîleri kendi makamlarına göre anlattı ve birini diğerinden üstün görmedi.

Bu Kur’ân’da çok güzel bildirilir.

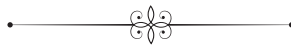
Bakara Sûresi 285: “Resûl, kendi üzerindeki tecellilerin Rabbinden olduğuna iman etti. Bütün mü’minler de; Allah’a ve tüm varlıktaki gücün O’na ait olduğuna ve her varlığın O’nun kitâbı olduğuna ve O resûllere inandılar. O resûllerin arasında ayırım yapmadılar. Dediler ki: Hakikatleri işittik ve hakikatlere uyduk. Rabbimiz! Mağfiretin senden olduğuna ve dönüp varılacak yerin sen olduğuna inandık.”

Kâmil insanlar, resûllerin arasında ayırım yapmazlar.

Her birinin yaptığı mücadeleyi topluma bildirirler.

Her birinin taşıdığı makamdan ve o makamın hikmetlerinden bahsederler.

Bu âyette yapılan vurgu, Hazreti Muhammed’in kendinden önce yaşayan resûl ve nebîlerin makamlarından bahsetmesidir.

Bir başka âyeti inceleyelim:

Ankebût Sûresi 43:

وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ

Ve tilkel emsâlu nadribuhâ lin nâs ve mâ yakılıuhâ ille âlimûn

Ve tilke el emsâl : İşte bu, durum, hal, benzer, misal,
Nadribu hâ li el nâs : Örnek, vurgulayıcı, çarpıcı, insanlar için,
Ve mâ yakılı hâ : Onu akıl edemez, düşünemez,
İllâ el âlimûn : Hariç, den başka, bilen, hakikatleri bilen,

Meâli: “İşte bu durumlar insanlar için vurgulayıcı örneklerdir. Ancak hakikatleri bilenlerden başkası hakikatleri akıl edemez.”

Burada geçen “darabe” kelimesi; yine insanlara sunulan vurgulayıcı misaller olarak belirtilir.

Ankebût Sûresi:

41- Allah'ın dostluğunu bırakıp başka şeyler edinenlerin hâli, örümceğin yaptığı ev gibidir. Doğrusu örümceğin evi dayanıksızdır. Keşke hakikatleri bilselerdi.

42- Muhakkak ki O'ndan başka yöneldikleri şeyleri de ilmiyle var eden Allah'tır. O tüm değerlerin yüce sahibidir, tüm varlığa hâkim olandır.

43- İşte bu durumlar insanlar için vurgulayıcı örneklerdir. Ancak hakikatleri bilenlerden başkası hakikatleri akıl edemez.

44- Göklerde ve yerde olanları Hakk ile Halk eden Allah'tır. İşte bunlarda mü'minler için deliller vardır.

45- Sana varlık kitâbından sunulan şeyleri oku, anla ve her an Hakk'a bağlılık şuuru ile hareket et. Muhakkak ki her an Hakk'a bağlılık şuuru ile hareket etmek; aşırılığı, kendine varlık isnat etmeyi, tüm fenaları engeller. Elbette Allah'ı anmak için yaptığınız sohbetler yücedir. Siz var edemezsiniz, Allah'tır ilmiyle var eden.

İnsan Allah'ın ilmine sarılmalıdır.

İlimle ispat edilen alana yönelmelidir.

Asılsız şeylere, hûrafele sarılmamalıdır.

Allah'ı bırakıp uydurma şeylere sarılan kimselerin gönül evleri oluşmaz.

Örümceğin evinin zayıflığı misal gösterildiği gibi, Allah'ın ilmine sarılmayanların iddiaları yıkılıverir, çöküverir.

İşte bu âyette örümceğin evinin zayıflığıyla vurgulanır.

Buradaki darabe kelimesi, gösterilen misalle, ilme dayalı hareket edilmesi gerektiğinin vurgusudur.

İşte Kur'ân'da geçen "darabe" kelimelerinden bazılarını inceledik.

Ve gördük ki genelde; vurgulamak, ortaya koymak, açıklamak, misallerle hakikatlerin vurgulanması anlamında karşımıza çıkıyor.

Kadını dövmek diye çevrilmesi Kur'ân'ın ulviyetine uymuyor.

Kur'ân'da geçen "darabe" âyetleri şunlardır:

Bakara Sûresi 26: Yadribe

Bakara Sûresi 60: Idrıb

Bakara Sûresi 61: Duribe

Bakara Sûresi 73: Idrubu

Bakara Sûresi 273: Darben

Âl-i İmrân Sûresi 112: Duribe

Âl-i İmrân Sûresi 156: Darabu

Nisâ Sûresi 34: Vadrıbu

Nisâ Sûresi 94: Darabtum

Nisâ Sûresi 101: Darabtum

Mâide Sûresi 106: Darabtum
A'râf Sûresi 160: Idrîb
Enfâl Sûresi 12: Idrîb
Enfâl Sûresi 50: Yadrîb
Rad Sûresi 17: Yadrîbu
İbrâhîm Sûresi 24: Darabe
İbrâhîm Sûresi 25: Yadrîbu
İbrâhîm Sûresi 45: Darabnâ
Nahl Sûresi 74: Tadrîbu
Nahl Sûresi 75: Darabe
Nahl Sûresi 76: Darabe
Nahl Sûresi 112: Darabe
İsrâ Sûresi 48: Darabe
Rûm Sûresi 28: Darabe
Rûm Sûresi 58: Darebnâ
Yâ-Sîn Sûresi 13: Edrîb
Yâ-Sîn Sûresi 78: Darabe
Zümer Sûresi 27: Darebnâ
Zümer Sûresi 29: Darabe
Zuhruf Sûresi 5: Nadrîbu
Zuhruf Sûresi 17: Darabe
Zuhruf Sûresi 57: Durîbe
Zuhruf Sûresi 58: Darebu
Tahrim Sûresi 10: Darabe
Tahrim Sûresi 11: Darabe
Hacc Sûresi 73: Durîbe
Hadîd Sûresi 13: Durîbe

Kefh Sûresi 11: Darabnâ
Kefh Sûresi 32: Vadrib
Kefh Sûresi 45: Vadrib
Furkân Sûresi 9: Darabû
Furkân Sûresi 39: Darabnâ
Ankebût Sûresi 43: Nadribu
Haşr Sûresi 21: Nadribu
Nûr Sûresi 31: Yadribne
Nûr Sûresi 35: Yadrib
Muhammed Sûresi 3: Yadrib
Muhammed Sûresi 4: Darb
Muhammed Sûresi 27: Yadribû
Müzzemmil Sûresi 20: Yadribû
Saffat Sûresi 93: Darben
Tâ-hâ Sûresi 77: Edrib
Şuarâ Sûresi 63: Idrib
Şimdi Nisâ Sûresi 34. âyeti kelime kelime inceleyelim.

KADINLARI DÖVÜN DİYE YAPILAN MEÂL DOĞRU MUDUR?

Yüzyıllardır insanlara, Kur'ân'da kadını dövün âyeti vardır diye bilgiler sundular.

Tertemiz beyinlere zulmün bilgilerini ektiler.

Ve kadının dövülmesini sanki dinin emri imiş gibi sundular.

Kadınların dövülmesini, sanki Allah'ın tavsiyesi imiş gibi sundular.

Aslında ne Kur'ân'da, ne de Hazreti Muhammed'in sözlerinde böyle bir şey yoktu.

Hazreti Muhammed'den gelen muhteşem öğütlerden bazıları şöyledir:

“Kadınları asla dövmeyin.”

“Onlara vurmayın.”

“Sizden en hayırlı olanınız eşine iyi davranandır, ona asla vurmamandır.”

Buhârî, “Nikâh”, 1, 92; Müslim, “Cennet”, 49; Tirmizî, “Tefsîru'l-Kur'ân sûre 91”, 79; İbn Mâce, “Nikâh”, 51.

Üfacık yaşta din adına beyinlere ekilen zulme kapı açan bilgiler; kadınların dışlanmasına, hor görülmesine, dövülmesine, öldürülmesine yol açtı.

Ülkemizde her yıl yüzlerce kadınıımız öldürülmekte, tecavüz edilmekte, dövülmekte, işkence görmektedir.

Örnekler vermek gerekirse:

2017 yılında 409 kadınıımız öldürüldü.

2018 yılında 440 kadınıımız öldürüldü.

2019 yılında 474 kadınıımız öldürüldü.

Ve her yıl binlerce kadınıımız, dövülmekte, kovulmakta, işkence görmekte ve zulüm görmektedir.

Beyinlere, din adına sokulan “kadınları dövebilirsiniz” sözü doğru olabilir mi?

Bunu Allah'ın emri gibi göstermek, Kur'ân âyeti diyerek, dini sohbetlerde gençlerin beyinlerine zulüm getirecek bir bilgiyi ekmek doğru mudur?

Nisâ Sûresinde 34. âyette geçen “darabe” kelimesini dövün diye çevirmek doğru mudur?

Hemen hemen tüm müellifler “darabe” kelimesini dövmek diye çevirmişlerdir.

Darabe kelimesini “dövün” diye çevirdik.

Ve kadını dövebilirsiniz dedik.

Bizi yaratan Allah böyle bir âyet sunmuş olabilir mi?

Kadını neden dövüyor?

Neden Kur'ân'da erkek dövün diye geçmiyor da sadece kadını dövüyor?

Allah böyle mi emretti?

Yoksa meâl edenler mi bunu böyle yaptı?

Diye ince ince araştırmadık.

Bunun aslı nedir diye düşünmedik.

Her yıl yüzlerce kadınıımız öldürülmekte, tecavüz edilmekte, dövülmekte, işkence görmektedir, kâlbleri kırılmaktadır.

Bunun altında yatan gizli algı nedir?

Bunu nasıl engelleyebiliriz?

Kadınlara yapılan zulmün altında:

Doğru olmayan din öğretisi gelmektedir.

Camilerde, cemaatlerde anlatılan aslı olmayan bilgiler gelmektedir.

Din adına yazılan kitaplar gelmektedir?

Doğru çevrim yapılmayan, Kur'ân meâlleri gelmektedir.

Yapılan meâllerde kadını insan yerine koymadık, erkek kadından üstündür dedik.

Kadının rûhu yok dedik, onu eksik gördük.

124 bin peygamber geldi, hepsi erkekti dedik.

Kadını küçümsedik, güçsüz gördük.

Din adına, Kur'ân adına:

Kadını dövebilirsiniz. Nisâ Sûresi 34

İkişer üçer dörder alabilirsiniz. Nisâ Sûresi 3

İstediginizde boşayabilirsiniz. Tâhrim Sûresi 5

Kadınları eşya yerine koymak. Âl-i İmrân Sûresi 14

Kadınlarınız sizin tarlanızdır, tarlanıza dilediğiniz gibi varın. Bakara Sûresi 223

Memeleri tomurcuklanmış kızlar verilecek. Nebe Sûresi 33

İki kadının şahitliği bir erkeğinkine bedeldir. Bakara Sûresi 282

Dullar, bakireler, sayısız kadın verilecek, diye öğretirsek

Cehennemnin çoğu kadındır, kadınlar şeytandır diye öğretirsek.

6 yaşında kızlarla evlenilebilir, diye öğretirsek

Hadis diye: Cennette her erkeğe beş yüz huri, dört bin bakire kadın ve sekiz bin dul kadın verilecektir...” (Gazali, İhya, 4/541) (İbn-i Kesir, C: 4, S. 251) diye öğretirsek.

Hadis diye: Namazı bozan şeyler kara köpek, eşek, domuz ve kadındır, diye öğretirsek...

Müslim, Sâlat; Tirmizi Sâlat; Ebu Davud, Sâlat

Hadis diye: Uğursuzluk üç şeyde vardır: Kadında, evde ve atta, diye öğretirsek.

Ebu Davud, Tıbb, Müslim, Selam; Buhari, Nikâh

Hadis diye; cehennem ehlinin çoğu kadınlardır, diye öğretirsek. Nesei: 1493

Bu zulmü asla ve asla engellemek mümkün olmayacaktır.

Daha çocuk iken beyinlere:

Din adına bunları dikte edersek...

Allah'ın emri gibi gösterirsek...

Kur'ân'ın emri gibi gösterirsek...

Toplantılarda, camilerde, konferanslarda böyle öğretirsek...

Kadının zulüm görmesinin önüne geçemeyiz.

Zulüm temeli, ayrımcılık içeren bilgilerdir.

Din adına, kadın dövülür diyerek beyinleri zehirliyoruz.

Lütfen düşünelim! Bu öğretilerle kadına yapılan zulmü engelleyebilir miyiz?

Lütfen düşünelim! Beyinlere ekilen bu bilgiler nelere yol açar?

Lütfen düşünelim! Kadınların dövülmesini din sayan bir toplum nereye gider?

Oysa hepimizi doğuran kadındı.

Hepimiz bir anneden doğduk.

9 ay rahminde taşıdı, acı çekti, gece yatarken bile dik-
katlice yattı.

Ve bizleri doğum esnasında acılar çekerek dünyaya getirdi.
Bazı anneler, bebeği için doğum anında canını feda etti.
Doğumdan sonra bizi büyütme için ne emekler verdi.
Gece gündüz bizlere hizmet etti.

Analar olmasa, insanlığın nesli mi olur?

Neden inanç grupları kadını erkekten düşük görür?

Neden kadını yok sayar?

Ve Kur'ân'ı delil göstererek, kadını dövün âyeti var di-
yebiliyor?

Kur'ân adına doğru olmayan bilgiler aktarılarak, kadın-
lar dövülebilir diye beyinlere zulümler ektik.

Kadınları dövün diye meâl yapılırsa, kadınların dövül-
mesinin ve öldürülmesinin önüne geçemezsiniz.

Her yıl ülkemizde 400, 500 civarı kadın öldürülüyor.

Yüz binlercesi dövülüyor, darbeye maruz kalıyor.

Dövülen, darbeye uğrayan kadın sayısı yüz binleri buluyor.

Dövüldüğünü gizleyen kadın sayısı ise belli değil.

Bir inanç düşünün ki, kadınların dövülmesini dini yap-
tırım sayıyor.

Bir meâl çevrimini düşünün ki, orada kadınların dövül-
mesi diye yapılan çevrimi Allah'ın âyeti sayılıyor.

Yine meâl çevrimini düşünün ki, kadını insan yerine koy-
muyor, insan denilince erkeğe işaret edildiği zannediliyor.

Âl-i İmrân Sûresi 14. âyetin meâlinde kadın sanki bir eş-
yaymış gibi sunuluyor.

Okuduğumuzda görüyoruz ki yapılan çevrimlerde, kadını
erkek ile bir tutmayan meâller karşımıza çıkıyor.

Meâllerde kadını, erkeğe kullanacağı bir eşya imiş gibi sunuluyor.

Meâller ile Hazreti Muhammed'in hayatı birbirine uyum içinde olması gerekir.

Gerçek böyle mi peki?

Bizlere din adına anlatılanlar, yapılan meâller Hazreti Muhammed'in mücadelesi ile ne kadar uyumlu?

Din adına sunulanlar, Hazreti Muhammed'in sunduğu din hakikati elbette değil.

Bu anlayışlar, Hazreti Muhammed'e karşı çıkan Mekkeli müşriklerin din anlayışında var.

Ve ne yazık ki bu anlayış, Hazreti Muhammed vefat ettikten sonra, Kur'an'a meâl olarak sokulmuş.

Toplum, kadını insan yerine koymayan meâlleri, Allah'ın kitâbı diye okuyor.

Ve bunu İslâm adına yorumluyor.

Nisâ Sûresi 34. âyeti hep böyle meâlllediler.

Ve bunu okuyan bizlerde böyle zannettir.

Önce âyeti farklı müelliflerin çevriminden inceleyelim:

Diyanet İşleri Meâli (Eski):

Allah'ın kimini kimine üstün kılmasından ötürü ve erkeklerin, mallarından sarfetmelerinden dolayı erkekler kadınlar üzerine hakimdirler. İyi kadınlar, gönülden boyun eğenler ve Allah'ın korunmasını emrettiğini, kocasının bulunmadığı zaman da koruyanlardır. Serkeşlik etmelerinden endişelendiğiniz kadınlara öğüt verin, yataklarında onları yalnız bırakın, nihâyet dövün. Size itaat ediyorlarsa aleyhlerine yol aramayın. Doğrusu Allah Yüce'dir, Büyük'tür.

Diyanet İşleri Meâli (Yeni):

Erkekler, kadınların koruyup kollayıcılarıdır. Çünkü Allah, insanların kimini kiminden üstün kılmıştır. Bir de erkekler kendi mallarından harcamakta (ve ailenin geçimini sağlamaktadırlar. İyi kadınlar, itaatkârdırlar. Allah'ın (kendilerini) koruması sayesinde onlar da “gaybı korurlar. (Evlilik yükümlülüklerini reddederek) başkaldırdıklarını gördüğünüz kadınlara öğüt verin, onları yataklarında yalnız bırakın. (Bunlar fayda vermez de mecbur kalırsanız) onları (hafifçe) dövün. Eğer itaat ederlerse, artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Şüphesiz Allah, çok yücedir, çok büyüktür.

Diyanet Vakfı Meâli:

Allah'ın insanlardan bir kısmını diğerlerine üstün kılması sebebiyle ve mallarından harcama yaptıkları için erkekler kadınların yöneticisi ve koruyucusudur. Onun için sâliha kadınlar itaatkârdır. Allah'ın kendilerini korumasına karşılık gizliyi (kimse görmese de namuslarını) koruyucudurlar. Baş kaldırmasından endişe ettiğiniz kadınlara öğüt verin, onları yataklarda yalnız bırakın ve (bunlarla yola gelmezlerse) dövün. Eğer size itaat ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın; çünkü Allah yücedir, büyüktür.

Elmalılı Hamdi Yazır Meâli:

Erkekler, kadın üzerine idareci ve hakimdirler. Çünkü Allah birini (cihad, imamet, miras gibi işlerde) diğerinden üstün yaratmıştır. Bir de erkekler mallarından (aile fertlerine) harcamaktadırlar. İyi kadınlar, itaatkar olanlar ve Allah'ın korunmasını emrettiği şeyleri kocalarının bulunmadığı zamanlarda da koruyanlardır. Fenalık ve geçimsizliklerinden korktuğunuz kadınlara gelince: Önce kendilerine öğüt verin, yataklarından ayrılın. Bunlar da fayda vermezse dövün. Eğer size itaat ederlerse kendilerini incitmeye başka bir bahane aramayın. Çünkü Allah çok yücedir, çok büyüktür.

Mehmet Okuyan Meâli:

Allah'ın onlardan (insanlardan) bir kısmını diğerlerine (farklı oldukları noktalarda) üstün kılması ve (bir de) mallarından harcama yapmaları sebebiyle erkekler, kadınların koruyucusudur. (Onun için) iyi kadınlar, (Allah'a) itaatkâr; Allah'ın (kendilerini) korumasına karşılık gizliyi (namuslarını) koruyanlardır. Geçimsizliğinden endişe ettiğiniz kadınlara gelince, onlara öğüt verin; onları yataklarda yalnız bırakın ve kendilerini (kısa süreli yanınızdan) uzaklaştırın! Size gönülden bağlanırlarsa artık onların aleyhine başka bir yol aramayın! Şüphesiz ki Allah yücedir, büyüktür.

Muhammed Esed Meâli:

ERKEKLER, kadınları, Allah'ın kendilerine onlardan daha fazla bağışladığı nimetler ve sahip oldukları servetten yapabilecekleri harcamalarla koruyup gözetirler. Dürüst ve erdemli kadınlar, gerçekten Allah'ın korunmasını buyurduğu mahremiyeti koruyan sadık ve itaatkar kadınlardır. Kötü niyetlerinden korktuğunuz kadınlara gelince, onlara [önce] nasihat edin; sonra yatakta yalnız bırakın; sonra dövün; ve bundan sonra itaat ederlerse onları incitmekten kaçının. Allah gerçekten yücedir, büyüktür.

Mustafa İslâmoğlu Meâli:

ERKEKLER kadınların koruyup gözeticisidirler; çünkü Allah erkeklerle kadınları farklı alanlarda üstün yeteneklerle donatmıştır; bir de erkekler servetlerinden harcama yapmaktadırlar. Dürüst ve erdemli kadınlar hem (Allah'a) boyun eğen, hem de Allah'ın koruduğu (ıffetini, eşlerinin) yokluğunda da koruyan kadınlardır. Sadâkatsizlik etmelerinden çekindiğiniz kadınlara gelince: onlara önce öğüt verin, sonra yataklarında yalnız bırakın, nihâyet darp edin! Ardından size itaat

ederlerse, aşırı giderek onlar aleyhine bir yol benimsemeyin!
Allah, gerçekten yücedir, büyüktür.

Süleyman Ateş Meâli:

Allah, insanları birbirinden üstün kıldığı ve mallarından harca(yıp kadınların geçimini sağladıkları için erkekler, kadınlar üzerinde yöneticidirler. Bundan dolayı iyi kadınlar ita'atkar olup, Allah'ın kendilerini korumasına karşılık (Allah'ın verdiği başarı ile) gizliyi korurlar (kocalarına asla ihanet etmezler). Hırçınlık, etmelerinden korktuğunuz kadınlara öğüt verin, yataklarda onlara sokulmayın, onları dövün. Eğer size ita'at ederlerse artık onların aleyhine başka bir yol aramayın. Çünkü Allah yücedir, büyüktür.

Yaşar Nuri Öztürk Meâli:

Erkekler; kadınları gözetip kollayıcıdırlar. Şundan ki, Allah, insanların bazılarını bazılarından üstün kılmıştır ve erkekler mallarından bol bol harcamışlardır. İyi ve temiz kadınlar saygılıdırlar; Allah'ın kendilerini koruduğu gibi, gizliliği gereken şeyi korurlar. Sadakatsizlik ve iffetsizliklerinden korktuğunuz kadınlara önce öğüt verin, sonra onları yataklarında yalnız bırakın ve nihâyet onları evden çıkarın/buldukları yerden başka yere gönderin! Bunun üzerine size saygılı davranırlarsa artık onlar aleyhine başka bir yol aramayın. Allah çok yücedir, sınırsızca büyüktür.

Görüldüğü gibi, genelde müellifler kadını dövülmeli diye çevirmişlerdir.

Diyamet eski meâlinde dövün diye çevirmiş.

Yeni meâlin de ise parentez içine (hafifçe) ilave etmiş.

Ama yine de dövün anlamında çevirmiştir.

Diyamet Vakfı Meâli'inde de dövün diye çevrilmiş.

Hemen hemen tüm müellifler yaptıkları meâllerde kadınların; serkeşlik, başkaldırma, sadakatsizlik, iffetsizlik, hırçınlık, kötü niyetli, geçimsizlik durumlarında ya dövülmesi gerektiği, ya da evden uzaklaştırılması gerektiği şekilde tercüme etmişlerdir.

Bazıları ise “darp edilmeli” diye çevirmişlerdir.

Bazı müellifler “acıtmadan dövün” diye meâl etmişlerdir.

Oysa orada acıtmadan kelimesi yoktur.

Müellifler genelde ısrarla kadın dövülmeli diye meâl etmişler.

İnsan düşünmeden edemiyor!

Peki, bunları yapan erkeklere neden bir yaptırım yok.

Toplumda kadın mı erkek mi daha serkeştir?

Sadakat yönünden hangisi daha zayıftır?

Erkeğin neden yaptıklarına bir şey söylenmez?

Allah neden, bu âyette erkeğin yaptıkları için yaptırım sunmamış?

Allah'ın kadını dövün demesi O'nun rahmetine sığmayacağına göre, müellifler Allah adına böyle çevrim yapmışlardır.

Yani Allah'ın sunumunda değil, Allah adına müelliflerin çevrimindedir sıkıntı.

Allah rahmetiyle her yeri sarmışsa, bu âyetin meâli çok dikkatlice yapılmalıdır.

Allah'ın rahmetini düşündüğümüzde, bu meâlin içeriğinin daha başka anlamda olması gerekir.

Allah'ın kadını dövdürmek için âyet indirdiğine inanmak, Allah'ın ulvîyetini anlamadığımızı gösteriyor.

Bu âyette sunulan mânâyı yakalayamadığımızı gösteriyor.

Ayrıca meâllerde genelde erkek kadından üstündür diye çevrim yapılmıştır.

Ve hemen hemen hepsi, erkeği kadından üstün gösterecek şekilde çevrim yapmışlardır.

Şimdi âyeti kelime kelime inceleyelim.

Nisâ Sûresi 34:

الرِّجَالُ قَوَّامُونَ عَلَى النِّسَاءِ بِمَا فَضَّلَ اللَّهُ بَعْضَهُمْ
عَلَى بَعْضٍ وَبِمَا أَنْفَقُوا مِنْ أَمْوَالِهِمْ فَالصَّالِحَاتُ قَانِتَاتٌ
حَافِظَاتٌ لِّلْغَيْبِ بِمَا حَفِظَ اللَّهُ وَاللَّاتِي تَخَافُونَ نُشُوزَهُنَّ
فَعِظُوهُنَّ وَاهْجُرُوهُنَّ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوهُنَّ فَإِن
أَطَعْنَكُمْ فَلَا تَبْغُوا عَلَيْهِنَّ سَبِيلاً إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيماً كَبِيراً

Er ricâlu kavvâmûne alân nisâi bi mâ faddalallâhu badahum alâ badın ve bi mâ enfekû min emvâlihîm. Fes sâlihâtü kânitâtun hâfizâtun lil gaybi bi mâ hafızallâh Vellâtî tehâfûne nuşûzehunne fe ızûhunne vahcurûhun fil medâcû vadribûhunne fe in ata'nekum fe lâ tebgû aleyhinne sebîlâ innallâhe kâne aliyyen kebîrâ

El ricâlu	: Kamil kimse, ehil kimse, devlet adamı, er kişi,
Kavvamûne	: Bakıcı, koruyucu, idareci, yetiştiren, yardımcı,
Alâ en nisâi	: Karşı, göre, için, nefsini bilme yolunda olanlar, kadınlar,
Bi mâ faddala Allah	: Sebebiyle, dolayısıyla, lütuf, erdem, fazilet, Allah,
Bada-hum ala badın	: Onların bir kısmı, bazıları, bazılarına, birbirlerine,

Ve bi mâ enfeku	: Sebebiyle, dolayısıyla, vermek, infak etmek, teslim etmek,
Min emvâli-him	: Kendi varlığı, mallarından, değerlerinden,
Fe el sâlihâtu	: Artık, sonra, iyi, uygun, Salihlerden olma yolunda olan,
Kânitâtun	: Saygılı, itaat eden, boyun eğen,
Hâfızâtun	: Muhafaza edendir, koruyucudur,
Li el gâybi	: İçin, görünmeyen bilinmeyen, bilemedikleri,
Bi mâ hafizâ Allah	: Sebebiyle, dolayısıyla, korumak, saklamak, Allah,
Ve ellâti tehâfun	: Onlar, ki onlar, korkmak, çekinmek,
Nuûze hunne	: İnat, aksilik, itaatsizlik, nefret, yücelmek, onları,
Fe izû hunne	: Artık, öğüt, nasihat, onlara,
Ve uhcurû hunne	: Dışarı çıkmak, kaçmak, uzak durmak,
Fî el medâci	: İçinde, uyku, yatak, uyumak, makam, bulunduğu yer,
Vadribû-hunne	: Vurgulamak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, onlar,
Fe in atane-kum	: Bundan sonra, eğer size itaat ederlerse, uymak,
Fe lâ tebgû aleyhine	: Artık, aramayın, göstermeyin, başka, karşıt,
Sebîl	: Bir yol, hakikatlerin sunulduğu yol,
İnne Allâh kzane	: Muhakkak ki, doğrusu, Allah, oldu,
Aliyyen	: İlmiyle yüce olan, yüce, büyük,
Kebîrân	: Büyük, Zâtıyla yüce olan,

Tevhîd-i Kur'ân Meâli: "Ehil kimseler; nefisini bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler. Onlar birbirlerine Allah'ın lütuflarını anlamak istediklerinden dolayı yardımcı olurlar ve onlar kendi varlıklarının sahibini bilip infak ederler. Sonra da onlar salihlerden olma yolunda

teslim olurlar. Allah'ın bilinmeyen görünmeyen âlemi muhafaza ettiği gibi, onlarda hakikatlerin bilgilerini muhafaza ederler. Ki onlar itaatsizlik etmekten çekinirler ve onlar öğütlerle uyarlar. Artık buldukları makamlardan hakikatlerin dışına çıkanlar olursa, onlara buldukları yerde hakikatleri vurgulayın. Bundan sonra onlar, sizin söylediğiniz şekilde hakikatlere uyarlarsa, artık onlara başka bir yol göstermeyin. Muhakkak ki Allah tüm varlıkta ilmiyle yüce olandır.”

Kelimeleri incelersek:

Âyette geçen “rical” kelimesi erkek anlamında çevirmek doğru değildir.

Faddal- fadıl kelimesini ne üstün olarak çevirmek doğru değildir.

Fadıl; fazilet, erdem, güvenilir, değerler taşıyan demektir.

Fadıl kelimesini, erkeği kadından üstün diye çevirmek de doğru değildir.

Kavvam kelimesi de, kâim, kıyam kelimesinden gelir.

Nasıl her varlığı kayyum esması ile tutan, kontrol eden, idare eden Allah'tır.

Konusuna vâkıf olanlara da kavvam denir.

Kavvam; yetiştiren, yardımcı olan, yol gösteren, bâtıldan koruyan, Hakk'a yönelten demektir.

Kâmil kimseler, Kavvam'dır, Hakk yolunda olan talebeleri, bâtından korurlar, ilmi olarak yetiştirirler.

Kelimeleri dikkatlice incelediğimizde, kadını dövün değil, Hakk yolunda yürüyen kimselerin yetişmesine vesile olun, onlara hakikatleri vurgulayın anlamına da erişiriz.

Yoksa kadını dövün der, onları incitirsek, onları dışlarsak, Hazreti Muhammed'in yaptığı mücadeleye de ihanet etmiş oluruz.

Hazreti Muhammed'in "kadın erkek eşittir" sözü o zaman meâlle çelişir durumuna gelir.

Meâlleri incelediğimizde hemen hemen tüm meâllerde "kadını dövün" diye meâl edilmiş.

Ve erkek kadından üstündür diye çevrilmiştir.

Arapça kelime kelime incelediğimizde, aslında sunulan hakikat bambaşkadır.

Vadribû, darabe kelimesinden gelir.

"Darabe" kelimesi dövmek diye çevrilemez.

Darabe; vurgulamak, uyarmak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, kendine getirmek, ortaya koymak, çıkarmak, hakikati göstermek, hakikati sarsıcı şekilde ortaya koymak, gibi anlamlara gelir.

Kur'ân'dan bazı örnekler:

Hacc Sûresi 73: Darabe mesel; vurgulayıcı misal, vurgulayıcı örnek.

Zümer Sûresi 27: Darebna; ortaya koyduk, açıkladık, vurguladık.

Haşir Sûresi 21: Emsalu nadribu; misallerle hakikatleri vurguluyoruz.

Bakara Sûresi 26: Yadribe mesel; örneklerle hakikatler gösterilir.

İbrâhîm Sûresi 45: Ve darabnâ lekum; size hakikatleri vurguladık.

Tâ-Hâ Sûresi 77: Fe edrib lehu; onlara hakikatleri vurgula.

Tahrîm Sûresi 10: Darebe Allâh; Allah vurgular, uyarır.

60 a yakın yerde geçen "darabe" kelimeleri genel anlamda dövmek diye çevrilmemiştir.

Fakat Nisâ Sûresi 34. âyette kadını dövün diye çevrilmiştir.

Burada geçen “darabe” kelimesini kadını dövün diye çevirmek, anlamına uygun düşmüyor.

Ama maalesef müellifler “darabe” kelimesini dövmek diye yalnızca kadını dövmek diye meâl etmişler.

Diğer âyetlerde ise “darabe” kelimesini dövmek diye meâl etmemişlerdir.

Sadece kadının dövülmesi olarak çevrilmesi, kadına olan bakış açısını da gösterir.

“Rical” kelimesini de erkek olarak çevirmişler.

Hâlbuki rical kelimesi; konusuna vakıf olan, rüçû etmiş, aslına erişmiş, ileri gelen, ehil kimse, er kişi, devlet adamı, yönetici, üst derecede yönetici, Kâmil insan, Mürşidi Kâmil, gibi anlamlara gelir.

“Nisâ” kelimesini de kadın olarak çevirmişler.

Nas: İnsan.

Oysa Nisâ: İnsan olma yolunda olan, nefsini bilme yolunda anlamında kullanılmıştır.

Yani nisâ makamından geçmeden, nas makamına ulaşamayız.

Evet, yüzyıllardan beri beyinlerimize, bilinçlerimize tecavüz ettiler.

Meâllerde kadını insan yerine koymadılar, kadın dövülsün, ikişerli, üçerli, dörderli alınsın, istenildiğinde boşanılsın diye öğrettiler.

Kendilerini üstün gören zihniyetler kadını insan yerine koymadılar.

Meâllere de bunu böyle işlediler.

İnsan denince erkek diye çevirdiler.

Kadını adeta alınır satılır mal yerine koydular.

Hazreti Muhammed; “kadın erkek eşittir, kadın da bir insandır” dediğinde, güldüler alay ettiler.

Hazreti Muhammed vefat ettikten sonra, Kur’ânın meâl-lerine kendi zihniyetlerini soktular.

Evlerde kadınları dövdüler, kovdular, yaraladılar ve öldürdüler.

Toplumun içinde bile acımadan dövdüler, öldürdüler.

Devleti yönetenler; kadın ölümlerini, dayakları durduracağı, diye nutuklar attılar.

Ama hiç bir şey yapamadılar.

Çünkü her gün, ülkemizin her yerinde yapılan sohbetlerde, Kur’ân’ı da alet ederek, kadınları dövebilirsin diye yapılan, doğru olmayan meâlleri okudular, okuttular.

Toplumda beyinlere zulmü işlediler.

Kadın insan değildir, dövülür zihniyetini işlediler.

Dayakla dövdüler.

Yumrukla dövdüler.

Söz ile aşağıladılar.

Bıçakla yaraladılar, öldürdüler.

Silahla yaraladılar, öldürdüler.

Arabayla üstüne yürüdüler, çiğnediler.

Evet, beyinlerimize, din adına kadını dövün algısını soktular

Dayaktan kadınların gözlerini morarttılar, vücûdlarını morarttılar.

Hele hele gönüllerini aşağıladılar ki bu nasıl bir inançtır insanın içi titriyor.

Kâlb kırmak, toplumda saldırmak, kadını aşağılamak, zalimlerin yaptığı bir şey.

Allah'ın rahmetini içinde hisseden hiç böyle bir şey yapabilir mi?

Evet, kadın dövülür diye yüzyıllardır meâl okudular.

Küçücük beyinleri zehirlediler, dayağı normal gibi kabullendirdiler.

Ve bunun adına İslâm dediler.

Ve hâlâ da her gün okunmakta, beyinlere kazınmaktadır.

Bu ne yazık ki bu, din adına yapılmakta.

Bu, asla ve asla Hazreti Muhammed'in sunduğu değildi.

O güzel insan:

Kadınlara haklarını verin.

Kadınlara kötü davranmayın.

Onları dövmeyin, zulmetmeyin.

Kadın erkek eşittir.

Kızlarınızı zorla evlendirmeyin, eşlerini seçme hakları olsun.

Onları evlerinizden atmayın, kovmayın.

Onlara çirkin demeyin, fenâ söz söylemeyin, diye onlarca güzel tavsiyede bulundu.

Evet, o güzel insan o dönemde, kadınların hakları gözetilsin diye adeta çırpınmıştır.

Peki, hangimiz duydu bunu, hangimiz hayata geçirdi.

Ashında bir kişi duydu ve o da yasalara geçirdi.

Ey İnsan dünyası:

Ey kendini İslâm sayan dünya:

Bu öğrendiğin İslâm değil.

Bu öğrendiğin Hazreti Muhammed'in sunduğu öğretiler değil.

Artık Allah rızası için biraz düşün, biraz araştır, biraz da olsa dini anlamaya çalış, Allah'ı anlamaya çalış.

Kur'ân'ı layıkıyla anla.

Kur'ân'ın mânâsına erişecek şekilde oku.

İnsanlığa yüzyıllardır meâlleri; kadını dövün diye okutular ve kadınlara zulmün kapısını açtılar.

Yalnızca ülkemizde her yıl ortalama 400 kadın ama kocaları ama sevgilileri tarafından öldürülüyor.

Dayak yiyen kadınların ise sayısı belli değil...

Çünkü evlerinde dayak yiyen kadınlar ve kız çocukları seslerini çıkaramıyor..

Beyinlerimizi, kadınları dövün diye kirletirsek bunlar olacaktır ve olmaya da devam edecektir.

Vadribû kelimesini dövmek diye çevirmeye devam ettiğimiz müddetçe, beyinlere ekilen zulüm devam edecektir.

Darabe kelimesini hep dövün diye bildik, çünkü böyle öğrettiler.

Evet, yüzyıllardan beri beyinlerimize bunu işlediler, doğru düşünmez eylediler.

Bunu yapan erkekerkil zihniyetler kadını insan yerine koymadılar.

Meâllere de bunu böyle yansıttılar.

İnsan denince erkek diye çevirdiler, kadını adeta alınırsatılır mal yerine koydular.

Toplumda beyinlere zulmü işlediler, kadın insan değildir, dövülür zihniyetini işlediler.

Evet, hepimiz çok dikkatlice düşünmeliyiz.

Ve gerçekleri anlamalı ve dile getirmeliyiz.

Ey kardeşim! Ey İslâm dünyası! Bu öğrendiğin İslâm değil, bu öğrendiğin canımız efendimiz Hazreti Muhammed'in sunduğu ilmi bilgiler değil.

Artık Allah rızası için biraz düşünelim, biraz araştıralım, Hazreti Muhammed'i layıkıyla anlamaya çalışım.

Evet, âyeti incelediğimizde, orada geçen; darabe, rical, kavvam, faddal, nas, nisa, infak ve diğer kelimeleri çok dikkatlice araştırılmalıdır.

Nisâ ve nas kelimelerini dikkatlice inceleyelim.

Nisâ kelimesi genelde kadın diye çevrilir.

Eğer kelime kökenine göre incelersek;

Nas: نَّاسُ

Nisâ: نِسَاءُ

Nefs: نَفْسٍ

Nas: Nûn- Elif- Sin harfleri ile yazılır.

Nisâ: Nûn- Sin- Elif harfleri ile yazılır.

Nefs: Nûn- Fe- Sin harfleri ile yazılır.

Nas; insan, ünsiyet, özünü bilen, er kişi, Kamil kişi, nefsinin bilen, değerlere erişmiş olan,

Nisâ; nas yolunda olan, değerler yolunda olan, özünü bilme yolunda olan, nefsinin bilme yolunda olan, varlığın değerlerinin sahibini bilmiş olan demektir.

Nefs; sûret ve sîret yönünden kişinin öz varlığı

Nas kelimesinin, nûn ile sin harfi arasında elif harfi vardır

Nisâ kelimesinde ise elif harfi, nûn ve sin harflerinden sonra gelir

Varlığın, sûret ve sîret yani dış ve içini tutan, ilâhi kudretin elif ile sembolize edildiğini bilen, bunun hakikatini eren nas makamına erişmiştir.

Yani insan makamına erişmiştir.

Yani varlığın değerlerinin Zâtına erişmiştir.

Varlığın dış ve iç yüzünü tutan elif hakikatini bilme yolunda olan ise, nisâ'dır.

Yani nefsini tanıma yolunda olandır.

Yani varlığın değerlerine erişme yolunda olandır.

Nas, erkek demek değildir.

Nisâ da kadın demek değildir.

Nas, insan makamına erişmiş demektir.

Nisâ, insan makamına erişme yolunda olan demektir.

Nas; değerlere erişmiş, varlığın sahibinin Allah olduğunu anlamış, O'na şahit olmuş demektir.

Nisâ; Allah'ı bilme yolunda olan demektir.

Erkek'ten murad; er kişi, kâmil kişi demektir.

Kadın'dan murat; çözen, hak ile bâtilı ayıran, anlamaya çalışan, yolda olan, hakikati bulmaya çalışan, nefsinin kendini tanımaya çalışan demektir.

Kadın; Kada, Kadı, kelimesinden gelir.

Er kişi, kadından da olur, erkekten de olur.

Bu cinsiyet ile alakalı değildir.

Allah'a şahit olmak ile alakalıdır.

İlimde derinleşmek ile alakalıdır.

Kâmil insan makamına ermekle alakalıdır.

Nas, müzekker kelimedir.

Nisâ, müennes kelimedir.

Müzekker, erkek demek değildir.

Müennes, kadın demek değildir.

Müzekker; zikre erişmiş, zeker olmuş, tamamlamış, nihâ-yete erişmiş demektir.

Müennes; yolda olan, zikir yolunda olan, nefisini yani kendini bilme yolunda olan, Hakk'a teslimiyet yolunda olan demektir.

Şöyle benzetme yaparsak, Tıp fakültesini bitirmiş olan, müzekkerdir.

Tıp fakültesinde okuyan, yani talebe olan, henüz okulunu bitirmemiş olan, müennestir.

İşte nas; ünsiyete erişmiş, nâsa erişmiş, her yeri tutanın Allah olduğunu anlamış, Allah'a teslim olmuş, tevekkül makamına erişmiş olan demektir.

Nisâ ise; Hakk yolunda olan, sâlik olan, talebe olan, Allah'a teslimiyet yolunda olan, her yeri saran Allah'ı idrak etme yolunda olan demektir.

Kelimelerin bu anlamlarına göre âyeti incelersek;

Ricâl yani ehil kimseler yani kâmil kimseler, nisâ yani nefisini tanıma yolunda olanları, ilmi değerlere göre yetiştirirler.

Yani Hakk yolunda talebe olanları, öğretmenler adım adım yetiştirirler.

Ve onlar birbirlerine yardımcı olurlar.

Öğrenci sorduğu sorularla, öğretmenin daha da tefekkür ehli olmasına yardımcı olur.

Öğrenci öyle olmalıdır ki, sorularıyla öğretmenine nice ilmi kapılar açsın.

Öğretmen de öğrenciye ilmi hakikatleri adım adım izah ederek, onun hakikatleri anlamasına yardımcı olur.

Öğretmen de öyle olmalıdır ki, izahları ile yol göstermeleri ile öğrenciye nice ilmi kapılar açsın.

Birbirine olan yardım, Salihlerden olma yolunda olan bir yardımdır.

Hakikat yolunda olanlar, hakikatin sınırlarını muhafaza ederler.

Asla itaatsizlik etmezler.

Edebi öğütlere uyarlar.

Eğer talebe yani nisâ boyutunda olan, eski bâtil alana dönmeye meylerse, yine yargısal alana kaymaya başlarsa, işte burada âyette “darabe” edin uyarısı vardır.

Yani bulunduğu makamda hakikatleri vurgulayın, düşüğü durumu ona anlatın uyarısı vardır.

Çünkü talebe, bâtil alandan gelen yargılayıcı, öteki görücü, kendi inancını büyük görücü, başkalarının inancını hor görücü bir inanç boyutundan gelir.

Kendi anne babamızdan bulduğumuz inancı doğru bildik, başkalarının inancını eğri gördük ve onlara saldırdık.

Bakara Sûresi 170: “Ve izâ kîle lehumuttebiû mâ enzelal-lâhu kâlû bel nettebiu mâ elfeynâ aleyhi âbâenâ e ve lev kâne âbâuhum lâ yakılûne şeyen ve la yehtedûn”

“Onlara Allah’ın sunduğu şeylere tâbi olun denildiği zaman, derler ki: Hayır, biz atalarımızı ne üzere bulduysak ona tâbi oluruz. Eğer ataları bir şeyi akıl etmiyorlar ve doğru yol üzere olmasalar da mı?”

Evet, Allah’ın varlıktan âyetlerle sunduğu hakikatlere de-ğil, anne babamızdan gelen inanç üzere hareket ettik.

Hakikatler varlık kitâbında satır satır yazılı idi, hiç oraya bakmadık.

Ne bulduk isek, onu doğru bildik.

Ne duyduk isek, onu doğru bildik.

Ne gördük isek, onu doğru sandık.

Mâide Sûresi 104: “Ve izâ kîle lehum teâlev ilâ mâ enze-
lallâhu ve iler resûlî kâlû hasbunâ mâ vecednâ aleyhi âbâenâ
e ve lev kâne âbâuhum lâ ya’lemûne şeyen ve lâ yehtedûn.”

Meâli: “Onlara; Allah’ın size sunduğu hakikatlere ve
resûlün anlattıklarına gelin, denildiği zaman: Atalarımızı
ne üzere bulduysak onlar bize yeter, dediler. Ataları haki-
katlerden bir şey bilmiyor ve hakikatin yolunu bulanlardan
olmasalar bile mi?”

Evet, atalarımız ne sunduysa, onu doğru diye kabul ettik.

Atalarımız ne üzere bulduysak, onu doğru kabul ettik.

Kendi inancımızı üstün görüp, başkalarının inancını hor
gördük.

Hiç düşünmedik.

Hiç araştırmadık.

Hiç hakikatine şahit olmadık.

Arâf Sûresi 28: “Ve izâ faalû fâhişeten kâlû vecednâ aleyhâ
âbâenâ vallâhu emerenâ bihâ kul innallâhe lâ yemuru bil
fahşâ e tekûlûne alâllâhi mâ lâ talemûn.”

Meâli: “Bir benlik içinde haddi aşanlar derler ki: Biz ata-
larımızı da bu yolda bulduk ve bu bize Allah’ın hükümleri-
dir. De ki: Benlik içinde olmak, haddi aşmak, kesinlikle Al-
lah’ın hükümleri değildir. Sizler Allah hakkında bilmediğiniz
şeyleri söylüyorsunuz.”

İşte talebe hakikat yolunda, her varlıkta Allah’a şahit
olma yolculuğu yapar.

Yani nisâ boyutundan nâs boyutuna yolculuk yapar.

İşte âyette belirtildiği gibi; “buldukları makamlardan
hakikatlerin dışına çıkanlar olursa, onlara buldukları yerde

hakikatleri vurgulayın” eğer talebe hakikati bırakıp, kibirsel, egosal alana yönelirse, ona ince ince hakikatler vurgulanır.

Her varlığın özündeki işleyişi yapan, sıfatların sahibi olan, bedenleri zâtı ile tutan Allah hakikati hatırlatılır.

Nisâ Sûresi 34. âyette kadını dövün diye yapılan meâl, âyette asıl vurgulanan hakikati de örtmüş oluyor.

Bir Mürşid-i Kâmil ile olan yolculukta, sunulan hakikatlere göre hareket etmek vardır.

Eğer talebe hakikat yolundan, eski din diye bildiği yargılayıcı alana kayarsa, işte o zaman darb edilir, yani hakikatlerle uyarılır.

Bulunduğu makamda hakikatlerin vurgusu yapılır.

Tevhîd üzere bakması sağlanır.

Amaç her yerde Allah’a şahit olmaktır.

Yaratılan varlığı hor görmemektir.

İşte yüzyıllardır, kadını dövün diye aktarılan bilgiler, beyinlerimizin doğru düşünmesine de engel oldu.

Başımızdan 2020 yılında şöyle bir olay geçti:

Bir öğretim görevlisi bir bayan hoca okuluna bizi davet etti.

Ve öfkeli bir şekilde dedi ki: “Kur’ân’ı tahrif etmişsiniz.”

Biz de; “nerede hata yapmışız lütfen bizi bilgilendirir misiniz?” dedik.

Dedi ki: “Kadınları dövün âyetini kaldırmışsınız.”

Dedik ki: “Bir bayan olarak ciddi misiniz?”

Dedi ki: “Tabii ki ciddiyim.”

Bir bayanın kadını dövün diye yapılan meâlî savunmasını çok yadırgadım ve üzüldüm.

Dedim ki: “Orada dövme kelimesi nedir?”

Dedi ki: “Darabe”

Dedim ki: Darabe Allah, darbı mesel, darebna, edrib lehu, yadribe, bunları nasıl çeviriyorsunuz?

Darabe kelimesi; vurgulamak, isabet, darbe, sarsmak, vurmak, kendine getirmek, anlamlarına gelir, diye izah etmeye çalıştım.

Dedi ki: “Yüzyıllardır bu böyle biliniyor, siz bunu değiştiremezsiniz?”

Dedim: “Siz gerçekten ciddi misiniz, bir bayan olarak, bir ilahiyatçı olarak kadınlar bazı durumlarda dövülmeli mi diyorsunuz?”

Dedi: “Evet, serkeşlik yaptığında dövülebilir, bu böyle bililir.”

Dedik: “Neden kadınlar dövülüyor, onlar hata yapabilir, ondan dövülmesi gerekir diye biliniyor, peki erkek hata yapmaz mı, erkek hata yaptığında peki onu kim dövecek, böyle bir mantık yok, hele bir bayanın kadınlar dövülmeli demesi gerçekten beni şok etti” dedim.

“Yüzyıllardır meâller böyle, siz değiştiremezsiniz” dedi.

“Kelimelerin farklı anlamları vardır, biz buna göre çalıştık” dedik.

Ve dedik ki; “hocam siz bir meâl çalışın ve Türkiye’de bu bir ilk olur.”

“Ben bir bayanım” dedi.

“Hocam siz öncelikle bir insansınız, lütfen meâl çalışın, çünkü Türkiye’de hep erkekler meâl çalışmış, siz lütfen çalışın hocam” dedik ve yanından ayrıldık.

İşte, beyinlerimiz nasıl etkilenmiş ki, kadını dövün meâli normal karşılanıyor.

Allah adına, din adına söylenen sözleri, Allah’a olan, dine olan saygımızdan dolayı hemen doğru kabul ediyoruz.

Aslında böyle olmamalı.

Her söz araştırılmalı, aslı nedir diye düşünölmeli.

Hucurât Sûresi 6. âyette çok güzel bir uyarı vardır: “Ey iman edenler! Size bir bilgi geldiğinde, o bilginin doğru olup olmadığını, bozgunculuk meydana getirip getirmediğini iyice araştırın, yoksa bir bilgisizlik içinde zarar veren kimselerden olursunuz.”

İnsan kendine sunulan her bilgiyi araştırmalıdır.

Hemen inanmamalıdır, hemen redde etmemelidir.

Kur’ân’ın başka bir uyarısı da şöyledir:

Hadîd Sûresi 14: “Ve garrekum bi Allâh el garûr.”

Meâli: “Ve aldaticılar sizi Allah ile aldattı.”

Aldatan bizleri, Allah diyerek, din diyerek, Kur’ân diyerek aldatabilir.

Anlamaları değiştirilmiş kelimeleri asıl zannedip anlatıyor olabilir.

Bunu masum bir gönülle de yapabilir.

Öyle inanyordur, Allah’a olan inancından yapıyordur.

Belki kendi de aldanmıştır, farkında bile değildir.

Şimdi sormak gerekir, aldaticı bizleri Allah diyerek, din diyerek aldatıyor ise;

Câmileri, kiliseleri, havraları yani tüm ibadethaneleri etkisi altına almış olabilir mi? İbadethaneleri yönetiyor olabilir mi?

Aldaticının aldatma alanı din ise; inanç gruplarını, toplumu, etkisi altına almış olabilir mi?

Oraları yönlendiriyor olabilir mi?

Aldaticının aldatma alanı din ise; cemaatleri, tarikatları, mezhepleri etkisi altına almış olabilir mi?

Oraları yönlendiriyor olabilir mi?

Bizleri ibadetlerle, virdlerle, zikirlerle, dini sohbetlerle bağlıyor olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; Kur'ân meâllerini, İncil, Tevrat çevrimlerini kendi çıkarına göre çevirmiş olabilir mi?

Asıl anlamını örtmüş kendi çıkarına göre meâl etmiş olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; tüm dini kitapları, kırsaları, hikayeleri, kendi çıkarına göre düzenlemiş olabilir mi?

Aldatıcının aldatma alanı din ise; kendini hidâyet bulmuşlukla, seçilmişlikle, makam-mevki sahibi göstermekle yani diğer insanlardan üstün göstermekle aldatıyor olabilir mi?

Acaba hepimiz bir şekilde aldatılmış, aldanmış ve aldatıyor olabilir miyiz?

Âyette belirtildiği gibi, din adına duyduğumuz her sözün aslını, ilmi değerini araştırmalıyız.

Yüzyıllardır okuduğumuz meâllerin bazı yerlerinden rahatsız olsak da, Allah korkusundan, dinden çıkma korkusundan bir şey diyemedik.

Kur'ân'a karşı çıkıyormuş zannederler diye kimseye bir şey soramadık.

Kur'ân meâllerini sanki erkeklere inmiş gibi çevrim yapmışlar diyemedik.

Allah, sanki erkeği muhatab almış algısını sundular.

Kur'ân'da müellifler hep erkek zihniyeti üzere meâl yapmışlardır.

Bir örnek; Bakara Sûresi 232: "Ve izâ tallaktumun nisâe."

Bu âyeti hep "kadınları boşayacağınız zaman" diye çevirmişler.

Erkeğe sesleniş algısı vermişler.

Kadının boşanma hakkını yok saymışlar, kadını yok saymışlardır.

Kur'ân meâllerinde müellifler; nikah hakkı, boşanma hakkı erkeğindir algısıyla çevrim yapmışlardır.

Oysa âyetler çok dikkatlice incelendiğinde bambaşka anlamlar karşımıza çıkar.

Talak'tan maksat; bırakmak, terk etmek, ayrılmak, bâtil anlayış ve görüşlerini bırakmak anlamına da gelir.

Kişi kendi egosunu, kibrini, kinini, nefretini de boşayabilir, yani terk edebilir.

Kişi, bâtil şeyleri de terk edebilir, hakikate yönelebilir.

Talak âyetini hemen karısını boşamak gibi çevirmek, sanki Kur'ân erkeğe sesleniyor gibi bir algıya sebep olur.

Kur'ân, insana seslenir, ayrımcılık yapmaz.

Kur'ân, kadını yok saymaz.

Nisâ Sûresi 1. âyet “Yâ eyyuhân nâs.” Ey insanlar diye başlar.

Lâkin müellifler âyetin devamı olan 3. âyette;

Diyanet: “Eğer, velisi olduğunuz mal sahibi yetim kızlarla evlenmekle onlara haksızlık yapmaktan korkarsanız onlarla değil, hoşunuza giden başka kadınlarla iki, üç ve dörde kadar evlenebilirsiniz; şâyet, aralarında adaletsizlik yapmaktan korkarsanız bir tane almalısınız” çevrimini incelediğimizde, ilk âyette sunulan nas kelimesinin erkek diye algı verilmesi ne kadar doğru olabilir?

Nisâ Sûresi 19. âyetin meâllerinde ise, yine nasıl bir algı veriliyor?

Lütfen düşünelim.

Nisâ Sûresi 19: “Yâ eyyuhâllezîne âmenû.”

Diyanet: “Ey iman edenler! Kadınlara zorla mirasçı olmanız size helâl değildir. Açık bir hayâsızlık yapmış olmaları dışında, kendilerine verdiklerinizin bir kısmını onlardan geri almak için onları sıkıştırmayın. Onlarla iyi geçinin.”

Burada da müellifler iman edenleri erkek gibi göstermiş, kadınları iman edenlerin içine koymamıştır.

Bir başka örnek de şöyledir.

Ahzâb Sûresi 49: “Yâ eyyuhâllezîne âmenû.”

Diyanet: “Ey iman edenler! Mü’min kadınları nikâhlayıp, sonra onlara dokunmadan (cinsel ilişkide bulunmadan) kendilerini boşadığınızda,”

Burada da “ey iman edenler” diye başlayan âyeti müellifler erkeğe hitap ediliyor muş gibi çevirmişlerdir.

Sanki kadınların iman etme durumu yokmuş gibi algı verilmesi ne kadar doğrudur? Lütfen düşünelim.

Bir başka örnekte şöyledir.

Mümtehine Suresi 10. âyet: “Ey iman edenler, mü’min kadınlar hicret ederek size geldikleri zaman, onları imtihan edin.”

Burada da müellifler, iman edenleri erkek olarak göstermişlerdir.

İbrâniceden etkilenmiş Arapçadaki her harf, İbrânicede olduğu gibi, bir anlam taşıyacak şekilde oluşturulmuştur.

Asla anlamsız yazılmamıştır.

Her harf varlığın ve varlıktaki niteliklerin sembolik yazılımlarıdır.

Yani oluşturulan her harf varlığın iç ve dış âleminin sembolik yazılımlarıdır.

İşte meâl incelemesi yapanlar harfleri iyi incelemelidir ve her harfin anlamına ulaşmalıdır.

Harf Etimolojisi bilimi çok önemlidir.

Harf Etimolojisi; harflerin taşıdığı anlamları bulma bilimidir.

Harfler oluşmadan önce şekil yazıları vardı.

O şekil yazıları bile bir anlamı ifade edecek şekilde oluşturuldu.

İşte Kur'ân'ı anlamaya çalışan her insan, harflerin ve kelimelerin aslî anlamlarını mutlaka araştırmalıdır.

Çünkü asıl maksat sunulan mânâyâ erişmektir.

Yoksa bir cümle içinde sunulan asıl mânâyâ ulaşamayız.

Her kişinin görevi Kur'ân'ı layığıyla anlamaktır.

Kâinatı ve insan bedenini Kur'ân bilmeliyiz.

İşte bunun için Kur'ân'ı layığıyla anlamalıyız.

Oradaki sunulan hakikatleri çok iyi anlamalıyız.

Yoksa kadını insan yerine koymazsak,

Nisâ kelimesinin aslını iyi bilmezsek,

Kadınları dövün, 2 şer 3 er 4 er kadın alabilirsiniz...

İri gözlü huriler verilecek...

Dul kadınlar, bakireler verilecek...

Memeleri yeni çıkmış sayısız kızlar verilecek, diye meâl yaparsak...

Erkekerkil bir zihniyetle okursak, ne kadar Hakk'a uygun olur çok ama çok düşünmek gerekir.

Hazreti Muhammed “kadın erkek eşittir” dediğinde, O güzel insanla alay ettiler.

Çağrı filminde, tarihte yaşanmış şöyle bir sahne geçer.

Amr bin As: “Şimdide kadınlar için düşündüklerini anlatsınlar.”

Cafer-i Tayyar: “Allah kadını erkeğe eş olsun diye yaratmıştır. Erkekten farklıdır; ama onunla eşittir.”

Amr bin As: “Eşit mi? Satın alırsız kadınları yedirir, giydirir, kullanır, sonrada başımızdan atarız. Hiç kadın, erkekle eşit olabilir mi?”

(Necaşi'nin sarayında herkes kakhaha atar)

Cafer-i Tayyar: “Allah insanı bir kadın ve bir erkekten yarattı. Amr, seni karnında taşıyan anaya saygın bütün kadınlara yansımalı.”

Evet, bugün de zihniyet hâlâ aynı devam etmektedir.

İnanç gruplarında olan kimselere sorsak: “Kadın erkek eşit mi?”

Çoğu kimseden şu cevabı alırız: “Kadın erkek hiç eşit olabilir mi?”

Maalesef inanç grupları hep aynı düşüncelerde kalmıştır.

Kur'ân, İnsana seslenir.

İnsanlık makamı, erkeğin ve kadının kendi bedeninde ulaşması gereken makamdır.

İnsan, kadından da erkekten de olur.

Her kim ki kendi bedenindeki özü anlarsa işte o insandır.

Kur'ân; kadın erkek ayrımı yapmaz.

Kadını asla eşya yerine koymaz,

İnsan makamına gelen kimse cinsiyet ayrımcılığı yapmaz.

Şimdi, Nisâ Sûresinde geçen; İnfak kelimesini inceleyelim
İnfak, ihtiyaç fazlasını dağıtmak diye bilinir.

Peki bu bilgi doğru mudur?

Din adına birilerinden para, mal istemek doğru mudur?

Kur'ân'da infak nasıl anlatılır?

Bakara Sûresi 219: “Yeselûne ke mâzâ yunfikûn kul el afv.”
Meâli: “Sana infakın nasıl olacağını sorarlar. De ki: O bir bağışlamadır.”

Kur’an’da görüyoruz ki; İnfak bir bağışlamadır.

Arapça, Afv kelimesinin karşılığı bağışlamadır.

Burada kendimize sormalıyız; bağışlanacak olan nedir?

Neden infakı hep malını, paranı bağışla diye anlatmışlardır.

Bağışlanacak olan şey illede para mal mıdır?

İnsanın kendine nispet ettiği vücûdu Allah’a infak etmek olamaz mı?

İnfak, kişinin kendine nispet ettiği vücûdunun asıl sahibinin Allah olduğunu bilip, O’na her şeyiyle teslim olmanın adıdır.

Yani vücûdunun sahibini bilip, sahibine bağışlamanın adıdır infak.

İnfakın zıddı nifaktır.

Nifak içinde olmakta münafıklıktır.

İnfak; benim dediği bedeninin kendisine ait olmadığını bilip, asıl sahibinin Allah olduğunu bilip varlığından geçmektir.

Nifak; ikilikte kalmak, ikiyüzlü olmak, arabozculuk, ara açılmak, iki yuvalı, içi başka dışı başka, hep ikilik üzere olan, Allah ile arasına kendi varlığını koymak demektir.

Nifak kelimesinin aslı, tarla faresinden alınmıştır.

Tarla faresinin yaptığı yuva ile benzetilmiştir.

Tarla faresi iki yuva yapar, biri yüzeye yakındır, biri daha derindedir.

Buradan anlıyoruz ki, varlığının sahibini bilip tam teslimiyet içinde olmanın adı infak-tır.

Yani varlığını tastamam Allah’a bağışlamanın adı infaktır.

İşte, anlıyoruz ki infak, varlığını sahibine bağışlamaktır.

Nifak da, varlığını Allah ile arasına koymak, ben de varım demektir.

Allah'ın ulviyetinin yanında kişi ben de varım dememe-
lidir, bu da münafıklıktır.

Bağışlamış gibi görünüp kendi içinde kendine varlık is-
nat etmenin hâli de nifaktır. Bu halde yaşamamanın adı da mü-
nafıklıktır.

Çünkü infak içinde olan bilir ki, tüm varlığın sahibi Al-
lah'tır.

Yani kendi varlığının sahibini bilip, Allah'a tam teslimiyet
içinde olan, tüm varlığın da sahibinin Allah olduğunu bilir.

Ve asla kendine varlık isnat etmez, benlik, ego, gurur, ki-
bir içinde yaşamaz.

İkilik içinde yaşamaz, iki yüzlülük yapmaz,

Peki, neden bizlere hep infakı, malın fazlasını vermek
diye anlattılar.

İşte burada çok iyi düşünmeliyiz.

Çok iyi araştırmalıyız.

Asıl niyetleri iyi çözmeliyiz.

Kur'ân'da sunulan gerçek anlamı yakalamaya çalışmalıyız.

İşte Nisâ Sûresi 34. âyette geçen infak, meâlde de belir-
tildiği “ve onlar kendi varlıklarının sahibini bilip infak eder-
ler” hakikatidir.

Yina âyette geçen kânitin; boyun eğen, teslim olan, itaat
eden, kanıta teslim olan, şahit olan, saygı makamına erişen,
secde makamına erişen, sevgiyle teslim olan demektir.

Kunut duaları, bu kelimededen gelir.

Kunut kelimesi, kânitin, kânit, kânitat kelimeleri ile bağlantılıdır.

Kânitat; tüm varlığın teslimiyet içinde olmasıdır.

Tüm varlık Allah'a secde halindedir.

Kunut duaları, yatsı namazında kılınan vitir namazının 3. rekatında yani son rekatında okunan dualardır.

Vitr namazı, teklîğe geçilme boyutudur.

Tevhîd o makamda tecelli eder.

İkilikten geçip, teklîğe erme makamıdır.

Teslimiyet, tevekkül makamıdır.

Daim secdede durma makamıdır.

Kunut duası iki tanedir.

Allâhümme innâ nesteînüke

ve nestağfirüke ve nestehdîke

Ve nü'minü bike ve netûbü ileyke

Ve netevkkelü aleyke

Ve nüsnâ aleykel-hayra küllehû neşkürüke

Ve lâ nekfürük

Ve nahleu ve netrükü men yefcürük.

Meâli şöyledir:

Allahım! Yalnız Sen'den yardım buluruz, istiane ederiz.

Bize mağfiret eyleyensin, bize hidayet eyleyensin.

Senden emin olduk, mümin olduk, Sana tabi oluruz.

Sana tevekkül ettik.

Hayırlar sana aittir, sena-övgü sanadır.

Her zaman, her şeyde sana şükür içindeyiz.

Sana ait olan nimetleri, hikmetleri, tecellileri görmezden gelmeyiz, kafir olamayız.

Her tecellinin sahibi sensin, gafletli, hurafeyi, şirki terk ederiz, sana asla karşı gelemeyiz.

Diğer kunut duası şöyledir.

Allâhümme iyyâke na'büdü

Ve leke nüsallî ve nescüdü

Ve ileyke nes'â ve nahfidü

Nercû rahmeteke

Ve nahşâ azâbeke

İnne azâbeke bilküffâri mülhıg.

Meâli şöyledir:

Allah'ım! Yalnız Sana kulluk ederiz, yalnız senin kulunuz.

Bağlılığımız yalnız sanadır, secdemiz, birlik şuurumuz yalnız sanadır.

Yalnız Senin yolunda oluruz ve sana ait olan hakikatlere, hikmetlere erişmeye hazırız.

Rahmetin kaynağı sensin, senin rahmetine bağlı hareket ederiz.

Senin Zâtına sığınmakla, sıkıntıya düşmekten korunuruz.

Muhakkak ki sıkıntılarımız, kâfirliğimiz Sana sığınmakla son bulur.

Kânitin; her şeyiyle Allah'a teslim olan, O'nun birliğini her yerde gören, her an O'nunla olduğunu bilen, her an O'na secde içinde olan demektir.

İşte Kâmil kimse, Hakk yolunda olan talebeyi, kânitin makamına erişmesine yardımcı olur.

Nisâ Sûresi 34. âyette geçen hafız kelimesini de inceleyelim.

Nasıl ki Allah hafız esmasıyla tüm varlığı tecellileriyle tutar, korur, muhafaza eder.

Hakikat yolunda olanlar da Allah'a ait olan hakikatlere sahip çıkarlar, korurlar, ehli olmayana açmazlar.

Âyette geçtiği gibi; "Allah'ın bilinmeyen görünmeyen âlemi muhafaza ettiği gibi, onlarda hakikatlerin bilgilerini muhafaza ederler" suuruyla hareket ederler.

Ve âyette geçen; "Vellâti tehâfûne nuşûzehunne fe izûhunne-ki onlar itaatsizlik etmekten çekinirler ve onlar öğütlere uyarlar" edebiyetle hareket ederler.

Ve Hakk yolunda tâlebe, âyette belirtildiği gibi bir duruma düşerse, ona hakikatler en ince bir şekilde vurgulanır, anlatılır açıklanır.

"Vahcurûhunn fîl medâcû vadribûhunne- artık buldukları makamlardan hakikatlerin dışına çıkanlar olursa, onlara buldukları yerde hakikatleri vurgulayın."

Yine âyette belirtildiği gibi; "bundan sonra onlar, sizin söylediğiniz şekilde hakikatlere uyarlarsa, artık onlara başka bir yol göstermeyin" talebe hakikatlere uyarlsa, artık onlara başka bir yoldan bahsedilmez, hakikat yolunun kıymetini bilmesi gerektiği bildirilir.

Yoksa talebe hakikatten uzaklaşır, kibrin, ayrımcılığın, zalimliğin içine düşer.

İşte Nisâ Sûresi 34. âyette geçen "darabe" kelimesini kadınları dövün diye çevirmek, âyette geçen muhteşem hakikatini örtmektir.

Âyette geçen asıl vurgu, Hakk yolunda talebenin yetiştirilmesi ve ona hakikatlerin vurgulanmasıdır.

Ya da başka bir deyişle, nâs yolunda olan nisânın yetiştirilmesi, ona hakikatlerin vurgulanması ve ona Allah'a şahit olma yolunda yardım edilmesidir.

Maksat, Allah'ı anlamak O'na teslimiyet içinde olmaktır.

Maksat, Salih kimse olmak ve çevresine yardımcı olmaktır.

KADINLAR İNSAN DEĞİL Mİ

Kadın bir eşya mı?

Kadın insan değil mi?

Kadın; at, altın, gümüş, ekin gibi bir eşya mı?

Âl-i İmrân Sûresi 14. âyette meâli okuduğumuzda, sanki kadın; altın, gümüş, at, davar, ekin gibi adeta bir eşya olarak gösteriliyor.

İnsan demekle de sanki insandan maksat erkek gibi anlaşılıyor.

Meâllerde genelde müellifler, nas kelimesini erkek olarak çevirmişlerdir.

Böyle yapılan meâl ne kadar doğru olabilir?

Kadını insan yerine koymayan...

Kadını eşya yerine koyan...

Kadının ruhu yok diyen...

Kadın erkek hiç eşit olabilir mi?

Kadını alırsın, kullanırsın, başından atarsın, diyen müşriklerin sözlerini topluma din adına yayan...

Zihniyetler meâlleri böyle yapmış olabilir mi?

Lütfen inceleyelim ve düşünelim:

Âl-i İmrân Sûresi 14:

زُيِّنَ لِلنَّاسِ حُبُّ الشَّهَوَاتِ مِنَ النِّسَاءِ وَالْبَنِينَ وَالْقَنَاطِيرِ
الْمُقَنْطَرَةِ مِنَ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ وَالْخَيْلِ الْمُسَوَّمَةِ وَالْأَنْعَامِ
وَالْحَرَثِ ذَلِكَ مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَاللَّهُ عِنْدَهُ حُسْنُ الْمَآبِ

Zuyyine lin nâsi hubbuş şehevâtî minen nisâi vel benîne
vel kanâtîril mukantarati minez zehebi vel fiddati vel haylil
musevvemeti vel enâmi vel hars zâlîke metâul hayâtîd dünyâ
vallâhu indehu husnu meâbi

Zuyyine li el nâs	: Süs, sıfatlar, değerler, insanlar,
Hubbu	: Sevgi, muhabbet, aşk,
El şehevât	: Şehvet, tutku, arzulu, istekli,
Min en nisâi	: Kadınlar, nefsini bilme yolunda olan,
Ve el benîne	: Çocuk, evlat, oğullara, akıllı, temkinli,
Ve el kanâtiri	: Kantar kantar, çok fazla mal, birçok şey,
El mukantarati	: Biriktirilmiş, birçok şeyi elde etmek,
Min ez zehebi	: Altından, altın, öz,
Ve el fiddati	: Gümüş,
Ve el hayli el musevvemet	: İşaretli atlar, sahipli, damgalı, seçkin, sahibini belli eden,
Ve el enâmi	: Varlık, yaratılmış olan, hareket eden, davarlar,
Ve el harsi	: Kültür, tarla sürmek, ekinler, yetiştirmek, yiyecek, pulluk,
Zâlîke metâu	: Bunlar, fayda, yarar, menfaat,
El hayat el dünya	: Dünya hayatı, yaşam,
Ve Allah inde hu	: Allah, katında, yanında, ona ait,
Husnu el meâb	: En güzel, iyi, sığınak, ulaşmak, varılacak yer,

Diyanet Meâli: “Kadınlar, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi. Bunlar dünya hayatının geçimliğidir. Oysa asıl varılacak güzel yer ancak Allah'ın katındadır.”

Elmalılı Hamdi Yazır: “İnsanlara: Kadınlar, oğullar, yüklerle altın ve gümüş yığınları, salma atlar, davarlar, ekinler kabilinden şehavat sevgisi bezendi; fakat bunlar Dünya hayatın geçici meta’ı, hâlbuki Allah, akıbet güzelliği onun yanındadır.”

Mustafa İslâmoğlu: “Kadınlara, oğullara, altın ve gümüş cinsinden yığılmış servetlere, gözde nişan vurulmuş atlara, sürülere ve ekinlere tutkulu bir sevgi duymak insanoğluna cazip kılındı. Bütün bunlar dünya hayatının geçici zevkleridir, fakat en güzel gelecek Allah katındadır.”

Mehmet Okuyan: “Kadınlara, çocuklara, yığıla altın ve gümüşe, nişanlı atlara, (sağılabilen) hayvanlara ve ekinlere karşı aşırı düşkünlük o insanlara* çekici görünür. Bu(nlar), dünya hayatının geçimlikleridir. (Oysa) varılacak güzel yer, yalnızca Allah’ın katındadır.”

Tevhîd-i Kur’ân Meâli: Sevgiyle davranış insanların süsüdür. Kadınlar; çocuğu olmasının isteğinde, altın ve gümüş gibi mal biriktirmeye ve sahiplenmede ve yaratılmış olanla ilgilenmede ve yiyecek elde etmede daha arzuludur. Bunlar dünya hayatının faydalarıdır. Allah’a ait olan hakikatlere ulaşmak daha güzeldir.

Bu âyetin meâlini incelediğimizde çoğu müellif; “Kadınlar, oğullar, yük yük altın ve gümüş, salma atlar, davarlar ve ekinler gibi nefsin şiddetle arzuladığı şeyler insana süslü gösterildi” diye meâl etmişlerdir.

İnsana; kadın, altın, gümüş, at, davar, ekin süslü gösterildi diye çevrim yapılmıştır.

Oysa “Zuyyine lin nâsi hubb” diye başlayan âyet;

“Sevgiyle davranış insanların süsüdür.”

“Değerli olan, sevgi içinde davranmaktır.”

“İnsanlar için değer, birbirlerine sevgiyle yaklaşmalarıdır.”

Diye çevrilirse daha doğru olur.

Ve âyete devamla, kadının özelliklerinden bahseder.

Oysa müellifler, nâs'a erkek algısı vermişlerdir.

Nâs insan demektir.

Kadın da erkek de insandır.

Sadece erkeği insan olarak görmek, kadını görmemek hiç doğru değildir.

Şimdi lütfen düşünelim, kadın insan değil mi?

İnsandan maksat erkek mi?

Bu anlayış müşriklerin anlayışı değil mi?

Kadını insan yerine koymayan kesimlerin anlayışı değil mi?

Hazreti Muhammed zamanında ve öncesinde çoğu zihniyetler kadını insan yerine koymazlardı.

Kadının ruhu yok derlerdi.

Kadını alnan, kullanılan, satılan bir meta gibi görürlerdi.

Güzel insan Hazreti Muhammed “Kadın erkek farklıdır ama eşittir” dediğinde, Mekkeliler Hazreti Muhammed ile alay etmişlerdi.

Ne yazık ki bugünkü İslâm dünyası hâlâ aynı zihniyeti devam ettiriyor.

Kur’ân meâli diye yapılan meâllerin çoğunda maalesef bu algılara çok rastlıyoruz.

Kadın da erkek gibi bir insan değil mi?

İnsan, kadından da erkekten de olmaz mı?

Kadın ya da erkek dediğimiz kişiler kendilerindeki “İnsan” makamına ulaştıklarında “İnsan” adını almazlar mı?

Kadın vücûdu da erkek vücûdu da Allah'a ait olan hakikatleri taşıyan bir sistem değil mi?

Allah'ın hakikatleri yalnız erkek vücûdunda mı var?

Neden hâlâ bugün kendilerini İslâm sayan çoğu ülkede, kadın insan yerine konulmaz, kadın yarım görülür?

Neden, bazı İslâm ülkelerinde onlara nüfus kâğıdı vermezler, ehliyet alma izni vermezler?

Neden erkeğe çok eşliliği normal sayarlar?

Neden erkeğe çok kadın almayı normal sayarlar?

Neden küçük yaşta kızların evlenmesini caiz sayarlar?

Neden kızın rızasını almazlar?

Neden Hazreti Muhammed'in "kızlarınızı zorla evlendirmeyin, onlara rızalarını sorun" demesini görmemezlikten gelirler.

Neden kadınlara olan bakışımız, onları erkekten düşük seviyede görmek üzere.

Din adına okuduğumuz meâllerde bile kadını bir eşya yerine koyarlar?

Neden erkeğe, hem bu yaşamda hem ahirette sayısız kadını cinsellik adına sunarlar?

Neden cehennemın çoğu kadından oluşacak derler ve neden cennette erkeğe istediği kadar dullar, bakireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kız çocukları verilecek derler?

Bu gerçekten din olabilir mi?

Bu gerçekten İslâm olabilir mi?

Yoksa bunu yayanlar, İslâmı küçük gösteren, yok sayan zihniyetler olabilir mi?

Yoksa bu, İslâma terör dini, Müslümana terörist diyen zihniyetler tarafından bir kurgu olabilir mi?

Bir kişi annesine, kız kardeşine, eşine, kızına bunlar insan değil diye bakabilir mi?

Kadında “rahim” dediğimiz organ, Allah’ın rahîm esması ile aynı tutulmuştur.

Nasıl ki her varlık Allah’ın rahîmiyetinden süzülüp gelmiştir, insan neslide annenin rahmînden süzülüp gelmiştir.

Allah “rahim” taşıyan kadını insan yerine koymadı mı?

Allah “rahim” taşıyan bir canı yakabilir mi?

Yoksa Allah adına birileri binlerce yıldan beri zulüm mü sunuyor?

Hazreti Muhammed’in “kadın erkek eşittir” sözünü hangimiz gönlünle duydu.

O güzel insanın mücadelesini hangimiz anlayabildi ve hangimiz o güzel insanın yolunda mücadele ediyoruz.

Hazreti Muhammed döneminin müşrikleri; “kadın erkek hiç eşit olabilir mi? Muhammed ne dediğini bilmiyor” dediler.

O gün böyle inandılar, böyle dediler, çünkü atalarından gelen inanç böyleydi

Hazreti Muhammed’in sözleri ne kadar önemlidir:

“Kadın erkek eşittir.”

“Kadın bir insandır.”

“Erkek ondan üstün değildir.”

“Kadınlar erkeklerle aynı haklara sahiptir.”

“Kadın cennetin üstündedir.”

“Eşlerinize yediğinizden yedin, giydiğinizden giydirin, sakın onları dövmeyin ve onları incitecek çirkin sözler söylemeyin.”

“Kadınlar da erkekler gibi eğitim hakkına sahiptir.”

“Onlarda ilim öğrensinler.”

Onları döven, Allah'ın merhametinden uzaklaşmıştır.

“Eşine iyi davranan iyi biridir.”

“Eşler birbirinin haklarını gözetinler, birbirlerine iyi davranınlar.”

“Onlara yediğinizden yedin, giydiğinizden giydin, onları dövmeyin”.

“Onlara çirkin demeyin, fenâ söz söylemeyin!”

“Kadınlarınızla iyi geçinin; eğer onlardan hoşlanmadı iseniz bile!.. Olabilir ki bir şey, sizin hoşunuza gitmez de, Allâh onda birçok hayır takdîr etmiş bulunur.”

“Kadınların haklarını yerine getirme husûsunda Allâh'tan çekinin! Zira siz onları Allâh'ın bir emaneti olarak aldınız.” (Sahih-i Müslim)

“Sizin hayırlınız, kadınlarına hayırlı olan (iyi davranan) dır. (Müslim, Birr 149)

“Eşlerinize yediğinizden yedin, giydiğinizden giydin, sakın onları dövmeyin ve onları incitecek çirkin sözler söylemeyin.” (Ebu Davud, Nikak, 40-41)

“Kadınlara ancak kerîm olanlar ikrâm ederler (değerli olanlar değer verirler); onlara kötülük edenler ise leîm (kötü) kişilerdir.” (İbn Mace, Edeb 3; Ebû Davud, Edeb 6, Rikak 22, İ'tisam 3; Müslim, Akdiye 11)

“Cennet annelerin ayakları altındadır.” (Nesâî, Cihâd, 6)

“En güzel dünya nimeti, insanın sahip olabileceği nimetlerin en hayırlısı: Zikreden dil, şükreden kâlb ve insanın iman doğrultusunda (Müslümanca) yaşamasına yardımcı olan kadındır.” (Tirmizî, Birr 13)

“Kadınlar hakkında birbirinize hayır tavsiye ediniz!”

“Ey insanlar! Kadınların haklarına riâyet ediniz! Onlara şefkat ve sevgi ile muâmele ediniz! Onlar hakkında Allah’tan korkmanızı tavsiye ederim. Siz kadınları, Allah emâneti olarak aldınız; onların namuslarını ve iffetlerini Allah adına söz vererek helâl edindiniz!” (Müslüm, Hac,147)

“Allah sizden; kadınlara karşı iyi ve hayırlı olmanızı ister; çünkü onlar, sizin analarınız, kızlarınız veya teyzelerinizdir.”

“Mü’min bir erkek, mü’min bir kadına kızıp darılmasın! Eğer onun bir huyundan hoşlanmazsa, öbüründen memnun olabilir.”

“Kadınlara ancak asalet ve şeref sahibi kimse değer verir. Onları ancak kötü ve aşağılık kimseler hor görür.”

Hazreti Muhammed, o gün böyle onlarca güzel söz ettiğinde, bu sözleri küçümsediler, alay ettiler, güldüler.

Peki, ne değişti?

Bugün, kadın erkek eşit olarak görülüyor mu?

Kadın insan yerine koyuluyor mu?

Kadınlar, erkekler gibi aynı haklara sahip mi?

Kadın, erkek aynı meclislerde bulunup dini sohbetler dinleyebiliyor mu?

Evet, ne değişti?

İnanç topluluklarında kadın nasıl anlatılıyor?

Hâlâ şöyle anlatılmıyor mu?

Kadın erkek eşit değildir, dediler.

Erkek kadından üstündür, dediler.

Kadın dövülebilir, dediler.

Kadın şeytandır, dediler.

Kadınların çoğu cehennemliktir, dediler.

Kadından resûl nebî gelmemiştir, dediler.

Kadından imam olmaz, mürşit olmaz, dediler.

Kadın erkek aynı mecliste sohbet dinleyemez, dediler.

Kadın okula gitmesin, evinde otursun çocuk yapsın, dediler.

Kadın başını örtsün, saçının teli görünse cehennemde kızgın levhaların üstünde yürür, gibi onlarca sözlerle kadını aşağıladılar, insan yerine koymadılar.

Hazreti Muhammed'e karşı çıkanlar da aynı sözleri etmiyor muydu?

Hazreti Muhammed o güzel sözleri söyledi diye, ona saldırmadılar mı, onunla alay etmediler mi?

Peki ne değişti?

Bugün, kadın erkek eşit diyebiliyor muyuz?

Kadını Kâmillik makamında görebiliyor muyuz?

Kadın için, eşini seçme hakkı var diyebiliyor muyuz?

Yoksa hâlâ erkeğin çok eş hakkı var, cariyeler alma hakkı var mı diyoruz?

Kadının okuma, ilim öğrenme hakkı var diyebiliyor muyuz?

Hâlâ ülkemizdeki ve bazı ülkelerdeki inanç gruplarında, küçük yaşta kızların evlendirilmesi sanki dini bir emir gibi sanılıyor.

Neden, Hazreti Muhammedin; “kızlarınızı zorla evlendirmeyin, onlara rızalarını sorun, çocuklar arasında ayırım yapmayın” demesini duymazdan geliyorlar.

Neden, kadını adeta kullanılacak bir eşya imiş gibi görürler?

Neden, kadın erkek eşit değildir, kadının ruhu yoktur, onların çoğu cehennemliktir, derler?

Neden cehennemin çoğu kadından oluşacak derler ve neden cennette erkeğe istediği kadar dullar, bakireler, memeleri yeni çıkmış sayısız kız çocukları verilecek derler?

Mekkeli müşriklerin inançlarını bugün aynısı ile devam etmiyor mu?

Mekkeli müşrikler, kadınların çoğu cehennemlik derken, onlar şeytandır derken, bugün aynı sözler edilmiyor mu?

Oysa Hazreti Muhammed; cennet kadınların ayağı altındadır, derken, bugün bile tam tersi anlatılmıyor mu?

Kadınların çoğu cehennemlik, onlar şeytandır diye öğretilmiyor mu?

Ne değişti?

Hazreti Muhammed'in sözlerini anlayabildik mi?

Onu anlayabildik mi?

Onu gönlümüzle duyabildik mi?

Onun yolunda olabildik mi?

Bugün de Mekkeli müşriklerin inancı devam etmiyor mu?

Hatta, Mekkeli müşriklerin inançlarını Kur'ân meâllerine yansıtmadık mı?

Kur'ân'ı onların inançlarına göre çevirmedik mi?

Bazı örnekler verelim.

Kadından, resûl nebî gelmedi dediler.

Peki, bu doğru mudur?

Kadını insan yerine koymayan zihniyetler, kadından resûl, nebî gelmedi diyenler olabilir mi?

Böyle meâlediler:

Nahl Sûresi 43: "Ve mâ erselnâ min kablike illâ ricâlen nûhî ileyhim."

Diyanet İşleri: "Senden önce de ancak, kendilerine vahyettiğimiz birtakım erkekleri peygamber olarak gönderdik."

Tevhîd-i Kur'ân Meâli: "Senden öncede vahyimizi alan kâmil insanlar, Bizi bildirmekten başka bir şey için açığa çıkmadı."

Görüldüğü gibi, rical kelimesini erkek diye çevirdiler.

Oysa rical kelimesi; kâmil kimse, er kimse, konusuna vakıf olan kimse, ihtisas sahibi kimse, Devleti yöneten kimse, makam sahibi olan kimse, aslına rücu etmiş kimse, Hakk ile Hakk olmuş kimse, demektir.

124.000 peygamber geldi, hepsi erkekti dediler.

Oysa hepsi er kişiydi, kâmil kişiydi.

Erlik, er kişi olmak, kâmil kişi olmak, erkek olmak demek değildi.

Er kişi, kâmil kişi, kadından da erkekten olur.

Hazreti Havva, Hazreti Sâre, Hazreti Hâcer, Hazreti Asiye, Hazreti Meryem, bir resûl, bir nebî değil midir?

Erkek kadından üstündür dediler ve bunu meâllere yansıttılar.

Nisâ Sûresi 34. âyeti, “erkek kadından üstündür” diye meâlleddiler.

Oysa orada da “rical” kelimesi vardır.

Orada da rical kelimesini “erkek” diye çevirdiler.

Fadıl kelimesini üstünlük diye çevirdiler.

Oysa fadıl kelimesi; fazilet, değer, lütuf, anlamlarına geliyordu.

Nisâ Sûresi 34: Tevhîd-i Kur’ân Meâli: “Ehil kimseler; nefsini bilme yolunda olanları hakikatleri anlamaları için yetiştirirler.”

Evet, kadını insan yerine koymayan, kadını eşya yerine koyan zihniyetler, Hazreti Muhammed’i anlayamadılar.

Maalesef bugün de aynı zihniyet devam etmektedir.

Peki, bizler anlayabildik mi?

Bugün de günümüzde hâlâ; cennette dullar bakireler verilecek, memeleri yeni çıkmış kızlar verilecek, istediğiniz kadar kadın verilecek, zihniyeti devam etmektedir ve bu inancı Kur’ân meâllerine çevrim olarak yansıtmışlardır.

Kur’ân’ı layıkıyla okuyabildik mi?

Kur'ân'ı layıkıyla anlayabildik mi?
Lütfen çok iyi düşünelim.
Bilelim ki dini bilen toplum kalkınır, ilimde ileri gider.
Bilelim ki dini anlayan toplum Dünyaya barış sunar, huzur sunar.

Dinin hakikatini bilen kimse, kadın erkek ayrımı yapmaz.
Erkeği büyük görüp kadını küçük görmez.
Kadına da erkeğe de ilim öğrenmek farzdır.

Fakültede Profesör olan, ilmi takip eden, kürsü başkanı olan bayana insan değil gözü ile bakmak, onu dışlamak nasıl bir karanlık düşünce olabilir?

Kadın olsun, erkek olsun, kendine arif olan, Hakk'ı anlayan insan makamına ulaşır.

Kadın olsun, erkek olsun, dini anladığında, Allah'ın ne olduğunu idrak ettiğinde, kendini ve her varlığı tutan ilâhi kudreti anladığında İnsan olur.

Tenezzüllü olur, tevâzulu olur.

Sevgi içinde, saygı içinde olur.

Dini anlayan Hakk'ı anlar

Hakk'ı idrak eden iman sahibi olur.

İmanı güçlü olan Mü'min olur

Mü'min olan İnsan olur

İnsan olan İslâm elbisesi giyer

İslâm olan çevresine huzur verir

ZALİMLEŞMEK

Kadını dövme, kadına yapılan en büyük bir zulümdür. Ve bunun olması gerektiğini topluma yayan da zalimdir. Daha çocuk iken beyinlere, zalimliğe yol açan bilgilerin ekilmesi ne kadar acıdır.

Toplumda her zaman, dinin emri sayılarak binlerce kadın zulüm görmektedir.

Bu kötülüğün savunulacak, bahane üretilecek bir yeri yoktur.

Gönlünde merhamet olmayanlar, zalimliğe kapı açacaktır. Zulmün temel kaynağı, Allah hakikatine erememektir. Merhamete erişememektir.

Allah hakikatine eren, gördüğü varlığın birlik sırrına erecektir.

Ve hiç bir varlığa zulüm düşünmeyecektir.

Kibir, yargılamak, hor görmek, dışlamak, kâfir görmek, kâfirin malı helaldir demek, nice zulme kapılara açacaktır.

Gel kardeşim zalimlik nedir bilelim.

Kendimize ve çevremize bilerek ya da bilmeden nasıl zulüm ettiğimizi anlayalım.

Beynimize ekilen; yargılayıcı, öteleyici, hor görücü bilgilerin bizi ne hâle getirdiğini düşünelim.

Zalimliğin bizleri Allah'ı anlamaktan nasıl uzaklaştırdığını anlayalım.

Cum'a Sûresi 5: "Ve Allah lâ yehdîl kavmez zâlimîn."

Ve Allah lâ yehdî : Allah, yok, hidâyet, kılavuz, önder, yol gösteren,

El kavme ez zâlimîn : Kavim, zalim kimseler, haksız adaletsiz kişiler,

Meâli: "Zalimlik içinde olan kimseler, Allah'a yol bulamazlar."

Ya da "Zalimlik içinde olan kimseler, Allah'ın hakikatlerine erişemezler."

Zalim bir kimse zalimliğini bırakmadığı müddetçe Allah'ın gösterdiği yolu bulamaz.

Yol gözünün önünde kendi bedenindedir, ama zalimlik onun gözünü kapatmıştır bundan dolayı o Hakk'ın yolunu göremez.

Allah bizlere tüm varlıktan hakikat yolunu gösterir.

Lâkin bizler bir zulüm içinde olduğumuzdan dolayı gösterilen yolu göremeyiz.

Zalimlik gözümüzü karartmıştır.

Zalimlik, hakikati düşünmez eylemiştir.

Dedikodu ve çekiştirmenin dahi zalimlik olduğunu anlayamadık.

Dünya çıkarı için zalimleşmek, makam peşinde koşmak, makam için birilerini ezip geçmek, yalan söylemek birilerinin hakkına girmektir.

İbadetlerini bile çıkar için yapmak kişinin kendine yaptığı kötülüktür.

Birilerine kendini, inancını, ibadetini, milletini üstün göstermek zalimlikdir.

Kendi çıkarın için yalan söylemek zalimlikdir

Emaneti ehline vermemek zalimlikdir.

İnsanları inançlarına göre ayırmak, hedef göstermek zalimlikdir.

Senin adamın benim adamım deyip iş vermek veya vermemek zalimlikdir.

İnsan her zaman kötülüğün kaynağını düşünmelidir.

Hayır da şer de Allah'tandır demek, nice kötülüğe kapı açacaktır.

Kur'ân'da birçok yerde;

Allah kötülük vermez...

Allah'ta kötülük yoktur...

Allah kulları için kötülüğü irade eden değildir...

Şüphesiz Allah zerre kadar kötülük vermez, gibi onlarca âyet vardır.

Kur'ân'ı başından sonuna kadar incelediğimiz de bir tek âyette bile, kötülüğün Allah'tan geldiğine dair bir âyete rastlamıyoruz.

Peki, sormak gerek:

Kötülük nereden gelir?

Kötülüğün kaynağı nedir?

Toplumda neden kötülükler vardır?

Neden İnsanlar;

Birbirlerine zarar verir?

Birbirlerini kullanır?

Arkasından konuşur, çekiştirir?

İrzına namusuna göz diker?

Hırs ve tamah içindedir?

Kişilerin malına-mülküne, ırzına namusuna, makamına göz diker, yemeğine göz diker?

Neden küçük görür, hakaret eder, iftira eder, yalan söyler?

Neden öldürür, yaralar, kavga çıkarır?

Yani insan neden kötülük yapar?

Kur'ân'da sunulan âyetleri dikkatlice incelemeliyiz.

Kâf Sûresi 29: "Ve mâ ene bi zallâmin lil abîd."

Meâli: "Kullarım için bir kötülük veren değilim."

Âyette; "ma ene- ben değilim" anlamı taşır.

Yani, ben "kullarıma kötülük veren değilim" mesajı ile kötülüğün kaynağını iyi anlayın ihtarı vardır.

Mu'min Sûresi 31: "Ve ma Allah yurîdu zulmen lil ibâd."

Meâli: "Allah kulları için kötülüğü irade eden değildir."

Nisâ Sûresi 40: "İnnallâhe lâ yazlimu miskâle zerreh."

Meâli: "Şüphesiz Allah zerre kadar kötülük vermez."

Nisâ Sûresi 40. âyette çok önemli bir vurgu vardır.

"Allah zerre kadar kötülük vermez."

Yani, "zerre kadar da olsa kötülük Allah'tan gelmez" diye bizlere kötülüğü Allah'ta aramayın ihtarı var.

Peki, kötülük nereden gelir?

Niye bizlere yıllarca kötülük Allah'tan gelir diye öğrettiler.

Kaderin açılımını, hayır da şerde Allah'tandır diye öğrettiler.

Kur'ân, apaçık kötülükleri kendinizde arayın diyor.

Allah insana; akıl, kâlb, şuur, firaset, tercih etmek kabiliyetleri vermiştir.

İnsan bu kabiliyetleri görmezden gelmemelidir.

Bu kabiliyetler, insanın eğitimi için, insana bahşedilmiş lütuflardır.

Kişi kendini okuduğunda, kâinatı okuduğunda ve sonuçta Allah'ı anladığında Salih insan olur ve iyi haller içinde hareket eder.

Çocukken başlayan edebi ve ilmi eğitim çok önemlidir.

Çocuklarını iyi yetiştiren aileler, zalimliğin oluşmasının önüne geçerler.

İman ehilleri, toplumda zalimlik yapmazlar.

En'âm Sûresi 82: "Ellezîne âmenû ve lem yelbisû îmanehumbi zulmin ulâike lehumul emnu ve hum muhtedûn."

Meâli: "İman edenler inançlarını zulüm ile karıştırmazlar. İşte onlar güvenilir olanlardır ve onlar doğru yolu bulanlardır."

Yûsuf Sûresi 53: "İnnen nefse le emmâretun bis sûi illâ mâ rahime."

Meâli: "Doğrusu bir kişi elbette kendi isteklerinin zorbalığında olduğunda bir kötülük içinde olur. Ancak Rabbinin merhametini anlayanlar başka."

İşte insan, iman sahibi olan çevresine asla kötülük yapmayacaktır.

Kur'an'da bildirildiği gibi, zalimliğin kaynağı; benlik içinde olmak, kibre düşmek, öfkeli olmak, kindar olmaktır.

Saffat Sûresi: 64...68

64- Muhakkak ki o fena hallerin geldiği yerin kaynağı, benlik içinde olup kendine varlık isnat etmenin cehaletidir.

65- Şeytani hallerin başlangıcının çıktığı yer orasıdır.

66- İşte zalimler o hallerden beslenirler. Artık içlerini hep o hallerle doldururlar.

67- Sonra da muhakkak ki, öfke kızgınlık gibi karışık haller onların halleridir.

68- Sonra doğrusu onlar, elbette benlik içinde olup, kendine varlık isnat etmenin cehaletinde döner dururlar.

İşte, Allah hakikatini layıkıyla anlayamadığımızda bu durumlara düşüyoruz.

Ve gitgide zalimleşiyoruz.

Âyetlerden anlıyoruz ki:

Gerçekten bir insan, Allah'a iman ederse o asla ve asla zerre kadar bir zulüm içinde olmuyor.

Kendi isteklerinin zorbalığında olan kötülüğü açığa çıkarır.

Demek ki zalimlik kendi çıkarı için birilerine zorbalıkla davranmaktır.

Şeytani haller; benlik, öfke, kızgınlık, kendine varlık isnat etmenin hallerinden gelir.

Âyette “Rabbinin merhametini anlayanlar başka” diyor.

Yani “onlar zerre kadar da olsa kimseye kötülük yapamaz” diye bildiriliyor.

Rabbinin merhameti ne demek, iyi anlaşılması gerekir.

Allah'ın merhameti yerleri gökleri her şeyi kaplamıştır.

Bir yağmur damlasında, bir çiçekte, bir böcekte, aldığımız verdiğimiz her nefeste hep O'nun rahmeti vardır.

Kâlbler onun rahmetiyle atar.

Kulaklar onun rahmetiyle duyar.

Allah'ın rahmetinden uzaklaştığımız an şeytanlaşmaya, zalimleşmeye başlarız.

Bilelim ki şeytan diye ayrı bir varlık yoktur.

Anlayalım ki şeytan zalim kimseye denilir.

Zalimsen şeytan sensin.

Çevrene kötülük yapıyorsan şeytan sensin.
Fitnelik, fesatlık, hasetlik, kıskançlık içindeysen...
Kendini yüce görüyorsan, başkalarına hor bakıyorsan...
Birilerine avam, cahil deyip, kendini âlim sanıyorsan...
Kul hakkı yiyorsan, aldatıyorsan, çıkarın için zulüm ediyorsan...

Şeytan sensin, başka şeytan arama.

Şeytan senin düşmanın.

Zalimsen sen kendine düşmansın.

“El şeytân lekum aduv-şeytan sizin düşmanınız”

Dışarıda ayrı bir varlık olarak şeytan arama.

Zalimleşmiş kişide şeytanı ara.

Sen etrafına zulüm ediyorsan, kendinin şeytan olduğunu anla.

Şeytanı, kendi içindeki tüm zalimlik getiren; bilgilerde, duygularda, düşüncelerde, eylemlerde ara.

Şeytan, tüm kötülüklerin adıdır.

Seni Hakk'tan koparan her duygunun, düşüncenin adıdır.

Sana zulüm ettiren, her eylemin adıdır.

Kibir, gurur, küçük görme, kendini yüce görme gibi duyguların mı var?

Kibirle mi davranıyorsun?

Başkalarına hor mu bakıyorsun?

Yaratılan herhangi bir varlığı küçük mü görüyorsun?

Nisâ Sûresi 120: “şeytânü illâ gurûrâ- şeytan gurur içinde, kibir içinde olandır.

Şeytan sensin, başka şeytan arama.

Birileri hakkında kötülük mü düşünüyorsun?

Birilerine zulüm mü ediyorsun?

Kendini, inancını, ibadetini üstün mü görüyorsun?

Kendi çıkarın için başkalarını aldatıyor musun?

Allah diyerek, kitap diyerek, din diyerek kendi çıkarın için başkalarını kandırıyor musun?

Fâtır Sûresi 5: “Ve lâ yegurrenekum bi Allâh el garûdikkat edin, aldaticılar sizi Allah diyerek aldatmasın.”

Aldatan, suistimal eden, çıkarın için yaklaşan, süslü sözlerle karşındakini kandırmaya çalışan, başkasının hakkını yiyen biri misin?

İşte başka şeytan arama, şeytan sensin.

Başkalarını Allah diyerek, cehennem diyerek korkutuyor musun?

Beyinlere korkular mı aşıyorsun?

Din adına korkular mı salıyorsun?

Allah sevgisinden değil de, korkulardan mı bahsediyorsun?

“El şeytânü yuhavvifu- korkutan şeytandır.” Âl-i İmrân Sûresi 175

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

Kendin gibi inananlarla buluşup, başka inançta olanlarla alay mı ediyorsun?

Onların inançlarını, ibadetlerini, ibadethanelerini hor mu görüyorsun?

Kendini cennetlik, onları cehennemlik mi görüyorsun?

Senin gibi ibadet etmeyene, senin gibi giyinmeyene hor mu bakıyorsun?

Bakara Sûresi 14: “Kendileri gibi inananlarla karşılaştıklarında, biz de iman ettik, derler ve kendileri gibi şeytani

hallerde olanlarla beraber olduklarında, biz onları önemsemedik sadece alay ettik, derler.”

İşte başka şeytan arama şeytan sensin.

Başkalarının haklarını yiyip onları yoksul mu bırakıyorsun?

Fakir kimselerle alay mı ediyorsun?

Kendini üstün, yüce mi görüyorsun?

Bir benlik içinde mi hareket ediyorsun?

Bakara Sûresi 268: “El şeytânü yeidukumul fakra ve yemurukum bil fahşâi.”

İşte başka şeytan arama, şeytan sensin.

Kendini yüce görüp, başkalarını küçük mü görüyorsun?

Kendini daha hayırlı mı sanıyorsun?

İnsanları dış yapısına göre mi yargılıyorsun?

Ben ondan hayırlıyım hissiyle mi yaşıyorsun?

Kendini, inancını, yolunu kutsal görüp, başkalarını küçük mü görüyorsun?

“Ene hayrun minhu-Ben ondan hayırlıyım” Sâd Sûresi 76

İşte başka şeytan arama, şeytan sensin.

Riya- gösteriş içinde misin?

Etrafına hava mı atıyorsun?

Mâlik’ül mülk olan Allah’ı unutup, malı mülkü kendine nispet edip, şumarma içinde misin?

İhtiyacı olanlara yardım ederken gösteriş içinde mi yapıyorsun?

Nisâ Sûresi 38: “Riae, men yekun el şeytânü- riya-gösteriş içinde olan şeytandır.”

İşte başka şeytan arama, bunları yapıyorsan şeytan sensin.

İnsanların arasını açıyor musun?

Bölücülük yapıyor musun?

İnsanları birbirine kıskırtıyor musun?

İnsanları gruplara ayırıp bölüyor musun?

İnsanların arasına husumet sokuyor musun?

Yani toplumda zalimlik yapıyor musun?

Mücadele Suresi 19: “Hizbu el şeytân- bölen, ayırıştıran, gruplaştıran şeytandır.”

İşte başka şeytan arama, bunları yapıyorsan şeytan sensin.

Birilerinin aklına; azdırma, sapma, öfke, kin, nefret mi sokuyorsun?

Hakk'ı bırakıp kendi zanlarını, çıkarlarını ilâh mı ediniyorsun?

Kendine putlar mı ediniyorsun?

Nisâ Sûresi 60-76: “El tağut, el şeytan, tağut içinde olan şeytandır.”

İşte başka şeytan arama, bunları yapıyorsan şeytan sensin.

Kin, nefret, öfke, intikam içinde misin?

Birilerinin aklına, birileri hakkında kin, nefret, öfke mi ekiyorsun?

Kıskançlık, hasetlik, fesatlık içinde misin?

Birilerinin aklına, birileri hakkında kıskançlık, hasetlik, fesatlık mı ekiyorsun?

Ve bunları ekerek Allah'ı anlamaktan mı uzaklaştırıyorsun?

Haksız kazanç, hırsızlık, mala çökme içinde misin?

Mâide Sûresi 91: “El şeytan, adâvete vel bagdâe fil hamri vel meysiri.”

İşte başka şeytan arama, bunları yapıyorsan şeytan sensin.

İşte ey kardeşim!

Bak kendine, kendini muhasebe et.

İçinde zalimlik duygusu var mı?

Başkalarına karşı hor bakma var mı?

Kendini yüce görme var mı?

İnancını, ibadetini, başka inançlarda olandan büyük mü görüyorsun?

Dedikodu, çekiştirme içinde misin?

Başkalarının hakkına giriyor musun?

Çevrene karşı zalimlik ediyor musun?

Fitnelik, hasetlik, fesatlık, kıskançlık duyguların var mı?

Tertemiz çocukların beyinlerine ayrımcılık ekliyor musun?

Beyinlere Allah'tan uzaklaştıran bilgiler ekliyor musun?

İşte bunları yapıyorsan, başka şeytan arama.

Şeytan sensin.

Şeytanlaşan kişi, kadın da döver, çocuk da döver, çevresine her türlü kötülük yapar.

İşte her kişi kendine dönmeli.

Kendi duygu ve düşüncelerinde kötülük var mı muhasebe etmelidir.

Bilmeliyiz ki duygu ve düşüncelerimizde kötülük varsa, bu eylem olarak dışarı çıkar.

Hakk'ı hakikati bilmeyen her kişi, kibrin içine düşebilir.

Birilerini yargılayabilir, hor görebilir, dışlayabilir, hedef gösterebilir.

Nasıl zalimleştik, nasıl gaddarlaştık?

Nasıl bir Tanrı inancına sürüklendik.

Kadını dövün meâllerinin yanında, insanlara nasıl meâl-ler okuttuk, anlattık.

Son dönemlerde neden çoğu insan dinden soğuyor,
Kur'ân'dan uzaklaşıyor.

Bizlere, nasıl bir Tanrı inancını kodladılar?

Bizlere nasıl Kur'ân meâlleri sundular okuttular?

Bize, kendi zanlarında var ettikleri bir Tanrı'yı mı em-
poze ettiler?

Yoksa bizi ve cümle varlığı var eden bir Tanrı inancına
mı yönlendirdiler?

Bize, Tanrı diye neyi anlattılar.

Bize Kur'ân diye nasıl meâller sundular.

Öfkeli, hiddetli, intikamcı bir Tanrı tasviri ne kadar doğ-
ruydu?

Kadını dövdüren bir Tanrı tasviri ne kadar doğrudu

Yoksa anlattıkları, öfke dolu, hiddet dolu, zalimlik dolu,
kendileri mi idi?

Yoksa bize anlattıkları, kendi zanları mı idi?

Yoksa anlattıkları, kendileri mi idi?

Herkes anne babadan gelen bilgilerle bir Tanrı'ya inandı.

Peki, bize inandırılan ve bizimde inandığımız Tanrı neydi?

Biz nasıl bir Tanrı'ya inandık?

Nasıl bir meâl okuduk.

Anne babamızın ve toplumun zanlarla anlattığı, ama hiç
şahit olmadığımız bir Tanrı'ya mı inandık?

Yoksa, varlıkta tecellileriyle kendini gösteren, şahit oldu-
ğumuz bir Tanrı'ya mı inandık?

Yani; anne babamızın ve toplumun hevâsıyla inandığı,
zanlarıyla kendilerinin var ettiği bir Tanrı'ya mı inandık?

Yoksa, bizi var eden bir Tanrı'ya mı inandık?

Nasıl bir Kur'ân meâli okuduk?

Hazreti Muhammed'in siyerine, yani onun anlayış ve yasantısına uygun mu?

Yoksa müşriklerin inancını yansıtan bir meâl mi okuduk?

Çevrilen Kur'ân meâllerinde nasıl bir Tanrı tarif edildi.

Nasıl bir Tanrı'ya inandırıldık?

Bir bir inceleyelim:

(Aşağıdaki örnekler mevcut meâllerden alıntıdır)

Acı çektirmek isteyen bir Tanrı inancı:

Nisâ Sûresi 56: "İnkâr edenleri ateşe sokacağız, derilerini pişirip acı çektireceğiz"

Öfkelenen bir Tanrı inancı:

"Geberesice, kahrolasica, lanet olasica, canı çikasica."
Abese Sûresi 17, Müddessir Sûresi 19

Kuluna; soysuz, zina mahsulü, soyu belirsiz, fırıldak diyen bir Tanrı tasviri:

Kalem Sûresi 13: "zorba, soysuz, damgalanmış, çirkin, kötü huylu soysuz, kaba, şerefsiz, zina mahsulü, damgalı dalkavuk, soyu belirsiz, soysuz yardakçı, kaba, kof, asalak, fırıldak."

Kuluna sinirlenip canları çıksın diyen bir Tanrı inancı:

Zârîyat Sûresi 10-11: "Yalancılığı itiyat edinenlerin, bilgisizliğe saplanıp kalanların canları çıksın!."

Gökten yıldırım gönderen kulunu çarpan bir Tanrı tasviri:

Rad Sûresi 13: "Yıldırımları gönderir de onlarla dilediğini çarpar."

İntikam alan, suda boğan bir Tanrı tasviri:

Arâf Sûresi 136: "İntikam aldık da hepsini denizde boğduk."

Secde Sûresi 22: "Günahkârlardan intikam alacağız."

Lanetleyen, gözleri kör eden, kulakları sağır eden bir Tanrı tasviri:

Muhammed Sûresi 23: “Allah’ın lanetlediği, sağır kıldığı ve gözlerini kör ettiği bunlardır.”

Kulu dua etmediği zaman, kuluna küsen, ona değer vermeyen bir Tanrı inancı:

Furkan Sûresi 77: “Duanız olmasa, Rabbim size ne diye değer versin.”

İnsanların çoğunu cehennemlik yaratan bir Tanrı inancı:

A'râf Sûresi 179: “İnsanların çoğunu cehennem için yarattık”

Kadınları dövdüren bir Tanrı inancı:

Nisa Sûresi 34: “Yataklarında onları yalnız bırakın, nihâyet dövün.”

Dilediğine çocuk veren dilediğini kısır yapan bir Tanrı tasviri:

Şurâ Sûresi 50: “Dilediğine çocuk verir, dilediğini de kısır kılar.

Erkeklere memeleri yeni çıkmış sayısız kız veren bir Tanrı inancı:

Nebe Sûresi 33: “Ve memeleri yeni sertleşmiş yaşıt kızlar.”

Erkeklere dullar bakireler sunan bir Tanrı inancı:

Tahrim Sûresi 5: “Dul ve bâkire eşler.”

Kulunun üzerine gökten taş atan bir Tanrı inancı:

“Gökten üzerinize taş yağdırırım” Mülk Sûresi 17

Bazıları günah işledi diye; çoluk çocuk, kadın yaşlı demeden hepsini helak eden, suda boğan, toprak altında bırakan, yaşadığı yerleri altına üstene getiren bir Tanrı inancı:

Hûd Sûresi 82-83: “Emrimiz gelince oranın altını üstüne getirdik ve üzerlerine sağanak halinde, rabbin katında işa- retlenmiş taşlar yağdırdık.”

Kasas Sûresi 58: “Oysa biz, bolluk içinde azmış nice şe- hir halkını helâk etmişizdir.”

Necm Sûresi 53: “Altı üstüne getirilmiş şehirleri devi- rip yıktı.”

Gökten kullarının üstüne taş, mermi yağdıran, kasırğa gönderen bir Tanrı inancı:

Mülk Sûresi 17: ”Üzerinize taş, mermi yağdıran bir ka- sırğa göndermeyeceğinden emin misiniz?”

Maymunu da aşağılayan ve insana aşağılık maymunlar olun, diyen bir Tanrı inancı:

Bakara Sûresi 65: “Aşğılık maymunlar olun demiştik.”

Kuluna taş olun, demir olun diyen bir Tanrı inancı:

İsrâ Sûresi 50: “İster taş olun ister demir!”

Zalimi zalimlikte bırakan, zalimin zalimliğine göz yuman, zalimin topluma zalimlik yapmasına engel olmayan, zalimi doğru yola getirip, zalimliğini bitirmeyen bir Tanrı inancı:

Cum’â Sûresi 5: “Allah, zalimler topluluğunu doğru yola erdirmez.”

Kuluna; ateşten elbise giydiren, başlarından kaynar su döktüren, kulunu demir kamçılarla dövdüren bir Tanrı inancı: (Hacc Sûresi 19-22)

Tuzak Kuran bir Tanrı inancı:

A’râf Sûresi 183: “Onlara mühlet veririm, şüphesiz benim tuzağım çok çetindir.”

Kuluna beyinsiz diyen Tanrı inancı:

Bakara Sûresi 142: “İnsanların beyinsizleri.”

Hırsızın elini kestiren bir Tanrı inancı: (Mâide Sûresi 58)
Şairleri sapık, kötü, akılsız gören bir Tanrı inancı: (Şuâra Sûresi 224)

Şeytanı görevlendiren, şeytanın şeytanlık yapmasına izin veren bir Tanrı inancı:

Mücadele Sûresi 10: “şeytan, Allah’ın izni olmadıkça, mü’minlere hiçbir zarar veremez.”

Kuluna kötülük dileyen bir Tanrı inancı:

Ahzâb Sûresi 17: “Allah size bir kötülük dilerse”

Râd Sûresi 11: “Allah bir topluma kötülük diledi mi, ar-tık onun için geri çevrilme diye bir şey yoktur.”

Bazılarını köle, bazılarını efendi yapan bir Tanrı tasviri:

Rûm Sûresi 28: “Size verdiğimiz rızıklarda, emrinizde bulunan kölelerinizin de”

Verdiği rızıkta kimini aç bırakan, kimin üstün kılan bir Tanrı inancı:

Nahl Sûresi 71: “Allah rızıkda kiminizi diğerlerine üstün tutmuştur.”

İncinen, incindi diye lanet eden, horlayıcı azap hazırlayan bir Tanrı inancı:

Ahzâb Sûresi 57: “Allah ve resûlünü incitenlere Allah, dünyada ve ahirette lânet etmiş ve onlar için horlayıcı bir azap hazırlamıştır.”

Kulunun elinden, diğer bir kulunu öldüren bir Tanrı inancı:

Enfal Sûresi 17: “onları siz öldürmediniz, onları Allah öldürdü”

Meâllerden böyle daha nice örnekler verebiliriz.

Kur’ân da değildir sıkıntı, yapılan meâllerdedir.

Kur'ân'ın mânâsı çok derinlerde kalmış, üstüne nice zalimce yorumlar konulmuştur.

Yapılan meâlleri incelediğimiz zaman, sanki erkeğe indirilmiş, her şeyi erkeğe sunmuş bir Tanrı algısı vardır.

Erkekerkil bir sesleniş algısı vardır.

Şimdi kendimize lütfen soralım:

“Nasıl bir Tanrı'ya inandırıldım?”

“Anne baba ve toplumumun var ettiği bir Tanrı'ya mı inandım?”

“Yoksa beni var eden bir Tanrı'ya mı inandım?”

“İnanç boyutunda mı kaldım, iman boyutuna ulaşabildim mi?”

“Şahit olmadığım bir Tanrı'ya inanmam doğru muydu?”

“Kendi vücûduma dönüp, vücûdum nasıl var oldu, vücûdumda ve diğer varlıkta her an olmakta olan bu işleyiş nedir ve bunu kim yapıyor, anlayabildim mi?”

“Varlığın varoluşunu düşünüp, varlıkta delillere bakıp, varlığı var edene şahit olabildim mi?”

“Bizzat varlıkta olan âyetleri görebildim mi?”

“İlimle hareket edebildim mi?”

“Delillere, ispatlara dayalı hareket edebildim mi?”

“Ezanda, günde 20 defa okunan “Eşhedü” kelimesinin işaret ettiği, şahitlik makamına erebildim mi?”

“Eminlik, mü'minlik, kâmillik nedir anlayabildim mi?”

“İslâm'ı layıkıyla anlayabildim mi?”

“İslâm, Müslüman, Salih kimse nedir anlayabildim mi?”

“Var oluşu ve var edeni anlayabildim mi, şahit olabildim mi?”

Ve lütfen kendimize soralım:

Benim inandığım Tanrı ne?

Anne babamın anlattığı, atalarının da inandığı, zanlarıyla var ettiği bir Tanrı mı?

Yoksa beni var eden bir Tanrı mı?

Lütfen düşünelim, beni zalimliğe iten bilgiler, içinde yargı taşıyan bilgiler ne kadar doğru olabilir?

Kadını dövün diye sunulan meâller ne kadar doğru olabilir?

Zulme, kötülüğe yol açan bilgiler ne kadar doğru olabilir?

Her zaman düşünmeliyiz, araştırmalıyız.

Asla hurafelere kapılmamalıyız.

Var oluşu ve var edeni iyi anlamalıyız.

Bize şah damarımızdan yakın olan Allah'ı kendimizde ve her varlıkta bulmalıyız.

KERİH GÖRME

Gel kardeşim!

Yaratılan hiçbir şeyi kerih görme.

Her varlık Allah'ın zâtını taşır.

Yaratılan hiçbir varlığa abes bakma.

Allah abes bir şey yaratmadı.

Mü'minûn Sûresi 115: "E fe hasibtum ennemâ halaknâ-kum abesen ve ennekum ileynâ lâ turceûn."

Meâli: "Nasıl halk edildiğinizi hiç düşündünüz mü? Allah abes bir şey yaratmadı. Muhakkak ki siz, bizden geldiniz, bize döndürüleceksiniz."

Âyette ne güzel belirtilmiş.

Allah her varlığı hikmetlerle yaratmıştır.

Hiçbir varlık abes yaratılmamıştır.

Mü'minûn Sûresi 115: "Fe teâlallâhul melikul hakk lâ ilâhe illâ hû rabbul arşil kerîm."

Meâli: "İşte Allah; gerçek olandır, hakikatleriyle tüm varlığın sahibi olandır. İlâh yoktur, O vardır, her şeyi vücûdlandırır, bütün her yeri kaplayandır, tüm varlıktan asaletini gösterendir."

Allah her varlıktan gerçek olduğunu gösterir.

Her varlık O'nun zâtını gizler.

Her varlığa hikmet gözüyle bakan, hiçbir varlığı hor görmez.

Gel kardeşim!

Hiçbir şeye hor bakma.

Kimşenin inancını, ibadetini, milletini kerih görme.

Kadın olsun erkek olsun kimseyi küçümseme, kimseye hor bakma, kimseyi dışlama.

Kimşenin kâlbini kırma, kimseyi azarlar gibi konuşma.

Hiç unutmada dinde kerih görmek yoktur.

Bakara Sûresi 256: “Lâ ikrâhe fîd dîn.”

Meâli: “Dinin içinde hiç kimseyi kerih görmek yoktur.”

”Din yolunda hiç kimseye nefretle bakma.”

“İnanç yolunda kimşenin inancını kerih görme.”

“Yaratılan hiçbir varlığa kerih bakma.”

Âyette bizlere muhteşem bir mesaj veriyor.

Her birey bir anne babadan doğar ve bir kültürde büyür.

Hiç bir birey, anne babasını ve toplumunu, hatta inancını bile seçemez.

Anne babası hangi inanç sistemi üzere ise, çocuklarda onların inançları üzere büyür ve gelişir.

Eğer Kur’ân’ı iyi anlarsak;

Hiç bir kültürün inancını küçük görmeye hakkımız yoktur.

Onların ibadetlerini, itikatlarını alaya almaya hakkımız yoktur.

Cinsiyet ayrımcılığı yapmaya hakkımız yoktur.

Bayanları örtülü, örtüsüz diye ayırmaya hakkımız yoktur.

Hucurât Sûresi 11: “Ey iman edenler! Bir topluluk bir toplulukla alay etmesin, belki de o alay edilenler daha hayırlıdır.”

İnançların farklılığı kültürleri oluşturur.

Topluluklar birbirlerinin kültürünü anlamakla ve birbirine yardım etmekle emrolunmuştur.

Hucurât Sûresi 13: “Ey insanlar! Biz sizi, bir erkek ve bir kadından yarattık ve halklar halinde, kabileler halinde çoğalttık, birbirinizi tanımanız ve yardım etmeniz için.”

Hazret Muhammed, mescidi nebeviyi yaklaşık 6 dönüm kadar büyüttü.

Tek amacı vardı; farklı inanç grupları gelsinler, ibadetlerini özgürce yapsınlar ve kimse kimsenin inancını, ibadetini küçük görmesin alaya almasın.

Bir gün bir Mecusi, Mescidi Nebeviye geldi ve mumunu yaktı ve mumun ışığına doğru eğildi, ona secde etti.

Bunu görenler Mecusi'nin ibadetine güldüler, onu alaya aldılar.

Bunu gören güzel insan Hazret Muhammed, Mecusi'yle alay edenlere dönüp dedi ki: “O, ateşe tapmıyor, o Allah'ın nurunun ateşten tecelli ettiğine inanıyor ve ona saygı duyuyor.”

Bunu duyan Mecusi: “Seni bundan dolayı seviyoruz ya Muhammed” der.

Evet, anlıyoruz ki Hazret Muhammed hiç kimsenin ibadetine, inancına karışmadı, onları asla ve asla hor görmedi.

Ve görülmemesini de tavsiye etti.

Bu durum Kur'ân'da bazı âyetlerde belirtilir.

Bir kimsenin, hiçbir kimsenin, hiç bir topluluğun ibadetine, inancına laf etme hakkı yoktur.

Hiç kimsenin inancını ibadetini küçük görme hakkı yoktur.

Toplumda onlarla alay etmeye hakkı yoktur.

Tam tersi birbirimizin kültürlerini, inançlarını, ibadetlerini anladıkça, birbirimize saygı duyarız.

Bu dünyada her toplum birbirine muhtaçtır.

Hucurât Sûresi 12. âyette muhteşem bir uyarı vardır: “Bazınız bazınızın arkasından çekiştirmesin, dedikodusunu yapmasın, gizli yönlerini, hatalarını araştırmasın. Sizlerden biriniz ölü kardeşinizin etini yemek ister mi? İşte tiksindiniz.”

Evet, bizim kimsenin arkasından çekiştirmeye hakkımız yoktur, inançları küçük görmeye hakkımız yoktur.

Her milletin inancının farklı farklı ibadet tarzları, yorum tarzları vardır, Allah’a yöneliş tarzları vardır.

Eğer bilirsek bunlar bir toplumun zenginlikleridir.

Yeter ki arabozuculara izin vermeyelim, kıskırtılmayalım.

Kendi yolunu övüp, başkalarının yolunu kâfir görenlere kanmayalım.

Bunun içinde yapacağımız en güzel şey; Hazret Âdem’den Hazret Muhammed’e kadar gelen o güzel insanları iyi tanıyalım, onların amaçlarını, gayretlerini siyerlerini iyi bilelim.

Kur’ân’ı iyi bilelim, gece gündüz elimizden düşürmeyelim.

Kâinat kitâbını iyi analiz edelim.

Beden kitâbını iyi analiz edelim.

Ve bilelim ki her varlık birbiriyle kardeştir ve birbirine muhtaçtır.

Hiç birimiz diğerimizden üstün değiliz.

Gönlümüzü Hakk’a dönelim, yağmur gibi gelen O’nun lütuflarından beslenelim.

Eğer gönlümüzü dünya çıkarına esir edersek, Hakk’a ait hakikatleri anlayamayız.

Ve bu durumda ego, gurur, kibir, menfaat, şan, şöhrat, makam mevki kirliliğinin içine düşer gideriz.

Hakk yolunda aşk, tevazu, tenezzül, teslimiyet içinde olan kimseler asla ve asla ayrımcılık içinde olmazlar.

Tüm varlığı kucaklamanın kardeşliğine ulaşırlar.

Mü'minlik makamına ulaşanlar, tüm varlığın kardeş olduğunu bilmenin hakikatine ulaşırlar.

Hucurât Sûresi 10: “Kardeşlik üzere olanlar ancak mü'minlerdir.”

İnsan Allah'a şahit oldukça;

Her varlığın yaratıcısının O olduğunu anlayacaktır.

Kulluk hakikatine erecektir.

Ve asla hiçbir kimseyi kerih görmeyecektir.

Kimsenin dedikodusunu yapmayacaktır.

Başına bir sıkıntı geldiğinde sabredecektir.

Her an Allah aşkıyla yaşayacaktır.

Kul olduğunu bilerek yaşayacaktır.

Yaratılanı hor görmeyecektir.

Yaratılarda yaradani müşahede edecektir.

Hoşca bakacaktır.

Her an “Tevhîd” şuuruyla yaşayacaktır.

Adaletli olacaktır.

Çevresine iyilik üzere koşacaktır.

Paylaşma, dayanışma, yardımlaşma içinde olacaktır.

Kendini üstün görmeyecektir.

Başkasını küçük görmeyecektir.

Kötü hallerde asla olmayacaktır.

Hasetlik içinde asla olmayacaktır.

Asla kimseye haksızlık yapmayacaktır.

Allah'ın her yerden vechîni izhâr eylediğini görebilenler, asla kimseye hor bakmazlar.

Asla kimseyi dışlamazlar.

Halk'a Hakk nazarıyla bakma makamına erenler insan olmuşlardır, İslâm olmuşlardır.

İslâm olan zerre kadar kimseye zarar vermez.

Kur'ân'ı incelediğimizde anlıyoruz ki, hakikatleri anlayan kimse temiz huylu olur ve hiçbir varlığa kerih bakmaz.

Demek ki Allah'ı idrak eden, onun hakikatlerine arif olan zerre kötülük içinde olmaz, yaratılan hiçbir şeye kerih bakmaz.

Allah'ı anlayan insan asla kötü huylu olmaz.

Nisâ Sûresi 36: "Allah'ın kulu olduğunuzu idrak edin ve O'na hiçbir şeyi ortak koşmayın. Anne babanıza ve yakınlarınıza ve yetimlere ve çaresizlere ve yakın komşularınıza ve uzak komşularınıza ve etrafınızdaki arkadaşlarınıza iyi davranın ve evlatlarınıza hakk yolunu gösterin. Siz sahip olduğunuz gücün sahibi değilsiniz. Muhakkak ki kendini üstün gören, kibirlilik içinde olan kimselerde Allah sevgisi yoktur."

Evet, biz kendi vücûdumuzdaki gücün sahibi değiliz.

Bizdeki ve tüm varlıktaki gücün sahibi yalnızca Allah'tır.

Bu şuurla hareket eden kimse kibre düşmez.

Asla hiçbir kimseyi kerih görmez.

Bunu unuttuğumuz an kibre düşeriz.

Kibir, Ekber aynı kökten gelen bir kelimedir

Ekber; yüce olan, ekber olan demektir.

Kibir; kendini yüce gören, başkasını kerih gören demektir.

Allah'ı Ekber; yani yüce olan Allah'tır demektir.

Tüm varlıktaki tüm nitelikler Allah'a aittir.

Varlıktaki hiç bir niteliği insan var edemez.

Varoluş ve sürüp gidiş Allah'a aittir.

Allah'a ait olan yüceliği kişinin kendine nispet etmesi kibirdir.

Kibre düşen kendini yüce görür, başkalarını küçük görür, hor görür, onları dışlar.

Kibr kişiyi şeytanlaştırır.

Şeytan kibirden doğar.

Kibir Allah'a ait olan yüceliği kendine nispet etmekten doğar.

Kibir insanı Allah sevgisinden uzaklaştırır.

Kibir sahibi olan her varlığın ardında varlığı tutan Allah şuurundan uzaklaşır.

Her varlıktaki Allah sevgisini hissetmekten uzaklaşır.

Kibre düşen, saygıdan sevgiden uzaklaşır.

Gel kardeşim?

Yaratılarda yaratana görelim.

Hiçbir şeye kerih bakmayalım.

Yunus Emre Sultanın dediği gibi;

Yaratılanı sevelim Yaratandan ötürü.

Kendini bilmiş, başkasını câhil görmeyelim.

Kendimizi imanlı, başkasını imansız görmeyelim.

Kendimizi üstün, başkasını kerih görmeyelim.

Hiç kimseyi yargılamayalım.

Hiç kimseyi inancından dolayı dışlamayalım.

İnsanları renklerine göre, cinsiyetine göre, milletine göre, ayırmayalım.

Hiç kimseye hor bakmayalım, yaratılan her varlığın özünde Allah olduğunu bilelim ve ona göre davranalım.

SON DEĞERLENDİRME

Bu kitâbımızda Nisâ Sûresi 34. âyeti incelemeye çalıştık. Darabe kelimesini Kur'ân ölçüsüyle anlamaya çalıştık. Kadını dövün diye yapılan meâllerin, doğru olup olmadığını araştırdık.

Zulme yol açan, beyinlere ekilen bilgileri anlamaya çalıştık. İnanç gruplarında hep öğretilen “kadını dövün” meâlinin doğru olup olmadığını ortaya koymaya çalıştık.

Kadını dövün diye çevrilen ve yüzyıllardır böyle bilinen, böyle anlatılan meâlleri incelemeye çalıştık.

Ve anladık ki “darabe” kelimesini kadını dövün diye çevirmek hiç doğru değil.

Düşünün ki ufacık çocukların beyinlerine böyle ekilen bilgiler, çocuklar büyüdüğünde nasıl davranışlara yol açar?

Çoğu inanç grubunda hâlâ kadın dövülmeli diye konuşuluyor.

Bu inanç, toplumun her kesime yayılıyor ve kadının zulüm görmesinin önü açılıyor.

Ve en acısı da bu inanç meâllere dayalı oluyor.

Bu inançların beyinlere yansımaları sonucunda, her yıl ülkemizde yüzlerce kadın öldürülür, binlercesi dövülüyor.

Kadına yönelik şiddetin kapısını açan bu meâller çok iyi incelenmelidir.

Nice genç, böyle meâller yüzünden dinden soğuyor, ateist oluyor.

Hazreti Muhammed'in sözlerinde olmayan bir tavsiye, nasıl olur da Kur'ân meâllerinde olur.

Elbette olamaz, sadece kadınları insan yerine koymayan müşriklerin inançlarının meâllere yansması olur.

Erkek kadından üstündür diye toplumda olan zihniyetin, Kur'ân meâllerine yansması doğru değildir.

İslâm dünyası erkekerkil zihniyetten kurtulmalıdır.

Kur'ân, erkeğin de kadının da insan yönüne seslenir.

Birini diğerinden üstün görmez.

Erkek olsun, kadın olsun asla şiddete başvurmamalıdır.

Diliyle kimseyi azarlamamalıdır.

İçinden kimseye hor bakmamalıdır.

Şiddet, kibirli kişilerin davranışıdır.

Şiddet, manevi alanı zayıf kişilerin davranışıdır.

Şiddet, zalimlik duygusuna esir olanların davranışıdır.

Hepimizin annesi bir kadındır.

Kadın nesillerin devamıdır.

Hazreti Muhammed; cennet anaların ayağı altındadır demiştir.

Kadının konumunu cennetin de üstünde gören Hazreti Muhammed'i çok iyi tanımalıyız.

O'nun veda hutbesinde söylediği şu tarihi tavsiye hiç unutulmamalıdır.

“Kadınlar insandır, kadın erkek eşittir.

Yaşadığınız toplumda onların haklarını verin, onlarla aynı haklara sahip olun.

Her zaman insan haklarını gözetin, bu hususta Allah'ın adaletinden uzaklaşmamanızı, fenalara düşmemenizi tavsiye ederim.

Kadınlar ve erkekler birbirine emanettir, her ikisi de birbirinin namusunu korumakla mükelleftir.”

Kur'ân ve Hazreti Muhammed birdir.

Hazreti Muhammed'de olmayan Kur'ân'da olamaz.

Kur'ân doğru anlaşılmalıdır.

Yüzyıllardır kadına yapılan zulüm sona ermelidir.

Hepimizin anası bizleri ne zorluklarla dünyaya getirdi ve büyüttü.

Kadında olan rahîm Allah'ın râhîm esmasının tecellisidir.

Kadına yapılan zulüm Allah'ın rahîm esmasına yapılan zulümdür.

Allah'ın rahîmiyetini görmezden gelen her insan huzursuz olacaktır.

İşte bu kitâbımızda “darabe” kelimesini detaylı bir şekilde incelemeye çalıştık.

Kadını dövün diye çevrilmesinin doğru olmadığını gördük.

Hazreti Muhammed'in döneminde bu âyetin böyle yorumlanmadığını tespit ettik.

Hazreti Muhammed'in böyle bir şeye asla izin vermediğini tespit ettik.

Hatta o dönemde eşlerini döven bazı kişilere nasıl merhamet dolu öğütler verdiğini gördük.

O dönemde Arap toplumunda erkeklerin kendini kadından üstün görme durumları vardır.

Ebu Davud Süleyman b. Eş'a's, Sünenu Ebi Davud'da geçen kayıtlarda, Hazreti Muhammed'in eşlerini dövenleri şiddetle tenkit ettiği sözleri mevcuttur.

Hazreti Muhammed, dövüldüklerini şikâyet eden kadınları görünce şöyle buyurur: "Kadınlarını döven kimseler sizin hayırlınız (iyi olanlarınız) değildir. Bunun dışında "Kadınlarını dövenleri iyileriniz olarak göremezsiniz."

Görüldüğü gibi eşini döven birine Hazreti Muhammed; "iyilerden değilsin" diyerek uyarır.

İşte bu kitâbımızda "kadınları dövün meâli doğru mudur?" konusunu önce kendimiz anlamaya çalıştık.

Anladığımız kadarıyla da anlatmaya çalıştık.

Eksiğimiz, dediğimiz olmuşsa Rabbim affetsin.

Allah aşkı gönlünüzden eksik olmasın.

Tenezzül ve tevâzu hayatınızdan eksik olmasın.

Dostluklarınız en içten samimi olsun.

Huzur gönlünüzde eksik olmasın.

Hayatımızın amacını yakalayanlardan olalım.

İlim ve edep yolunda olanlardan olalım.

Çevremizde ihtiyacı olanlara koşanlardan olalım.

Allah'ı layıkıyla anlayanlardan olalım.

Samimiyet hayatımızdan eksik olmasın.

Her zaman tenezzül ve tevâzu içinde olalım.

Ölümü hiç unutmadan yaşayalım.

Adalet hayatınızdan asla eksik olmasın.

Sevgiyle huzurla kalın.

İlâhî aşkla kalın.

İsmail Dinçer

21-2-2024